

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

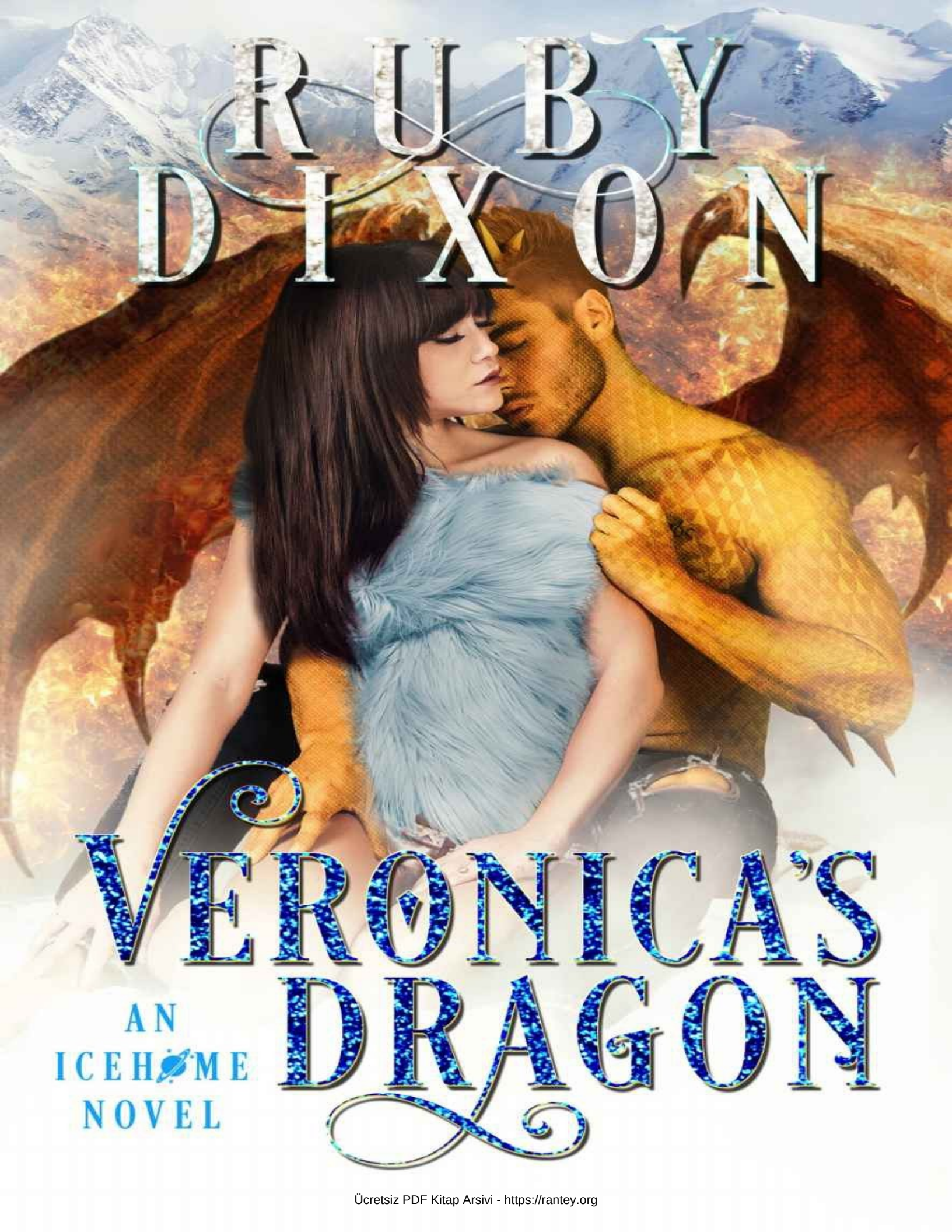
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY
DIXON

VERONICA'S
DRAGON

AN
ICEHOLE
NOVEL

VERONICA'NIN EJDERSASI

ICEHOME KİTAP İKİ

RUBY DIXON

WWW.RUBYDIXON.COM

VERONICA'NIN EJDERHASI

Rezonans.

Buz gezegeninde, 'khui' adı verilen parazit ortakyaşar tarafından size zorla kabul ettirilen bir durumdur bu. Rezonans ile bir erkek ve bir kız eşleştirilir çünkü harika bebekler yaparlar. Bu, mahsur kaldığımız seyrek nüfuslu bu dünya için gerekli bir hayatta kalma mekanizması... ve tuhaf, yabancı bir şekilde romantik.

Herkes yirmi yeni gelen soğuk dünyaya bırakıldığında rezonans olmasını bekler. Yine de kimsenin Ashtar adındaki muhteşem, altın tanrının benim gibi birine yankılanmasını beklediğinden şüpheliyim. O vahşi. Cilveli. Güçlü. İğrenç derecede yakışıklı.

Ben... bunların hiçbirisi değilim. Ben mülayimim. Sıkıcıyım. Beceriksiz.

Ama Rezonans birlikte harika olacağımızı düşünüyor. Ashtar da öyle düşünüyor.

Icehome serisi, Buz Gezegeni Barbarları serisinden beklediğiniz tüm macera, mizah ve topluluğu içeriyor, ancak kendi başına duruyor. VERONICA'NIN EJDERHASI'nı okumak için diğer serileri okumanıza (veya takip etmenize) gerek yok. Tam deneyimi yaşamak için LAUREN'İN BARBARİANI'nı okumanızı tavsiye ederim. İyi eğlenceler!

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: Sara Eirew Fotoğrafçı

Kapak: Kati Wilde

Düzenleyen Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

DAHA ÖNCE NE OLDU

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Sonsöz

YAZARIN NOTU

Lauren'in Barbar Buz

Gezegeni Barbarları

Karakter Kadrosu

Daha fazlasını ister misiniz?

DAHA ÖNCE NE OLDU

Bir zamanlar, bir grup insan kadın Dünya'daki evlerinden çalınmış ve onları esir alan uzaylılar tarafından bir buz gezegeninde mahsur bırakılmışlardır. Yerliler (sa-khui, şu anda mesakkah olarak adlandırılan mavi tenli bir ırkın torunları) tarafından keşfedildiler ve bakıldılar. İnsanlara 'khui' (ya da kadınların çoğunun şaka yaptığı gibi 'cootie') adı verilen ve ikili bir amacı olan parazitik bir ortakyaşar verildi: ev sahibinin sert atmosfere uyum sağlamasına yardımcı olarak onu hayatta ve sağlıklı tutmak ve türün çoğalmasını sağlamak. Bir khui'ye sahip olan herkes, göğsündeki khui titreşip şarkı söyleyerek ev sahibine gerçek eşini bulduğunu bildirdiğinde, herhangi bir zamanda 'rezonans'a yakalanabilir. Çift bir çocuk doğurma dürtüsüne sahip olur ve khui hamilelik gerçekleşene kadar onları teşvik etmeye devam ederdi. Rezonans, bir zamanlar başarısız olan mavi sa-khui uzaylı kabilesi için bir armağan olarak kabul edildiğinden, insan eşlerini sever ve onurlandırırılar.

Eğer bu hikâyeleri okumak isterseniz, Buz Gezegeni Barbarları serisini okuyabilirsiniz.

Icehome sekiz yıl sonra, insanlar ve sa- khui'lerden oluşan köyümüzün iyice yerleştiği, mutlu aileler ve çok sayıda bebekle (çok fazla bebek) dolu olduğu bir zamanda geçiyor. Bir köle gemisi buz gezegeninin yüzeyine geri döndü ve kabilemiz tarafından yenilgiye uğratıldı. Geminin ambarında yirmi köle olduğu tespit edildi, hepsi de durağanlık içindeydi ve derin uzaydaki kara pazarlardan birinde satılmayı bekliyorlardı. Sa-khui kabilesi bu on altı insan kadın ve dört uzaylı erkeğin buz gezegenindeki yaşama alışmalarına yardımcı olmaya karar verdi.

İşte bu hikaye ve başladığımız yer :)

Not: Açıkça (açıkça!) daha önce devam eden çok fazla hikaye **var** ve bu sadece özetlerin en kısası. Bununla birlikte, Icehome kendi serisidir ve bu kitapları denemeden önce Buz Gezegeni Barbarları'nın tamamını okumak zorunda değilsiniz! VERONICA'NIN EJDERHASI LAUREN'İN BARBARİLERİ ile paralel bir zaman çizelgesinde geçtiği için bu kitaptan önce LAUREN'İN BARBARİLERİ'ni okuyarak daha zengin bir hikaye elde edeceksiniz, ancak bunun tamamen gerekli olduğunu düşünmüyorum. Veronica ve Ashtar'ın aşk hikayesi tamamen bu kitapta yer alıyor. Keyfini çıkarın!

ASHTAR

W

Uyandığımda, çeşitli kokular duyularıma saldırıyor. Her yerde insanlar var, iki farklı cins insan. Biri biraz mesakkah gibi kokuyor, ama tuhaf bir tadı var. Diğer

Diğerini hiç tanımıyorum... ama dişi olduğunu biliyorum.

Eşleşmemiş dişi.

Burun deliklerim alevleniyor ve gözlerimi açıp doğruluyorum.

Yanımda hamile bir dişi ve onun mavi erkeği -mesakkah erkeği- ellerini uzatarak beklemem gerektiğini işaret ediyor. Dişi bana bir şeyler geveliyor ve ben onu duymazdan gelerek etrafıma bakıyorum. Başka bir köle kafesi görmeyi bekliyordum. Bir gladyatör olarak yıllar boyunca pek çok farklı efendiye satıldım ve pek çok farklı türde kafeste tutuldum. Hemen fark ediyorum ki burası bir ağıl değil, bir geminin kargo ambarıymış. Güneş ışığı bir taraftan içeri süzülüyor ve temiz, soğuk havanın kokusunu alabiliyorum.

İndik.

Sertçe yutkunuyorum, boynumu esnetiyorum ve orada bir yaka hissetmiyorum. Aptallar. Kolayca kaçabileceğimi bilmiyorlar mı? Drakoni savaş formuma geçebilir ve onların cılız bacaklarının peşimden koşabileceğinden daha hızlı bir şekilde buradan kaçabilirim. Kanatlarım kırpıldı elbette -ilk ustamın sayesinde- ama dört ayak üzerinde hâlâ hızlıyım. Ve yoluma çıkan herkesi yiyebilirim.

Tasmalı değilsem istediğim her şeyi yapabilirim.

Psişik yeteneklerimi test ediyorum, tanıdık zihinlere ulaşıyorum. Zihinsel konuşmam tasmalıyken sınırlıdır, ancak burada muhteşem bir şekilde özgürdür. Bir selamlama dalgası gönderebiliyorum... ama cevap yok. Burada başka psişik zihin yok.

Bu da demek oluyor ki tek Drakoni

benim. Her zamanki gibi. En

azından tasma yok.

Elbette, tasmaların yakınlarda beklediğinden ve yeterince oyalanırsam bir tanesinin daha boynuma takılacağından eminim. Ama kaçmak için zaman var. Mesakkah erkekleri çok yaratıcı olmasalar da iyi dövüşçülerdir, ama drakoni formumla, eğer blaster ya da şoklayıcılarla silahlanmamışlarsa birkaçını alt edebilirim.

Ama ben gitmiyorum. Henüz gitmedim. Çünkü bir sürü dişi kokusu alıyorum. Çiftleşmemiş olanların. Bu yüzden bekliyorum. Ne de olsa başka bir efendi, başka bir efendidir.

Ama eğer bana bir kadın vereceklerse.

Bir dişi için kalmaya karar verdim. Damızlık köle olarak seçilmek bir bakıma büyük bir onurdur. Senden daha fazlasını isteyecek kadar değerli olduğun anlamına gelir. En iyi savaşçı, en güçlü, en vahşi olduğunuz anlamına gelir. Bunların hepsi olduğumu biliyorum ama daha önce hiç damızlık olarak seçilmedim.

Bu umut verici.

Kadın ellerini önümde sallayıp bir şeyler söylerken bile durağanlık beşiğimde doğruluyorum. Muhtemelen bana yavaşlamamı, durağanlık beşiğinin mide bulantısına ve halsizliğe neden olabileceğini söylüyor. Bunların hepsini daha önce duymuştum. Onu görmezden geliyorum çünkü çoktan çiftleşti ve benim için hiçbir cazibesi yok... dişi olması dışında. Şimdiye kadar bir tanesine en çok yaklaştığım yer burası, ama yakınlardaki diğerlerinin cezbedici kokuları beni gelip araştırmaya çağırıyor. Özellikle bir tanesi inanılmaz derecede çekici bir kokuya sahip ve kime ait olduğunu merak ediyorum.

Bacaklarımı yana sallayıp dışarı atlıyorum. Dişi ve erkeği beni takip ediyor ve yakınlarda toplanmış, ellerinde mızraklar olan birkaç mesakkah daha görüyorum. Sanki onlar bir drakoni'nin pullarına bir şey yapabilirmiş gibi. Onları da görmezden geliyorum ve insan dişi tekrar bir şeyler söylüyor, implante edilmiş çevirmenim yorumlamadan önce Dünya İnsan diline çeviriyor.

Nazik bir sesle, "Telaşlanmayın çünkü size zarar vermek için burada değiliz," diyor.

Bana zarar mı verdin? O küçük insanı mı? Dişlerimi göstererek gülümsüyorum çünkü bu fikir eğlenceli. Eşinin hırıltısını duymazdan gelerek başını okşuyorum ve sonra bana sağladıkları dişileri aramak için kargo bölümünde ilerliyorum.

"Ne yapıyor bu?" diyor başka bir dişi. Hızlı bir koklama bana bunun da çiftleştiğini söylüyor. İlgilenmiyorum.

"Sanırım keşif yapıyor? Yine de henüz tehlikeli görünmüyor," diyor ilk çiftleşmiş olan.

Henüz tehlikeli değil. Sanki kimi ya da neyi satın aldıklarını bilmiyorlar. Kesinlikle aptallar. Yine de kalabalığın içinde avlanırken arkamdan yürümelerine izin veriyorum. Çok fazla erkek var, bu yüzden dişileri bir arada tutuyor olmalılar. Acaba ben mi seçeceğim yoksa onlar benim için iyi bir damızlık mı seçtiler? Ben seçmeyi tercih ederdim, yine de lezzetli kokusu olan benim seçtiğim damızlıksa, itiraz etmem.

Orada, köşede, dişiler var. Ahhhh. Çiftleşmemiş bir dişiye bu kadar yaklaşmama izin verilmeyeli çok uzun zaman olduğu için onları seyre dalıyorum. Birbirlerine sokulmuşlar, kırılğan vücutlarına battaniyeler sarılmış. Görünüşe göre hepsi insan. İlginç. Çoğu insan sadece zevk kölesi olarak satın alınır, üreme konusundaki dayanıklılıkları için değil. Burada bir drakoni dişisi görmeyi bekliyordum, belki de başka bir gladyatör, çünkü safkan bir kölenin daha fazla kredi getireceği kesin.

Yine de hoşnutsuz değilim. İnsanların hepsi üreme çağında ve kendi tarzlarında çekici. Renkleri ve şekilleri güzel bir çeşitlilik gösteriyor, bazılarının göğüsleri büyük ve bazıları da güçlü, kaslı bacaklara sahip. Bana en yakın olanlar yeterince hoş kokuyor, ama hepsi bir araya yığılmış durumda, hangisinin burnumu bu kadar keyifle gıdıklayan kokuya sahip olduğunu belirleyemiyorum.

"Onunla iletişim kurmaya çalışmalıyız," diyor çiftleşmiş dişilerden biri arkamdan. Bir el koluma dokunuyor ve bana bir bakış atıyor. "Weeeee yani youuuuu no harmmm," diye elleriyle işaret ediyor ve sonra avucunu bana doğru uzatıyor.

Ona bakıyorum ve sonra bir kenara fırlatıyorum. Beni en ufak bir şekilde bile ilgilendirmiyor. Onun yerine dikkatimi dişilere veriyorum. Özellikle kahverengi yeleli bir tanesi, sadece şok olmuş bir ilgiyle sikime bakıyor. Ah, bunu sevdim. Çok cesur. Ona zihinsel bir his gönderiyorum, ama hiçbir şeye bağlanmıyor. O psişik değil.

Henüz değil. Ama eğer ona ateşimi verirsem, bu her şeyi değiştirir.

Kollarımı iki yana açtım ve ona sırtarak çıplak halimi iyice görmesini sağladım. "O zaman gelip beni kendin için talep eder misin güzelim? Savaşalım mı?"

VERONICA

I Bu günün en şok edici kısmı hangisiydi bilmiyorum. Uyandığımda uzaylılar tarafından kaçırıldığımı ve tekrar kurtarıldığımı görmek mi? Tamamen çıplak ve yalınayak olmam mı?

Kemiklerimi donduran soğuğa rağmen mi? Büyük, mavi, boynuzlu adamlar mı yoksa kendimizi içinde bulduğumuz garip "gemi" mi?

Yoksa benimle konuşan ve vücudunu sergilerken onunla dövüşmemi isteyen inanılmaz yakışıklı, çıplak altın adam mı?

Altın tanrı bana el kol hareketleri yaparken kürk battaniyeyi çıplak bedenime daha sıkı sararak ağzımı açıyorum. Sanırım bu benim hatam. Diğer kadınlarla bir araya gelmiş, vücut ısıyı korumaya çalışıyor ve zihinsel olarak yönümü bulmaya çalışıyordum ki bu muhteşem adam ortaya çıktı, neredeyse kasıla kasıla yürüyordu ve ellerini kalçalarına koyup bizi inceledi. Ve bu benim hatam çünkü onun çıplaklığına olması gerekenden biraz daha fazla bakmış olabilirim.

Ama ben de insanım. Adamın günlerce süren oblik kasları var ve ben bu tür şeylere bayılırım. Bir kadının dilini gezdirmesi için mükemmel bir yer gibi görünüyor. Böyle bir şeyi yapacak kadar cesur olacağımdan değil... ama bir kız hayal edebilir. Yine de sadece bu kadar olurdu. Ben erkeklerin dikkatini çekecek türden bir kadın değilim. Kahverengi saçlı, ortalama boyda, kiloda, hafif göğüslü ve bunun dışında tamamen dikkat çekmeyen biriyim. Bazıları kadar zeki, hoş ya da komik değilim. Ben sadece oradayım. Bunu uzun zaman önce arkadaş bölgesinden sonra arkadaş bölgesine düştüğümde anladım. Ve artık buna alıştım.

Bu, asla dokunamayacağım etkileyici bir şeye gizlice göz atamayacağım anlamına gelmiyor.

Yine de dikizlediğimi fark etti. Aksine, benim baktığımı görünce siki biraz daha kalktı ve sırtışı daha da genişledi. Adam açıkça uzaylı ve utanmaz.

Bu gezegenden gelen sarışın -sanırım adı Liz- öne doğru hamle yapıyor ve altın adamın koluna vuruyor. "Seni pislik. İngilizce biliyor musun?"

Adam omuz silkiyor, belli ki Liz'le pek ilgilenmiyor. Bana bakıp sırtıtmakla meşguldü. Bu beni son derece rahatsız ediyor... ve biraz da gururumu okşuyor, çünkü Tanrım, en son ne zaman bir erkek benimle ilgilendi? Hem de çok ateşli bir erkek.

En az bir buçuk metre boyunda, bronz saçlarıyla bana bir aslanı ya da bir anime karakterini anımsatan, boynuzları arasından görünen bir adam. Gözleri çeşitli renklerle fırıl fırıl dönüyor, yavrusuz ama yine de bir şekilde sıcak ve çekici. Şu anda bana bakarken, teninden daha koyu bir altın renginde dönüyorlar. Yüz hatları güçlü, yüksek elmacık kemikleri ve bir erkekte gördüğüm en muhteşem dolgunluğa sahip ağzı var. Kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuştururken, derisinin pullu bir desenle beneklendiğini ve esnediğinde, her bir kordonlu kolun alt tarafı boyunca sivri uçların çıktığını fark etmeden edemiyorum.

"Yüce İsa. Kaldır şu şeyi!" Yanında oturduğum kız, Hannah, elini kaldırıp gözlerini bronz tanrının çıplaklığından koruyor.

Ama bakmıyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi hâlâ bana bakıyor. Kendimin bilincinde olarak boğazımı temizliyorum ve battaniyemi sıkı sıkı sararak ayağa kalkıyorum. Ya da deniyorum ama ayağım battaniyenin eteğine takılıyor ve ileri doğru adım atarken yanlışlıkla yere fırlatıyorum. Boğazımdan ürkmüş bir tavuk gibi korkunç bir ciyaklama sesi çıkıyor ve battaniyeyi tekrar kapıyorum ama artık çok geç.

Altın Çocuk artık resmi olarak memelerimi gördü.

Liz parmaklarını yüzünün önünde şaklatarak, "Affedersiniz," diye tısladı ona. "Seninle konuşuyorum."

Ona küçümseyici bir bakış atıyor. "Neden seninle konuşayım ki? İlgilenmiyorum." Beni işaret ediyor. "Şunu beğendim. Onu ben alacağım."

Kıpırdamadan durdum, şok olmuştum. "Um, ne?"

"Kimse bölünmeyecek!" Liz öyle diyor. "En azından, bitler karar verene kadar."

"Um NE?" Hannah talep ediyor.

"Uzun hikâye," diyor Liz ellerini kaldırarak. "Parazit olayını hatırlıyor musun? Şu rezonans olayını?"

Hannah sakinleşir. "Doğru ya. Hâlâ bunu hatırlamaya çalışıyorum." Alnını ovuşturur.

Nasıl hissettiğini biliyorum. Diğerleri açıkladığında çok mantıklı gelse de, şu "kaderli eş" meselesini kafamda oturtmakta zorlanıyorum. Kiminle evleneceğime parazit bir solucan karar verecek. Dürüst olmak gerekirse, yakın zamanda seçileceğimden şüpheliyim. Görünüşe göre bir sürü kadına karşılık sadece birkaç erkek var ve ben listenin başında değilim.

Altın Çocuk hariç, ama onun ya hayal gördüğüne ya da beni utandırmaya çalıştığına eminim.

Battaniyelerime sarılıyorum ve beni seçen uzaylıyla göz temasını kesebilmek için dikkatlice diğer uzun boylu kadınların arkasında duruyorum.

"Kimse kimseyi sahiplenmiyor," diyor Liz. "Tüm erkekler uyandıktan sonra, tüm şarkının üzerinden geçeceğiz ve sizinle de dans edeceğiz. Bu arada, git şuradaki kırmızı arkadaşının yanına otur ve Tanrı aşkına, kadınlardan hiçbirine dokunma. Anladın mı?" Şimdiye kadar gördüğüm tüm penislerden daha büyük görünen ve tepesinde bir çizgi halinde çıkıntılar olan kalkık sikine elini sallıyor. "Ve o şeyi kaldır."

Mavi bir uzaylı elinde bir battaniyeyle ilerliyor ve onu Altın Çocuk'a uzatıyor. Battaniyeyi inceliyor, sonra da seyirciler arasında beni arıyor. Beni görmemesi için kadınlardan birinin arkasına saklanıyorum, bir süre sonra hâlâ izleyip izlemediğini görmek için omzunun üzerinden geri bakıyorum. "Anlamıyorum," diyor Altın Çocuk aksanlı da olsa mükemmel bir İngilizceyle. "Ben buraya dişilerinizden iyi köleler üretmek için gelmedim mi?"

Nefesim kesildi. Benimle çiftleşmek mi istiyor? Tükürük nefes boruma kaçıyor ve sonunda öksürüp kendi havamda boğuluyorum. Biri sırtıma sertçe vuruyor, bu da battaniyemi tekrar düşürmeme neden oluyor.

"Hımm, newwwwp," diyor Liz. Mavi uzaylılardan birine bakar. "Bunu senin almanı istiyorum, şef. Ben yokum." Uzaylıların arasına dalıyor.

Kadınlar, battaniyemi tekrar vücuduma sardığımı görüyor ve beni işaret ediyor. "Ve kimse onun buna yaklaşmasına izin vermedi. Adın neydi tatlım?"

"Veronica," diyorum öksürükler arasında ve el sallamaya çalışıyorum. "Merhaba."

"Pekâlâ. Herkes Bir Numaralı Bekar'ı İki Numaralı Bekar'dan uzak tutsun." Çıplak omzuma vuruyor ve konuştuğu mavi uzaylıya dönüp bakıyor. "Vektal, senin erkeklik görevin var. Hanımlar, size giyecek bir şeyler getirebilmemiz için herkesin etrafıma toplanmasını istiyorum. Fazladan tunik ve pantolon getirdik ama buralarda Walmart olmadığı için beden bulmak eğlenceli bir macera olacak."

"Yaşasın," diyor adını hatırlayamadığım tombul kızlardan biri.

Liz bir elini omzuma koyup beni ileriye doğru sürüklerken ilerliyorum. Yine de Altın Çocuk'a dönüp bakmadan edemiyorum. Hâlâ beni izliyor, gözleri daha da kararmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Kolundan tutup onu uzaklaştıran uzaylıdan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor.

Küçük bir endişe ya da heyecan ürpertisi hissediyorum - hangisinden emin değilim -Karnımda.

ASHTAR

I

Grubumuzdaki tek drakoni gladyatörü benim. Tüm köleler arasında on altı dişi insan, iki a'ani gladyatörü ve daha önce benzerini hiç görmediğim hayvani bir erkek var.

saldırmaması için bağlanmalı. Hırlıyor ve öfkeleniyor ve iki a'ani sessizce güvensizlik duyuyor.

Ben sadece dişileri tekrar ne zaman görebileceğimi bilmek istiyorum. Hepsini değil. Sadece benim olduğuna karar verdiğim bir tanesini. Onlar başka bir odaya götürüldüler ve biz burada Vektal denen kişiyle oturmak zorunda kaldık, o da durumumuzu açıklamaya çalışıyor. Dalgınca dinliyorum, büyük detayları not alıyorum. Hayatta kalmak için Khui. Buz dünyası. Kurtarma yok. Kölelikten kurtuluş. Bu son kısma inanmakta güçlük çekeceğim. Köleler hayattaki birkaç garantiden biridir. Yine de dişilerden bahsettiğinde dikkat kesiliyorum.

Vektal, "Khui'niz, sizin için mükemmel eşiniz olacak bir dişi seçecek," diyor.

Daha dik oturuyorum ve diğer erkeklerin de daha dikkatli olduğunu fark ediyorum. Eğer onlar da benim gibi gladyatörse, ödül olarak verilmediği sürece dişilerin etrafında hiç bulunmamışlardır.

Vektal bir elini kaplamalı göğsünün ortasına vuruyor. "Burada rezonansa gireceksin. Seni dişiye karşı yoğun bir açlıkla dolduracak ve hemen çiftleşmeni isteyecek. O senin dişin ve isteyeceğin tek dişi olacak. Birbirinize rezonansa girdiğinizde, ona bir yavru vereceksiniz." Tereddüt ediyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Bir erkeğin bir dişiye nasıl yavru verdiğini açıklamama gerek var mı?"

Çenemi ovuyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Bize dişiler ve bu rezonans hakkında daha fazla bilgi verin. Dişiyi biz mi seçeceğiz?"

"Hayır. Ama fark etmez. Khui her zaman seçer."

Kırmızı a'anilerden biri sabırsızca yer değiştirerek dişilerin kaybolduğu odaya bakıyor. "İçlerinden birinin içinde yavru var. Eşi nerede?"

"Hiç yok."

"O zaman yalan söylüyorsun?" A'ani aşağılanmış görünüyor.

Vektal başını sallar. "Buraya gelmeden önce ona bir yavru verildi. Diğer insanlar bana bunun henüz bir eşi olduğu anlamına gelmediğini söyledi. Buna khui karar verecek."

"Eğer bir eşi yoksa, o zaman onu istiyorum," diye ilan ediyor

a'ani. Diğeri kaşlarını çatıyor. "Onu istiyorum."

"Eğer dişiler üzerinde hak iddia ediyorsak, sakar olan benimdir," diyorum hemen. "Eğer başka bir erkek ona bakarsa, dişilerimle boğazını koparırım." Ve şaka yapmadığımı anlasınlar diye onları gösteriyorum.

Canavar-erkek sanki kendi bölgesini de ilan etmek istiyormuş gibi öfkeyle hırlıyor.

"Hayır," diyor Vektal hayal kırıklığıyla elini kaldırarak. "Kimse dişileri sahiplenmiyor. Kendileri karar verecek!"

"Ama az önce dedin ki-"

Mesakkah -ya da burada kendilerine verdikleri isimle sa-khui- iki elini kaldırır, çenesi sıkıdır. "Dinlemiyorsun. Dişiler istediklerini yapabilirler. Aranızdan bir zevk eşi edinmek istiyorlarsa, edinebilirler. Ama bu geçici olacaktır, çünkü khui yankılanırsa, bir eş seçilecektir."

"Ve sonra dişilerimize sahip çıkıyoruz," diye gururla ilan ediyorum. Şimdiye kadar bu gezegeni sevdim. "Hayır, o zaman dişinin onu sahiplenmek için size izin vermesini beklemelisiniz."

"Ama khui'nin seçtiğini söylemiştin," diye yeniden söze başlıyor a'ani, çenesini ovuşturarak. "Yani hem khui hem de diş mi seçmeli?"

"Karmaşık bir durum," diye katılıyor Vektal. "Ama insan dişileri çok karmaşık yaratıklardır. Kendilerine söylenenleri dinlemekten hoşlanmazlar, bunu ben de biliyorum. Benim eşim bir insan."

"Hangisi?" Bilmek istiyorum, sahiplenme duygum alevleniyor. Gözlerimin karardığını hissedebiliyorum. "Kahverengi saçlı sakar olan değil mi?"

"O burada değil. Köyümüze geri döndü."

Rahatladım. "O zaman benim dişi
sahipsiz." "O senin değil."

"Henüz değil," diyorum ona kendimden emin bir şekilde. "Beni isteyecektir.
Güçlü ve çekici değil miyim?" Elimle kendimi gösteriyorum.

Vektal'in ağzı buruşur. "Gördüğüm kadarıyla pek fazla insan dişisiyle
tanışmamışsın. Dediğim gibi, onlar karmaşık yaratıklar.  ğreneceksin."

"O halde bizi onlardan ayrı tutmayacaksın?" A'ani'lerden biri ayağa kalktı,
kırmızı bedeni uyanıklıktan kaskatı kesilmişti.

Mavi sa-khui'yi ihtiyatla izliyorum. Bu soruyu ben de merak ediyorum.

"Onlara şiddet uygulamadığınız sürece, yapmamanız için bir neden
göremiyorum."

İki a'ani birbirlerine bakarlar. Ben de bunu düşünüyorum. Geçmişte herhangi
bir köle ağılının verdiğinden daha fazla özgürlük gibi geliyor. "Yani izin
almadan onlarla  iftleşmemeliyiz."

"Hayır," diyor Vektal. Kuyruğu titriyor ve bu konuyu a mamızdan bile
hoşlanmadığını söyleyebilirim. Yanındaki canavar-yaratık sadece
hoşnutsuzluğunu hırlıyor ve bağlarının içinde debeleniyor. Konuşmayı
biliyorsa da bunu belli etmiyor. Kötü davranışının dişilerden ayrılmamıza
neden olabileceği dışında onu hiç umursamıyorum.

Bu yüzden daha fazla soru soruyorum. "Ya dişiler bizi çiftleşmeye davet
ederse?" "O zaman onlarla  iftleşebilirsiniz." Kaşlarını ovuşturuyor.

"Ya..." diye başlıyor a'anilerden biri, daha dik oturarak. "Ya biri tökezleyip
düşer ve sikimin üzerine düşerse? Eğer  zerimdeyse onunla çiftleşebilir
miyim?"

Bu geçerli bir soru gibi görünüyor. Lidere bakıyorum.

Nedense iki elini de yüzüne kapatmış. "Hayır," diyor açıkça. "Kimse senin
sikine takılıp düşmeyecek."

"Olabilir," diye ekliyorum. "Asla bilemezsin." Battaniyesini düşürüp
göğüslerini ve karnını ortaya çıkaran sakar kadını düşünüyorum. Zihnimin
gözünde, ben

Bir şey almak için eğildiğini, yuvarlak, garip bir şekilde soluk kalçalarının havada olduğunu görüyorum. Aletim heyecanla kıpırdanıyor ve ona bağlanmaya çalışarak bir zihinsel nabız daha gönderiyorum. Yine hiçbir şeyle temas kuramayınca hayal kırıklığına uğruyorum.

"Hayır, olmayacak," diyor Vektal tekrar. "Çünkü üzerinizde kıyafet olacak."

"Bah," diyorum, bu fikirden şimdiden nefret ederek. "Sadece bir aptal arenada rakibi tarafından yakalanmasına neden olabilecek bir şey giyer." A'anilerden biri başıyla onaylıyor.

"Sen ree-nah'ta değilsin, o her neyse." Vektal parmağını yere vurur. "Burada benim kabilemdesin ve en azından bir peştamal giyeceksin, bu yüzden kimsenin takılıp dişilerin üzerine düştüğünü görmek istemiyorum!"

"Bah," diyorum tekrar. "O zaman çiftleşmek isteyip istemediklerini nasıl anlayacağız? Bir insanın çiftleşme savaşlarını bilmiyorum."

"Sana söyleyecektir."

İlginç. "Tüm gereken bu mu?"

"Bazıları için. Yine de bu onlar için çok yeni. Sabırlı olmalısınız. Khui seçecek ve o zaman anlayacaksınız. O zamana kadar sabırlı olmalısınız." Vektal ayağa kalkıyor. "Ve şimdi sana kıyafet alacağız."

Sabır. Kıyafet. Sanırım, eğer bana büyük, dikkatli gözleri olan kahverengi saçlı kadını getirecekse bunları yapabilirim. Sabırlı olabilirim. Gerekirse kıyafet giyebilirim.

VERONICA

I en uzun gün oldu. Hannah ve Bridget'in yanına uzanıyorum ve onlar da hemen bana sokularak sıcaklığı paylaşmaya çalışıyorlar. Üzerimde kürk astarlı bir tunik, tozluk ve kürk astarlı botlarım ve üzerimde iki battaniyem var ama yine de buzdan bir tuğla gibi hissediyorum. Bu gezegen inanılmaz derecede soğuk ve metal döşeme gibi hissettiren bir şeyin üzerinde yatıyoruz, bu da yardımcı olmuyor. Dişlerim takırdıyor ve battaniyenin altında daha derine inmeye çalışıyorum.

"Neden lanet olası bir buz gezegeni yerine bir sahil gezegenine bırakılmadık ki?" Hannah ranzasında kıpırdanarak homurdanıyor. "Daha da iyisi, neden bu geminin ısısını açmıyorlar?"

"Ne dediklerini duydun Hann," diyor Bridget ve ellerine üflüyor. "Çok fazla güç kullanırlarsa yakıt izi gibi bir şey yayılıyormuş."

Doğru ya. Çünkü mavi adamlar gemiyi en yakın sahile götürüp atmaya karar verdiler, böylece kimse köylerini bulup onları köleleştiremeyecek. Anlıyorum, ama kimsenin "Neden bu yeni gelenleri evlerine uçurmuyoruz?" demediği için içimde küçücük bir kızgınlık hissetmeden edemiyorum. Nedenini açıkladılar, ama bu farklı bir seçenek olmasını dilemediğim anlamına gelmiyor.

Bridget'in yanımda titrediğini hissedebiliyorum. "Anlamadığım şey, bu mavi adamların neden peştamallarla dolaştıkları."

Gıcırdayan dişlerimin arasından, "Belki de soğuğu hissetmiyorlardır," diyorum. "En azından güzeller." Ve öyleler de. Hannah korktuğu için şirretliğe başvurduğunda ve Marisol adında bir kız kaçıp saklanmaya çalıştığında bile herkes dostça ve anlayışlı davranıyor. Bazı kızlar en ufak şeyler için ağladığında bile. Sakarlığım yüzünden dikkatim dağıldığı için bir botu üç kez üst üste düşürdüğümde ve üçüncü seferde yanlışlıkla ateşe attığımda bile. Kimse kızmıyor. Herkes iyi, arkadaş canlısı ve anlayışlı.

Buradan nefret ettiğim için kendimi kötü hissediyorum.

Çünkü ben biliyorum. Buradan nefret ediyorum. Soğuk, korkunç ve yabancılarla dolu ve kendimi aptalca çaresiz hissediyorum. Günün büyük bölümünde geminin rıhtımında kaldık, mavi adamlar ve onların insan eşleri tarafından bize bilgi yağdırıldı, ama mavi adamlardan biri dışarı çıktığında hızlıca dışarıya bir göz attım. Dışarıda gördüklerim beni dehşete düşürdü; uçsuz bucaksız beyaz kar tepeleri, uzaktaki beyaz şapkalı dağlar ve gri gökyüzü. Geminin içinde hava soğuk, ama dışarıda hava o kadar soğuk ki ciğerlerimde donuyormuş gibi hissediyorum.

Bırakın makat beziyle dolaşmayı, bunun içinde yaşayan birini hayal bile edemiyorum. Ama diğerlerinden biri bana bir şey vermek için elime her dokunduğunda, vücut ısılarının ne kadar inanılmaz derecede sıcak olduğunu fark ettim. Büyük mavi uzaylıların fazla giysiye ihtiyacı yok ama insan eşleri ceket ve kalın giysiler giyiyor. Parazitlerimizi aldıktan sonra soğuğun o kadar da rahatsız edici olmayacağına söz veriyorlar.

Dört gözle beklenecek bir şey sanırım.

Bu geceyi gerçekten dört gözle bekliyorum çünkü ne olursa olsun bir türlü ısınamıyorum. Ellerimi kürklü kollarımın içine sokuyorum ve battaniyemi burnuma kadar çekiyorum ki nefesim altında kalsın ama yine de ısınamıyorum. Parazitim için uzun, korkunç bir bekleyiş olacak. Bunu söylediğimi duyacağımı hiç düşünmezdim.

Yine de gün boyunca oldukça yoruldum ve zihinsel olarak tükendim. Dişlerimin hiç bitmeyen takırtısına rağmen, yakındaki ateş hoş bir çıtırtı sunuyor ve diğer herkes yatmış, günü bitirmeye hazır. Uykuya doğru sürüklenabiliyorum... neredeyse.

"Merhaba dişiler," diye fısıldıyor bir ses yakınlardan. Bu bir erkek.

Doğruluyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve karanlıkta gözlerimi kısıyorum. Yakınlarda biri çömelmiş ama gözleri parlamıyor. O zaman yeni çocuklardan biri. Yanımda Bridget homurdanarak uyanıyor ve sonra inliyor. "Aman Tanrım, rüyamda eve döndüğümü görüyordum. Siz pislikler beni neden uyandırdınız?"

"Dişime merhaba demek istiyorum," diyor adam tekrar, sanki dişi ona hitap ediyormuş gibi. Altın rengi tenini ve bir tutam saçını zar zor seçebiliyorum. Onun kim olduğunu biliyorum ve yanaklarım garip bir utançla yanıyor.

"Uh, ne?" Hannah artık uyandı ve belli belirsiz karanlığa baktığını görebiliyorum. "Senin dişin mi?"

"Sen değil," diyor ve Hannah öfkeli bir ses çıkarıyor. Bir an sonra açıklıyor. "Gürültülü dişleri olan."

İnliyorum ve battaniyelerimi tekrar başımın üzerine çekiyorum. Bunun komik olduğunu mu düşünüyor? "Git başımdan."

"Yanlış bir şey mi söyledim? Adını öğrenmek istedim." Sesi şaşkın, neden ayaklarına salya akıtmadığımı anlamamış gibi.

"Ben Bridget," diyor yanımdaki kız esneyerek.

"Sen değil," diyor tekrar.

Sanki tüm bunlar çok eğlenceliymiş gibi sadece kıkırdıyor ve beni dürtüklüyor.

"Veronica," diye mırıldanıyorum battaniyenin altında, dışarı bakmadan. Ona bakmayacağım. Bakmayacağım. Sadece yakışıklılığıyla gözümü kamaştırmaya çalışacak ve sonra da benimle iyi vakit geçirdiğini acı bir şekilde belli edecek bir şey söyleyecek. Bunu daha önce de yapan erkekler oldu. En azından erkekler. Size aşıkmiş gibi davranırlar ve sonra da çaresiz olduğunuz için arkadaşlarına ne kadar kolay yattığınızla övünürler. O yollardan geçtim. Hayır, teşekkürler.

"Veronica," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde. "Hoşuma gitti. Güzel bir isim."

Yorganı yüzümden birazcık aşağı çekiyorum. Adımı doğru söyleyen ilk uzaylı o. Mavi adamların çoğu bana Ron-ka ya da Vuh-ron-ca ya da aynı derecede karışık bir şey diyor. Sanki çok fazla hecem varmış gibi, bu yüzden benim için çok kötü. Ama adımı doğru telaffuz etmesi denediği anlamına geliyor. Bu çok hoş. Sanırım ben de kibar olabilirim. "Seninki ne?"

"Benim adım Drakoni'li Ashtar, Praix XXIII'ün Üç Kez Şampiyonu." "Um, hepsi bu mu?"

"Bana Ashtar diyebilirsin." Biraz daha yaklaşıyor, ta ki bana ulaşma ve konuşma hevesiyle neredeyse Bridget'in üzerine basana kadar. "Kokunu seviyorum."

Hannah tiksintiyle inliyor ve ayağa kalkarak battaniyelerini topluyor. "Gidip Nadine ya da Tia'nın yanında uyuyacağım."

O ayrılıyor ve ben arka planda hareket eden başka birini fark ediyorum, bu parlayan gözleri olan biri. Ateşe yaklaşıyor ve uzun, dağınık saç örgüsü bir omzunun üzerinden kayıyor. Sanırım bu adamı hatırlıyorum. Zo...Zo-bir şey. Ashtar'ı yakından izliyor ve bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Ashtar'ın bana zarar vereceğini düşündüğümünden değil, ama erkekleri çok kötü değerlendirdiğimi uzun zaman önce anlamıştım.

"Memnun oldum Ashtar," diye fısıldıyorum. "Koku" meselesi beni hâlâ biraz utandırıyor ama belki de bu onun halkı arasında bir selamlaşma şeklidir ve ben yanlış yorumluyorumdur.

Biraz daha yaklaşıyor. "Seninle çiftleşmemi ister misin, Veronica?"

Bridget boğuluyor ve yatağını mümkün olduğunca uzağa taşıyarak ayağa kalkıyor. Yanaklarım ısınıyor ve tekrar yorganın altına girip ölmek istiyorum. "Hayır. Sadece git."

"Şef, izin almadan seninle çiftleşemeyeceğimi söylüyor. Bana izin veriyor musun?"

Yorganı geri çekip ona ters ters bakıyorum. "Ne dedin? Hayır! Hayır! Hala hayır! Yüz kere hayır!"

Karanlıkta çenesini ovuşturuyor ve derin bir iç çekiyor. "Bunu yanlış yapıyorum, değil mi? Sen tanıdığım ilk kadınsın. Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Bu itiraf karşısında şaşırarak dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "Ne dedin sen? Tanıştığın ilk kız ben miyim?"

"Evet."

"Ama diğerleriyle tanıştın. Liz ve Harlow'la konuştun-" "Bah.

Onlar sayılmaz."

Şimdi garip bir şekilde gururum okşandı. "Sana bir ipucu, dostum, kadınlara gidip onlarla çiftleşmek istediğini söyleme. Bu işler böyle yürümez."

"Yine de sabırlı davranıyorum. Peştamal giyiyorum ve soruyorum."

Bir elimi alnıma vuruyorum. Nedense içimden kıkırdamak geliyor. Yakınlarda başka biri battaniyesinin altında kıs kıs gülüyor ve ben etrafımızın insanlarla çevrili olduğunu hatırlıyorum. Bridget kelimenin tam anlamıyla üç adım ötemde, diğer yanımda duruyor ve Zo-her neyse adı, ateşin yanından ikimize de dik dik bakıyor. Bir kızın olabileceği kadar güvendeyim. "Oyun kitabın üzerinde gerçekten çalışmalısın, Ashtar."

"Oyun kitabı. Bu kelimeyi bilmiyorum." Çenesini ovuşturmaya devam ediyor.

Bu da beni şaşırtan başka bir şey. "Kelimelerimizi nereden biliyorsun?"

"İlk sahibim tarafından bana bir çeviri çipi verildi. Bir kölenin sizi anladığında talimatlara uymasını sağlamak çok daha kolay." Ses tonunu eğlence renklendiriyor.

Sempati duyuyorum. "Köle miydin?" "Hem de

defalarca. Sen değil miydin?"

"Hayır, bu benim... tüm bunlarla ilk karşılaşmam." Elimini soğuk havaya doğru sallıyorum.

"Ah. Ben birçok kez köle oldum. Daha ateş törenimi bile yapamadan beni gezegenimden aldılar."

"Şşşşt," diye sesleniyor biri yakınlarda. "Uyumaya çalışıyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim," diye sesleniyorum ve battaniyeleri yukarı çekmeye çalışıyorum, konuşmayı sonlandırmak için tekrar uzanıyorum. "Uyumaya git, Ashtar."

"Ama konuşmak istiyorum."

"Yarın konuşabiliriz." Dikkatini bana vermemesi için her şeyi yapardım.

Ortalık sessizleşiyor ve gözlerimi kapalı tutuyorum, hâlâ oradadır diye kafamı çevirmemeye kararlıyım. Tabii ki, donarak öldüğüm gerçeğinden başka odaklanacak bir şeyim olmadığı anda dişlerim yeniden takırdamaya başlıyor. Tüm vücudum kontrol edemediğim bir titremeyle sarsılıyor ve o kadar sefil bir durum ki ağlamak istiyorum ama gözyaşlarımın kirpiklerimde donacağından oldukça eminim.

"Üşüyor musun?" Ashtar'ın sesi sessizliğin içinde öfkeli bir şekilde yükseliyor. "Şşşt," diye sesleniyor başka biri.

"Tanrı aşkına, git uyu!" Liz odanın bir tarafına doğru bağıyor.

Ashtar'ın beni yalnız bırakması için ne gerektiğini merak ederek elimi yüzüme sürüyorum. "Evet, üşüyorum. Lütfen uyu, tamam mı?"

"Ben üşümüyorum. Drakoni'ler çok sıcaktır. İşte, elime dokun."

Gözlerimi açıyorum ve bir anda yüzümün önünde kocaman bir el beliriyor. Şimdi omzumun yanına çömelmiş durumda ve ben pençeli parmaklara bakıyorum. Eli kocaman ama tırnakları pençe gibi. Bu... endişe verici. Gitmesi için ona hızlı bir dokunuş yapıyorum-

Ve sonra nefes nefese kalırsınız çünkü bu bir ısıtıcıya dokunmak gibidir. "Aman Tanrım, çok sıcaksın."

"Öyleyim," diye kendini beğenmiş bir şekilde kabul ediyor. "Seninle uzanıp sıcaklığımı paylaşayım mı?"

Tereddüt ediyorum. Kararsızım. Hem de çok. Bir yandan, gitmesini diliyorum çünkü tüm bu ilgi beni son derece rahatsız ediyor. Öte yandan, gerçekten çok sıcak ve insanlarla dolu bir odadayız. Eminim... eminim bu güvenli olurdu?

Bridget diğer tarafımdan seslenerek, "Eğer sıcaksan yanında uyuyabilirim," diyor ve yere vuruyor. "Gel bakalım, sıcak şey."

"Sen değil-" diye başlıyor.

Dikkatini çekmek için elini tuttum. "Bekle, Bridget'le benim aramda uyuyabilirsin." Güvenliğin en üst noktası bu, değil mi? Herkes sıcak ve kimse bir yabancıyla battaniyenin altında tek başına kucaklaşmıyor.

Bir an için bunu düşünüyor, elini çekmiyor. "Bu seni memnun ediyor mu?"

"Kesinlikle."

Ashtar homurdanarak aramıza giriyor ve uzanıyor. Bridget hemen üzerine bir battaniye atıyor ve bu küçük hareketi garip bir şekilde kıskandığımı hissediyorum, ta ki Bridget bir tarafını kaldırıp onlara katılmamı işaret edene kadar. Yanlarına kayıyorum.

Ben daha yorganın altına giremeden, Zo-her neyse orada, başımızın yanında çömelmiş ve Ashtar'a ters ters bakıyor. "Dişileri rahat bırakmalısın, altın olan."

"Sorun değil," diyorum çabucak. "Sadece vücut sıcaklığımızı paylaşıyoruz. Seksi bir şey değil."

"Henüz çiftleşmiyoruz," diye yüksek sesle onu rahatlatıyor Ashtar. "Peştamal giyiyorum."

Birkaç kişi buna kıs kıs gülüyor ve ben tekrar yere düşecekmişim gibi hissediyorum. Mavi uzaylı kaşlarını hafifçe çatarak bana bakıyor ve nedense aklıma babam ve onun lisedeki erkek arkadaşlarımla tanıştığı zamanlar geliyor. "Seni rahatsız etmiyor mu Ron-ka?"

"Hayır. Her şey yolunda." Elimi Ashtar'ın omzuna koyup onu okşuyorum ve sonra adamın her yerine sürünmek istiyorum, çünkü Tanrım, gerçekten çok sıcak.

Mavi uzaylı homurdanıyor ve ayağa kalkıp ateşe geri dönüyor. Ashtar bir kolunu bana doluyor ve hiçbir şey söylemiyor ama dişlerimin takırtısı kesildi ve şimdiden çok daha iyi hissediyorum.

"Tanrım, eğer o seninle çiftleşmek istemiyorsa, ben çiftleşirim," diye mırıldandı Bridget. "Sadece bu battaniyenin altında kal."

Karanlıkta eline vurmak için uzandım.

ASHTAR

I

Ertesi sabah iyi bir ruh hali içinde uyanıyorum ve boynuma dokunuyorum. Orada köle tasmaı yok. Zihinsel bir konuşma gönderiyorum ve alınmasa da bunu yapmak beni acıdan kör etmiyor.

Artık kimse beni engellemiyor. Belki de söyledikleri kadar özgürüm. Küçük, kahverengi saçlı insan dişı kollarımda sıcaklığıma gömölüyor, soğuk, küçük parmaklarını tenime bastırıyor ve mışıl mışıl uyuyor. Arkadaşı sırtıma yaslanmış horluyor. Yine de arkadaşı umurumda değil.

Veronica'yı önemsiyorum.

Kahverengi saçlarının dalgalarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. Kokusu burun deliklerime değıyor, baş döndürücü ve tatlı. Orada bir uyarılma yok - henüz değil- ama korku da yok. Ondan benimle savaşmasını istedim ama utanmış görünüyordu. Bir drakoni kadını ya beni gönderir ya da ilgimi kabul ederdi. Düşünüyorum. Diğer drakonilerle bir araya gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki tüm geleneklerimizi hatırlamıyorum. Ama annemin babamı istediğinde ne kadar şiddetli olduğunu ve öfkeli bir savaşta havalanıp sonra ortadan kaybolduklarını, ancak kısa bir süre sonra geri döndüklerini, zevkten kollarını birbirlerine doladıklarını hatırlıyorum.

Ama Veronica benimle savaşta uçmayacak. İnsanlar hakkında çok şey bilmiyorum ama benim gibi şekil değıştiremeyen pek çok uzaylı türü olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Eğer yapabilselerdi, mesakkah-sa-khui-'nin onu yerde sürüklemesine izin vermek yerine bu gemiden dışarı uçarlardı.

Yani. İnsanım benimle savaşamayacak. O zaman insanların çiftleşme geleneklerini öğrenmem gerekecek. Saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum ve dişı bir insanı çiftleşmeye ikna etmek için ne gerektiğini merak ediyorum. Belki de insan eşı olan diğer erkek uzaylılardan birine sorabilirim. Ateşe bakıyorum, mavi sa-khui'lerden biri sanki insana dokunmamı onaylamıyormuş gibi uzaktan bana ters ters bakıyor.

Aptal olan. Sanki ona zarar verebilirmişim gibi. Buradaki tüm dişiler arasında Veronica'nın kokusu daha önce hiç olmadığı kadar beni çağırıyor. Bu benim eşim olabilir. Bir kokudan hiç bu kadar etkilenmemiştim. Gitmesine izin vermeyi planlamıyorum. Eşiyile birlikte olan bir drakoni, varlıkların en koruyucusudur.

Form değiştirip ona dokunmaya çalışan herkesin kafasını koparacağım.

İçimdeki koruma duygusu kabarıyor ve kollarımı Veronica'ya sımsıkı sararken bile, ateşin yanındaki erkeğe dişlerimi göstererek hoşnutsuzluğumu belli ediyorum.

Aniden başını kaldırıyor ve kafatasının üst kısmını çeneme çarpıyor. İnliyorum, o acı içinde uluyup yuvarlanırken bile geriye doğru düşüyorum. "Başım!"

"İyi misin?" Ona doğru uzandım ama Veronica'nın ayağa kalkmasına yardım eden mavi savaşçı tarafından kenara itildim.

Veronica inliyor ve ona tutunuyor, başını ovuşturuyor ve onu kollarından koparmamak için her şeyimi veriyorum. Onu ateşe doğru götürüp oturmasını sağlarken kaşlarımı çatarak dişlerimi gösteriyorum. "Al. Ye," diyor insan dilinde ve yiyecekleri onun eline tutuşturuyor. "Bugün uzun bir gün olacak." Doğrudu ve uzun bir süre bana baktı, gözlerinde uyarı vardı, sonra yanımda uyuyan diğer dişiye doğru ilerledi. Adını unuttum. Breedit ya da onun gibi bir şey. Mavi uzaylının ayağa kalkmasına yardım etmesine izin veriyor ve o da onu ateşin yanına götürüyor. "Otur. Ye."

Ayağa kalkıyorum, yanlış yerlerimi sıkkan sinir bozucu peştemalimi düzeltiyorum. İleriye doğru bir adım attığımda mavi uzaylı bana başını sallıyor. "Git ve diğer erkekleri bul," diyor bana.

"Kadınım ile oturmak istiyorum-"

Uzaylı onun önünde duruyor ve kollarını kavuşturuyor. Bir diğeri onun yanına gelip aynısını yapıyor ve sonra ikisine birden bakıyorum.

İçimde öfke kabarıyor ve gözlerimin öfkeden karardığını hissedebiliyorum. Dişimi benden uzak tutacaklarını mı sanıyorlar? Eşimi mi? Göğsümde sıcak bir kömür gibi ateşin oluştuğunu hissedebiliyorum ve pençelerimi kıvırıyorum. Bu aptallar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Onları lime lime edebilirim ve

cılız mızraklarını çekmeye fırsat bulamadan kül olacaklar. Onlar-

Veronica ateşin yanından beni izliyor. Gözleri kocaman açılmış ve bana bakıyor. Korku kokusunun havaya karıştığını hissedebiliyorum. Kararsızca önce mavi uzaylılara, sonra bana bakıyor ve sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını hafifçe kamburlaştırıyor.

Bu da içimdeki öfkenin kaybolmasını sağlıyor. Gözlerim daha sakın bir tona dönüyor ve doğruluyorum. Veronica'yı yanımda istiyorum... ama onu korkutursam olmaz. Henüz benim ateşlerime sahip değil. Ona zihinsel bir dalgalanma gönderiyorum ama yanıt yok.

Sabır, diyorum kendime. Ona ateşlerimi verene kadar sabırlı olmalıyım. Ne yazık ki, sabır drakonilerin iyi olduğu bir şey değil. Bizler savaşmakta ve öfkelenmekte üstümüze yoktur... sabırda değil. Ama Veronica önemli, bu yüzden çenemi sıkıyorum ve diğer gladyatör erkekleri bulmak için uzaklaşıyorum.

Belki içlerinden biri antrenman yapmak ister.

VERONICA

I kurutulmuş etten bir ısırık yemeye çalışıyorum ama Ashtar fırtına gibi uzaklaşırken dudaklarımdan ateşe düşüyor. Adam kızgın görünüyor. Çenesini kırdığım için kafam hâlâ sızlıyor ve ovalıyorum.

Dalgınca, saçıma kırıntılar bulaşıyor. Acaba peşinden gitsem mi diye düşündüm. Uzaklaşmadan önce bana yürek burkan bir bakış attı ve kendimi biraz suçlu hissettim, sanki kötü ruh halinden bir şekilde ben sorumluyum gibi.

Mavi adamlardan biri yanıma oturdu ve su kabını uzattı. "İç."

"Tamam." Aldım ve küçük bir yudum içtim. Sanırım şimdi hijyen ya da paylaşım hakkında konuşmanın zamanı değil. Belki de ilkel bir gezegende bu bir endişe kaynağı değildir. "Teşekkür ederim."

"Altın olan seni rahatsız mı ediyor?" Bana kararlı bir bakış attı. "Söylersen bir daha sana yaklaşmamasını sağlarım."

"Hayır, o iyiydi." Su tasını geri veriyorum. "Kokumu sevdi." Bu adama aramızdaki "çiftleşmek istiyorum" muhabbetinden bahsetmemeyi tercih ediyorum. "Bence sadece arkadaşça davranmaya çalışıyor."

Uzaylı buna pek inanmamış gibi homurdanıyor ve su tasını Bridget'e uzatıyor. "Ben hem bir baba hem de bir avcıyım ve sadece dost olmak istediğini söylediğinde bu sözlere inanmıyorum."

"Adınız ne demiştiniz?" Kibarca sordum. Bu adamı dünden hatırlıyorum, dağınık örgüsü ve yüzündeki babacan çatık kaşlarıyla.

"Bana Zolaya derler." Ateşi karıştırıyor. "Ve sen Ron-ka'sın ve o da Breebok."

Yanımda, Bridget kuru etiyle öksürüyor. "Bridge-IT. Yüce

Tanrım." "Bree-shit," diye tekrar onaylıyor, sanki telaffuzu iyiymiş gibi.

Gülmemek için elimden geleni yapıyorum ama çok zor. "Demek çocuğun var, Zolaya?"

"Bir oğlum var ve eşim Air-ee ikinci yavrumuzu taşıyor." Yüz ifadesi yumuşuyor ve parlayan gözlerinde bir parça hüzün görüyorum. "Köyümüze geri döndüler." Bana bakıyor. "Benim de olmam gereken yer orası. Ama madem buradayım, çiftleşmemiş erkeklerin seni rahatsız etmemesini sağlayacağım. Sen ve Bree-shit benim yavrularım olacaksınız."

"Bridget, lanet olsun," diye bağılıyor yanımdaki kız.

"Bu çok hoş," diye boğuluyorum, Bridget'e bakmamaya kararlıyım yoksa güleceğim.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Kendini güvende hissetmezsen gelip beni bulman yeterli. O başka bir avcı olabilir ama sana zarar vermeye kalkarsa kuyruksuz postuna bir mızrak saplarım." Omzumu okşuyor ve sonra diğerlerini bulmaya gidiyor.

Kahvaltıyla ve Ashtar'ın gerçekten ne istediğini merak etmekle baş başa kaldım. Zolaya onun bir şeyler çevirdiğine ikna oldu. Ama ne? Burada çok daha güzel kızlar var. Tabii benim kolay bir kadın olduğumu düşünmüyorsa. Birden ağızımdaki kahvaltının tadı kömür gibi geldi ve keseyi kapattım.

Bize bitlerimizi getirecek olan büyük "av" için geminin dışına sürülene kadar Ashtar'ı bir daha GÖRMÜYÖRÜM. Adı gargara gibi gelen bir yaratık var ve görünüşe göre ihtiyacımız olan tüm bitlere sahip olacak ve bu yüzden avcıların çoğu onu yakalamak için yarışırken Liz, Harlow, Farli ve iki adam hepimizi rampadan aşağı sürüyor. Birisi boğuşan, hırlayan canavar adamı omzunda taşıyor, ama diğer herkes yürüyor. Ashtar grubun önüne geçip ufku tarayarak ilerlediğinde biraz şaşıyorum. Bana zerre kadar dikkat etmiyor.

Umurumda olmamalı. Önemsememeliydim. Ama kısa bir süreliğine de olsa ilgi odağı olmak güzeldi, her ne kadar beni utandırsa da. Sanırım Ashtar vites değiştirdi ve benimle o kadar da ilgilenmiyor. Acı soğuktan ve avlanma alanına ulaşmak için diz boyu karda ilerlemekten kurtulmak için, onun ilgisini çekmeye aday olabilecek kişileri görmek için diğer insanlarımı inceliyorum.

Bence tüm kızlar arasında en güzeli Samantha. Belki Callie ya da Devi, ama Devi tam bir geveze ve Ashtar'ın bundan hoşlandığını sanmıyorum. Lauren denen kız benim gibi kahverengi saçlı ve gözlerini çok kısıyor, sanki göremiyormuş gibi, bu yüzden onun olmadığını tahmin ediyorum. Marisol çok korkak. Hannah otoriter ve ondan hoşlanmadığını zaten biliyorum. Angie hamile. Willa sevimli, çilli bir şekilde güzel. Belki de o. Ya da Nadine, muhteşem koyu bir teni ve güzel bir ağzı var. Onun peşinden gittiğini görebiliyorum. Tia da gerçekten güzel ama o da hepimizden birkaç yaş küçük ve birinin onu süzdüğü düşüncesi beni rahatsız ediyor. Penny de güzel. Flordeliza da öyle ama kendime onun hoşlanamayacağı kadar küçük olduğunu söylüyorum. Raven uzun ve ince (ve sarışın, ismine rağmen) ve Steph daha az güzel ama Marilyn Monroe'yu kıskandıracak inanılmaz kıvrımlı bir vücuda sahip. Belki Bridget. Arkadaşıma bakıyorum. Saçları koyu renk ve teni karışık etnik kökene işaret eden o altın rengi, ama gözleri muhteşem bir ela. Gerçekten çok güzel.

"Sen değilsin" demesine rağmen dün gece onun yanında kıvrılıp uyumasına izin verdi. Kesinlikle bir aday.

Yine de hemcinslerimi sıralamak beni bir pislik gibi hissettiriyor ve kendime olan saygım az önce dayak yemiş gibi hissediyor. Gerçekten, buradaki tüm kızlar benden daha iyi seçimler. Devi gibi. Evet, çok konuşuyor -şu anda bile konuşuyor- ama inanılmaz uzun, ipeksi saçları var ve inanılmaz zeki. Sadece görünüşe bakacak olursak, göğüsleri de benden daha iyi.

Nasıl bakarsanız bakın, sıralamada üst sıralarda yer almıyorum - kişilik, görünüm, cinsel çekicilik... Her birinde sağlam bir şekilde grubun arkasındayım.

Bu iç karartıcı.

İlerliyoruz ve tam bir adım daha atamayacağımı düşündüğüm anda (dayanıklılıkta da en gerideyim, öyle görünüyor), oradayız. Uzakta, mavi uzaylılar kendilerini böğüren ve her yeri kanayan devasa, cılız bacaklı bir yaratığa doğru fırlatıyorlar. Herkes yakındaki bir ağaç kümesinin altında toplanıp beklerken bakmamak için elimden geleni yaparak irkiliyorum ve burnumu kırıstırıyorum.

"O şeyi gördün mü?" Bridget beni iterek fısıldıyor. "Daha iyi bakmak istiyorum."

"Ben burada kalacağım," diyorum ona, zorlukla yutkunarak. Çok fazla kan var ve daha fazlasının döküldüğünü görmek istediğimden emin değilim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, parmaklarımı ısıtmak için eldivenlerimi koltuk altlarına sokuyorum. Nefesim havada bir baca gibi püflüyor ve sabırsızca her iki ayağımın üzerinde ileri geri kayıyorum. Dün havanın soğuk olduğunu mu sanıyordum? Bugün donmuş bir cehennem.

En azından üşüyen tek kişi ben değilim. Liz ve diğer "rehberler" avlanmaya göz kulak oluyorlar ve diğer herkes etrafta dolanıp havadan şikayet ediyor.

"Isınmaya ihtiyacın var mı?" diyor tanıdık bir ses, kulağıma o kadar yakın ki sıcak nefesini saçlarımda üzerinde hissediyorum.

Şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum, sarsılarak uzaklaşıyorum ve neredeyse önümde duran kişiye doğru tökezliyorum. Devrilmeden önce bir el beni yakalıyor ve Ashtar'a yüzümü buruşturuyorum. "Kusura bakma. Son zamanlarda çok fazla düşüyor gibiyim."

"O zaman seni yakalamak için burada olduğum için şanslısın." Dik durmama yardım ediyor. "Üşüdün mü?"

"Herkes öyle değil mi?" Hemcinslerime elimle işaret ediyorum, herkes karda ayaklarını yere vurarak dans ediyor ve ısı üretmeye çalışıyor. Yine de kimse bize bakmıyor. Bir noktada grubun arkasına düştüm ve ileride ölüm sancılarımla böğüren yaratık herkesin dikkatini çekti.

Ben hariç herkes. Çünkü yanımda beliren altın tanrıya gizlice bakmaya çalışmakla çok meşgulüm. Her ne kadar kendime adama daha az takılmam gerektiğini söylesem de, merhaba demek için ortaya çıkması gururumu okşuyor. Ben onu izlerken, üzerindeki kürkü silkiyor ve omuzlarıma atıyor. Ashtar bir an beni inceliyor. "Ellerimi üzerine koyayım mı?"

"Pardon?"

Gıcırđıyorum.

"Isınmak için mi?"

Doğru. Sıcak. Kesinlikle düşündüğüm şey bu. "Hayır, ben iyiyim. Yemin ederim." Yani, iyiyim gibi. Henüz bir buz saçağı değilim ama zaman içinde olacağımdan eminim. "Peki, tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Buranın mı?" Homurdanıyor ve ellerini kalçalarına koyarak, onun kişiliğinin bir parçası olarak görmeye başladığım o kibirli duruşuyla etrafı inceliyor. "Sehiv'in kumlarında bir hafta geçirmekten daha kötü ve ben oranın kötü olduğunu sanıyordum." Başını iki yana sallıyor. "Ama burada köle tacirleri yoksa, sanırım daha kötü yerler de vardır." Bana doğru bakıyor. "Sen mi?"

"Evet, aynı." Köle tacirlerinden bahsettiğinde, kendimi biraz üşüdüğü için mızımızlanan bir bebek gibi hissediyorum. Seks kölesi olarak kullanılmak üzere Dünya'dan kaçırıldığımızı tamamen unutmuşum. Birdenbire tüm bu kar çok daha çekici görünmeye başladı. "Şanslıyız, değil mi?"

"Kendimi şanslı hissediyorum." Keskin dişlerini göstererek bana sırtıyor ve bunu gördüğümde içimde küçük bir ürperti oluşuyor. Gözleri derin, yoğun bir altın renginde dönüyor ve başını eğerek beni inceliyor. Gözleri sanki konsantre olmuş gibi kısılıyor.

Nedense başımda migren başlangıcı gibi keskin bir ağrı hissediyorum. Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve yüzümü buruşturup soğuk parmaklarımla alnımı ovuyorum.

Ashtar'ın gözleri büyür. "Beni duyabiliyor musun?" "Neyi duyabiliyor muyum?"

Kaşlarını çatıyor, yüzünde dalgın bir ifade var. "Hiçbir şey. Sadece bir dilek."

Bununla ne demek istediğini soramadan uzaktan bir çığlık duyuyorum.

"Bu bizim işaretimiz," diye sesleniyor Liz. "Herkes ayağa kalksın! Bitinizi alma zamanı."

İleri atılıyorum, neredeyse tekrar düşüyordum. Bu derin kar beni çok kötü etkiliyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi, Ashtar beni kolumdan yakalıyor. "Bırak yardım edeyim."

Başımı sallıyorum ve kolunu belime dolmasına izin veriyorum. Bu onun için garip olmalı, çünkü benden çok daha uzun, ama itiraz etmiyor. Aksine, çok memnun görünüyor.

BİR SÜRE SONRA

Bir HUMMLAMA SESİ beni uykumdan uyandırıyor. Esnedim, kulağımı ovuşturdum ve yuvarlandım. Aptal alarm. Tekrar uyumak istiyorum.

Kar yanağımın altında çıtırdıyor ve bu gözlerimi açmamı sağlıyor. Ne oldu? Bir saniye sonra, her şey geri geliyor. Buz gezegeni. Uzaylılar. Adam kaçırma.

Bronz aşk tanrısı.

Elimi boğazıma götürüyorum, orada açılan kesiği hatırlıyorum. Sanki sadece birkaç dakika önce birinin kıpırdayan, parlayan bir solucanı tenime dayamasını izlemiş gibiydim. Sonra... hiçbir şey olmadı. Burada uyandım ve o kadar çok titriyorum ki tüm vücudum sarsılıyor.

Gözlerimi ovuşturarak sırt üstü yuvarlanıyorum. Ortalık sessiz, yakındaki ateşin uzaktan gelen çıtırtısı benim yüksek sesle titrememden başka tek ses. Isıtmak için elime üflüyorum ama şaşıyorum... soğuk gelmiyor. Önceki gibi değil. Bu çok garip. Ağzımı birkaç kez açıp kapatarak test ediyorum ama dişlerim takırdamıyor. Vücudumun altındaki kar biraz soğuk ama rahatsız edici değil.

Kesinlikle tüm vücudumu ürpertecek kadar nahoş değil. Bir elimi göğsüme koyuyorum, çünkü uğultu oradan geliyor. Bekle. Titremiyorum.

Olamaz.

Diğerleri bit hakkında ne demişti? Benim için bir eş seçeceğini ve bebek yapmamız gerekeceğini mi? Yankılanacağımı mı? Kelime bu. Sanırım yankılanıyor olmalıyım, çünkü şimdi daha uyanık hale geliyorum, vücudumda daha az bir ürperti ve daha çok bir yankılanma var. Sanırım bir şarkı, eğer davul ritimlerinden ve mırıldanmalardan hoşlanıyorsanız.

Ama ben kime mırıldanıyorum?

Yavaşça doğrulup kampa göz kırpıyorum. Diğer kızlar hala baygın bir şekilde yatıyorlar. Her şey sessiz görünüyor. Birkaç mavi adam uzaktan kamp alanını izliyor. Onlara endişeyle bakıyorum. O adamlardan biri mi? Ama olamaz, zaten hepsinin arkadaşı var.

Yakınlarda kar çatırđıyor. Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum. Ashtar orada. Gözleri bir an için vahşı bir maviyle parlıyor, sonra altın rengi gözlerine doluyor ve hakimiyet için savaşıyor. Sanki içten içe savaşıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. Üzerinde yine peştamaldan başka bir şey yok ve yanıma çömeliyor.

Bunu yaparken mırıldandığını fark

ediyorum. "Olamaz," diye inledim.

Yüzündeki ifade ancak "son derece memnun" olarak adlandırılabilir. "Oh evet."

ASHTAR

I biliyordum. Veronica'yı kokladığım an, onun benim olduğunu biliyordum. Onun için rezonansa girmem sadece mantıklı. Eğer seçen benim khui'mse, ne istediğimi bilir ve ben de onu istiyorum. Onun gelmesini bekliyorum.

Bana savaş formunu göster, ama o göstermiyor. İnsan dişilerinin savaş formu olmadığını unutmuşum. O zaman belki de doğrudan çiftleşmeye geçmeliyiz. Gözlerinin içine bakarken zevkle hırlayarak peştemalimi çıkardım ve üzerine eğildim.

"Bekle," diyor Veronica, şoktan nefesi kesilmiş bir halde. Gözleri -mavi ve khui'sinin ışığıyla parlıyor- kocaman açılıyor. Ne renk oldukları önemli değil, çünkü ne olursa olsun ondan hoşlanıyorum. Ama şimdi birbirimize benzediğimiz için onu daha da çekici buluyorum. Kokusu daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor ve bana bakarken amının kıvrımları arasında çiçek açan uyarılmanın kokusunu alabiliyorum.

Beklemeye gerek yok. O benim. Tıpkı khui'sinin bildiği gibi o da bunu biliyor. Bunu onun için o kadar iyi yapacağım ki, diğer herkese erkeksi eşi hakkında övünecek. Dizlerimin üzerine çökerken ona "Gel ateşlerim," diye mırıldanıyorum. "Karnının üstüne yat ki sana düzgünce binebileyim-"

Biri arkamdan bana saldırıyor. Bir hırıltıyla savaşçıyı -mavi sa-khuilerden biri olmalı- sırtımdan atıyorum ve eşimi saldırılarından korumak için harekete geçiyorum. Hızlı bir an sonra, bir başkası bana saldırıyor. Sonra bir başkası. Üç büyük sa-khui erkeğinin altında yere itildim, ağırlıkları beni yere yapıştırdı. Yine de kalkmak için mücadele ediyorum. "Eğer şu anda beni bırakmazsan," diye uyarıyorum uğursuzca, "senin için kötü olacak."

Her an drakoni savaş formuma geçebilir ve onları lime lime edebilirim. Bunu yapma fikri inanılmaz derecede çekici ve dişime hava atmak istiyorum. Ona bir bakış atıyorum-

Ve dur.

Veronica'nın gözleri korkudan kocaman. Çiftleşme kokusu hala orada ama korku kokusu da içeri sızıyor. Geriye doğru sıçrayıp karların üzerine yığılıyor. Yanına başka bir dişi geliyor - vahşi Liz - ve Veronica'nın omuzlarına bir kol koyuyor, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana kaşlarını çatıyor.

Belki de öyle. Rezonansa girdiğimde çiftleşebileceğimi söylediler... ama bunun karmaşık olduğunu da söylediler. Ne demek istediklerini şimdi anlıyorum. Şu anda eşimin bana bakışından hoşlanmıyorum ve onu korkuttuğum için utanç duyuyorum. Dişiler hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Aletim ihtiyaçtan zonklasa ve khui'm bana çiftleşmemi söylese de, onu korkutmayacağım.

Ben de mücadeleyi bıraktığımı belirtmek için elimi kaldırdım. "Duracağım."

Mavi bir el burnumun dibine bir peştamal itiyor. "Bunu tekrar giy. "

Onu alıp ayağa kalkıyorum ve bunu yaparken Liz'in Veronica'nın ayağa kalkmasına yardım ettiğini görüyorum. Ben izlerken, koruyucu bir kolla eşimi sarıyor, bana ters ters bakıyor ve eşimi Harlow ve eşinin oturduğu ateşe doğru götürüyor. Kendi kendime kaşlarımı çatarak peştemalimi tekrar giyip bağıyorum, sonra da khui'nin titreyip durduğu göğsümü ovuyorum.

Bir el omzuma vurdu. Hemen kaskatı kesiliyorum, savaş hislerim şaha kalkıyor. Ama arkamı döndüğümde, mavi erkeklerden birinin bana genişçe gülümsediğini görüyorum. "Gel. Biraz yürüyelim, sen ve ben."

"Neden?"

Yüzündeki gülümseme hiç eksilmiyor. "Çünkü eşinin düşüncelerini anlamak için diğer dişilerle konuşmak için zamana ihtiyacı var ve senin de diğer erkeklerle konuşmaktan hoşlanabileceğini düşündüm." Rahat bir sırıtışı olan iri yarı bir maviyi işaret ediyor. "Ben Salukh. Bu da Hassen. İkimiz de çiftleştik ve istersen sana insan dişilerinin nasıl davrandığı konusunda tavsiyeler verebiliriz. Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bir an tereddüt ettim. Köle çukurlarında, bir rakibi alt etmek dışında diğer erkekler asla birlikte çalışmazdı. Hiçbir zaman bir "arkadaşım" olmadı ya da buna ihtiyaç duymadım.

Ama insan dişileri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. "Pekâlâ." Tekrar ateşe doğru bakıyorum.

Hassen bir elini diğer omzuma koydu. "Çok uzağa gitmeyeceğiz."

Düşüncelerimi öfkeyle onlara saplıyorum ama bana göz kırpıp beklemeye başladıklarında iç çekiyorum. "Peki. Bana arkadaşlarınızdan bahsedin."

Salukh denen kişi bana bir çift çizme öneriyor ve ben onları ayağıma geçirirken bekliyor. Ayak pençelerim deriye batıyor ama yine de giyiyorum ve bekliyorum. Adımları karda çtırtıdayarak uzaklaşıyorlar ve ben de onları takip ediyorum.

Hassen elini tekrar omzuma vuruyor. "Ah, ilk rezonansı hatırlıyorum. Bu iyi bir şey. Dışınız korkmuş gibi görünebilir ama kendine gelecektir. Tüm bunlar onun için çok yeni."

Homurdanıyorum.

"Eşin hakkında ne biliyorsun?" Salukh yürürken bana bakarak soruyor. "Onun geçmişini biliyor musun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bana insanları nasıl öğreneceğimi söyleyeceğini sanıyordum."

Bana ciddi bir bakış atıyor, öfkemden etkilenmemiş gibi. Sakince yanımda yürüyor, mızrağını baston olarak kullanıyor. "Oraya varıyorum. İnsanlarla ilgili düşünülmesi gereken pek çok şey var."

"Ne gibi?"

"Geçmişleri gibi." Salukh bana baktı. "Senin Vuh-ron-ca'n gezegeninden kaçırıldı ve köleleştirildi."

Kim değildi ki? "Ve?"

"Kadın kölelerin etrafında mıydınız?"

"Hayır, üremek ya da zevk için satıldılar." Farkına vardım. "Veronica'mın başkaları tarafından kullanıldığını mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün. Arkadaşım öyleydi. İlk geldiğinde çok korkmuştu. Bunu iyi sakladı ama çiftleşmek istemedi. Dokunuşumu kabullenmesi uzun zaman aldı. Vuh-ron-ca'da da durumun böyle olmadığına emin misin?"

Burun deliklerim alevleniyor ve birkaç dakika önce onu kaplayan korku kokusunu hatırlıyorum. Olamaz, demişti. Köle tacirlerinin ona dokunduğu düşüncesi kalbimi acıtıyor.

Onu incitmek. Ayaklarının dibinde zincire vurulmuş güzel bir dişiyle kaç tane köle lordu gördüm? Sahipleri için hoş bir amcık olmaktan başka hiçbir işe yaramayan dişiler?

İçimde ölümcül bir öfke alevleniyor. Yumruklarımı sıkıyorum, pençelerim ellerime batıyor. Veronica'ma böyle mi dokunuldu? Bu yüzden mi çiftleşmekten korkuyor? Dün gece kollarımda uyudu... ama dün gece buz gibiydi ve arkadaşı dokunana kadar bana dokunmadı. "Onunla konuşacağım," diyorum kalın bir sesle. "Zarar görüp görmediğini bilmek istiyorum."

"Bazen insan dişileri cesur olabiliyor," diyor Hassen. "Benim Mah-dee'm uzun süre beni görmezden geldi çünkü bana kızgın olduğunu hayal ediyordu."

"Bunu hayal ettiğini sanmıyorum," diyor Salukh kuru bir sesle. "Sen onun kız kardeşini çaldın."

Hassen homurdanıyor. "Uzun süre kızgın kalmadı. Ama öfkesini üzerinden attığında, çiftleşmek için bana yaklaşan o oldu."

Salukh düşünceli görünüyor. "Tee-fah-ni'm de bana yaklaştı."

İşte bu ilginç. "Yani insan dişileri çiftleşmenin kontrolünü elinde tutmayı mı seviyor?" Bu bana drakoni kurlarını hatırlattı. "Savaşmak istediğini ne zaman belli eder?"

"Savaş mı?" Salukh başını sallar. "Benimki savaşmadı."

Hassen yüzünde memnun bir gülümsemeye, "Benimki de öyle," diyor. Gözlerini uzaklara dikmiş, şüphesiz insan dişisini hayal ediyor. "O çok vahşi, benim Mah-dee'm. İnsanların dediği gibi, hiç saçmalamıyor. Bundan çok hoşlanıyorum."

"Biliyoruz," diyor Salukh. "Kulübenizde çiftleştiğinizi her zaman duyuyoruz. İkiniz de çok gürültücüsünüz."

Konuşmaları beni büyülüyor. Eğer başka bir erkek benimle Salukh'un Hassen'le konuştuğu gibi konuşsaydı, onu boğazından yakalardım. Ama ikisi de birbirlerinin yorumlarıyla eğleniyor. Sanki birbirlerinin kusurlarını kabul ediyorlar ve yine de yoldaş olmaya karar veriyorlar. İlginç. Yine de khiu'm göğsümde gurulduyor ve onlarınki yerine kendi eşimi tartışmayı tercih ederim. "Yani Veronica'nın benimle savaşmayı seçmesini mi beklemeliyim? Ya savaşmazsa? Ya senin eşin gibi zayıfsa?"

Salukh hareketsiz kaldı. Çenesi sıkılaştı. "Eşim zayıf değildir."

Ses tonu tehlikeli ve onu bir şekilde kırdığımı fark ediyorum. Kızgın olması benim için önemli olmamalı ama burada henüz yeniyim. "Benim kültürümde, bir erkeğin dikkatini çekmek için savaşmayan dişiler zayıf kabul edilir. Görünüşe göre insanlarda durum farklı."

"Hem de çok. İnsanlar her bir kar kristali kadar çeşitlidir." Hassen elini uzatıyor ve birkaç kar tanesi teninde eriyor. "Bunu hatırlasan iyi edersin, altın dostum."

"Benim adım Ashtar. Ve söylediklerin üzerinde düşüneceğim."

Hassen bana sırtıyor ve elini omzuma vuruyor. "Güzel. Çünkü Ron-ka'yı istemediği bir şeyi yapmaya zorlamadığından emin olmak için hepimiz seni izliyor olacağız."

Dostça tavrına rağmen öfkem yeniden alevleniyor. Elini kolumdan çekiyorum. "Şefiniz khiu'nin seçtiğini söyledi. Şimdi ikiniz de bana gelip eşimin seçmesi gerektiğini söylüyorsunuz. Hangisi?"

Salukh sessizce homurdanır. "Yakında her ikisi de olduğunu öğreneceksin."

VERONICA

T Göğsümdeki bit durmuyor. Diğerleri parazit kaynaklı uykularından uyandığında da durmuyor. Güneşler (ikisi de, gökyüzündeki küçük donuk lekeler) batarken ve hepimiz ateşin başında toplanıp yahni yiyoruz. Hava soğuyor ve artık o kadar rahatsız edici değil, bu da güzel.

Ama bitim hala durmuyor. Hem de hiç. Ashtar elinde yahni kasesi ile gelip yanıma oturduğunda ise en yüksek vitese geçiyor, o kadar sert gümbürdüyor ve mırıldanıyor ki neredeyse göğüslerimin titrediğini hissedebiliyorum. Yemek yerken beni izliyor, bu da işleri daha da kötüleştiriyor. Göz temasından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum, ona bakmadan doğrudan ateşe bakıyorum. Eğer bakarsam, bitim daha da artacak.

Ve öyle görünüyor ki bu lanet şey ne kadar yükselirse, ben de onu o kadar çok hissediyorum. Sadece göğsümde, tüm iç organlarımı salladığı yerde değil, daha aşağıda, kalçalarımın arasında, sanki gezegendeki en kirli kızmışım ve dünyanın ne kadar azgın olduğumu bilmesini istiyormuşum gibi. Çünkü tanrım, ben azgıyım. Ashtar'ın yakınlığı da işleri daha da kötüleştiriyor. O yakınımda ve sıcaklığı yayılıyor ve beni izliyor ve hızlı bir öpüşme seansı için kendimi ona atmamak için her şeyimi alıyorum.

Sonra peştamalını sıyırdığını ve mavinin yerini alan siyah gözlerle bana baktığını hatırlıyorum... ve bir bitin iki amacının sadece beni hayatta tutmak değil, aynı zamanda hamile bırakmak olduğunu hatırlıyorum. Ve bu, ateşimi oldukça hızlı bir şekilde soğutuyor.

O öğleden sonra bitlenen yirmi kişi arasında sadece Ashtar ve ben yankı bulduk. Şaşırdım, çünkü gerçekten de başka birinin yapacağını düşünmüştüm. En güzel kız ben değilim. En doğurgan olduğumdan da şüpheliyim. Ama işte buradayım, sürekli titreşimde bir cep telefonu gibi vızıldıyorum ve Ashtar da öyle. Herkes bakıyor. Tanrım, herkes bakıyor mu? Hannah kâsesinin üstünden bana sırtıyor, Bridget ve Tia bizi hayranlıkla izliyor. Miyop Lauren bile gözlerini dikmiş bize bakıyor, sanki herkes elimdekileri bir kenara atmamı bekliyormuş gibi.

Akşam yemeği ve Ashtar'ın üzerine atlamak.

Yani, yakışıklı ama hayır. Gerçekten yakışıklı. Son derece yakışıklı, gerçekten. Ve sıcak. Ve çekici. Ve... ve böyle düşünmeyi bırakmalıyım yoksa bu bit gerçekten herkesin beklediği gibi ona atlamama neden olacak. Yüzüme bir ağız dolusu güveç daha atıyorum ve ağzımı yakıyorum. Rakamlar.

Yemekten sonra insanlar ileri geri sohbet ediyor. Harlow ve Liz bize gezegene nasıl geldiklerini anlatıyorlar. Vektal bize eşı ve çocukları hakkında her şeyi anlatıyor ve onları çok özlediği açık. İnsanlar hikayelerini paylaşmaya devam ediyor. Yüzlere eşlik edecek isimler öğreniyorum ve herkesi hüzünlü bir kıskançlıkla izliyorum. Bazen bir kabileden çok bir aile gibi görünüyorlar. Birbirlerine sataşıp duruyorlar. Sanki bir oyunmuş gibi birbirlerinin kaselerinden yemek alıyorlar. Bebekler, eşler ve av maceraları hakkında şakalaşıp gülüyorlar. Herkes birbiri hakkında her şeyi biliyor gibi görünüyor ve hiç kimse dışarıda bırakılmıyor ya da hoş karşılanmıyor. Benim hiç büyük bir ailem olmadı. Büyürken sadece ben ve babam vardık, o da iki yıl önce vefat etti. O zamandan beri yalnızım.

Boynuzları, mavi derileri ve parlayan gözleri olsa bile, yeniden büyük bir ailenin parçası olmak benim için sorun olmazdı. Kahretsin, artık herkesin parlayan gözleri var. Ashtar hariç. Onun gözleri bazen parlıyor, ama ruh hali değiştğinde renklerin döndüğünü ve karardığını fark ettim. Otomatik olarak ona bakıyorum ve beni öyle bir dikkatle izlediğini görüyorum ki, tuniğimin altından meme uçlarım diken diken oluyor. Kukum, bitin beni tahrik ettiğini hatırlatarak zonkluyor ve onları daha sıkı sıkabilmek için bacaklarımı nazikçe çaprazlıyorum.

Ne yazık ki Ashtar'a şöyle bir baktıktan sonra onun mırıltısı benimkinden bile daha yüksek. Diğer tarafımda Nadine kıkırdıyor ve ben karın içine gömölüp saklanmak istiyorum. Lanet olsun, lanet olsun.

"Bu gece bir kez daha geminin içinde uyuyacağız," diyor Vektal toplanan gruba. "Sonra, yarın, büyük tuz gölüne varacağız ve onu orada yok edeceğiz."

Adamlardan biri - dövmeli ve metal kaplı boynuzları olan - buna sinirlenmiş görünüyor ve uzaklaşıyor. Bir an sonra, tek kadın sa-khui, Farli,

onu takip ediyor. Bu onun eşi olmalı. Adını hatırlamaya çalışıyorum. Mardok, sanırım. Sanırım gemiyi terk etmekten memnun değil. Bu ikimiz yapar.

Farli ve arkadaşı ayrıldıktan sonra herkes dağılır. Harlow ve Liz arkadaşlarıyla birlikte yatmaya giderken, diğer mavi adamlar da nöbetleri belirlemeyi tartışıyor. Diğer kadınlarla birlikte geminin ambarına giriyorum ve köşedeki yığından kürk rulomu alıp battaniyelerimi köşeye seriyorum. şu anda da izlendiğimi hissediyorum, sanki herkes Ashtar'la herkesin önünde yatıp yatmayacağımı görmek için bekliyor.

Yani, Tanrım. Benim kızgın bir kedi olduğumu mu düşünüyorlar? Mırıldayan göğsümü ovuyorum. Belki de öyle düşünüyorlardır.

Hava artık o kadar sert ve korkunç soğuk değil, bu yüzden yanımda başka kimsenin yatmamasına aldırmıyorum. Diğer kızlar muhtemelen benim yanımda yatıp yatmamaları gerektiğini bilmiyorlar, diyorum kendi kendime, yine de kendimi biraz izole ve yalnız hissediyorum ve bu berbat bir şey. Tamamen giyinik bir şekilde yorganın altına giriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Arkadaş edinmek için dünya kadar zamanım var. Bu gece olmak zorunda değil. Umarım olur.

Yumuşak bir gümbürtü başımın yanına düşüyor. Gözlerimi açıyorum ve başımın yanında Ashtar'ın yatağını görüyorum. Bir sonraki anda, büyük altın uzaylı battaniyelerini çözüyor ve sonra yanıma uzanıyor.

Dirseklerimin üzerine oturdum. "Ne yapıyorsun?" Ona tısılıyorum. Karanlıkta yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum, sanki vücudumdaki tüm ısı oraya gitmiş gibi. Orası ve bacaklarımın arasında zonklaması durmayan bir yer daha var.

"Vücut ısıımı paylaşmak için senin yanında uyuyorum," diye duyurdu.

Aman ne güzel. Bunu herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. Arka planda bir yerde birinin kıs kıs güldüğünü duyuyorum. Pislikler. Tabii ki, yankılanan ben olmasaydım muhtemelen kıs kıs gülerdim... ama öyle, kahretsin. Bu onu farklı kılıyor. Ona hayır demeyi tartışıyorum, çünkü şimdi herkes bu gece battaniyelerimin altında büyük bir öpüşme partisi yapacağımızı düşünecek. Bu düşünceyle kalçalarımı birbirine kenetliyorum, çünkü bundan çok hoşlanıyorum ve bunun için bitimi suçluyorum.

Bana, mülayimlerin en mülayimine hitap etmesi Ashtar'ın suçu değil. Cesareti ve flörtöz tavırlarıyla nasıl başa çıkacağımı bilememem onun suçu değil. İyi olmaya çalışıyor.

Ve gelecekte kesinlikle iyi geçinmek zorunda kalacağız, çünkü bitim hayır cevabını kabul etmiyor. O yüzden yatağına uzanıp bana dünyanın en ilginç şeyiymişim gibi bakarken hiçbir şey söylemiyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, etrafımızdaki diğer herkesin tamamen farkında olarak.

"Güzel kokuyorsun," diyor Ashtar bana ve sonra gözleri daha da kararıyor ve kaşları çatılıyor. Ben daha ne olduğunu sormadan, birisi başımızın hemen yanına bir yatak örtüsü bırakıyor. Başımı kaldırıp baktığımda Zolaya'nın yorum yapmadan uzandığını ve gözlerini kapattığını görüyorum.

Şaperonluk yaptığı çok açık. Ashtar'ın çenesinin öfkeli duruşundan hayranı olmadığı da belli. Yine de boğazımda yükselen kıkırdamaya engel olamıyorum. Bu neredeyse komik. Ashtar ağır bir şekilde iç çektiğinde orada fokurdayan histerik kahkahayı bastırmak için bir elimi ağzıma bastırıyorum.

Sonunda, altın uzaylı bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bu sadece benim bit vızıltımı daha da artırıyor, onunki de öyle. Tanrım, kimsenin bu kadar gürültülü başka bir odada uyumamızı istememesine şaşıyorum. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Ben iyiyim... sikimin ağrması dışında."

Bu beni kahkahalarla güldürüyor ve yakınlarda Zolaya boğazını temizliyor.

"Merak etme," diyor Ashtar eğilerek. "Sen çiftleşmeye hazır olana kadar bunu görmezden geleceğim."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardım.

Yine de bu konuşmanın sonu değil. Ashtar bana doğru dönüyor, beni inceleyebilmek için bir koluna yaslanıyor. "Seni esir alanlar sana zarar verdi mi? Köle tacirleri mi?"

Bana zarar verdiler mi? "Sanmıyorum... öyle mi? Onları görmedim bile. Tek hatırladığım dairemde uyuduğum ve burada uyandığım." Elimle havayı işaret ediyorum. "Yani bana zarar verdilerse bile hatırlamıyorum." Belki de bu iyi bir şeydir. Uyurken ne kadar çok şeyi kaçırmış olabileceğim beni ürkütüyor ama aynı zamanda bilmek istediğimden de emin değilim. Korkunç bir şey olsaydı, sanırım

Hayatımın geri kalanını bilmeden geçirmeyi tercih ederim. "Sana zarar verdiler mi?" "Hayır, benimle birlikte arenaya hiç girmediler."

"Arena mı?"

"Evet. Bana gladyatör denir. Sahibimin şanı için diğer kölelerle ölümüne dövüşürüm."

"Tanrım." Kocaman gözlerle ona bakıyorum. "Bunu ne kadar süre yaptın?"

Büyük omuzlarını silkiyor, bakışlarını benden ayırmıyor. "Sekiz yaşındayken köle olmak için çalındım."

"Sekiz mi? Sekiz yaşında bir gladyatör mü?"

"Seyircileri memnun etmek için her türlü dövüş var. Sen ne yaptın? Gezegeninizde köle miydiniz?"

"Tanrım, hayır. Tıbbi faturalama yaptım." Yüzümü buruşturuyorum, çünkü muhtemelen bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. "Yaralı insanları gördükten sonra şifacılara para verdim."

Homurdanıyor. "Kulağa hiç heyecan verici gelmiyor."

"Güvenlik sağlıyorsa heyecan verici olması gerekmez."

Ashtar sözlerime odaklanıyor. Daha yakına eğiliyor. "Ve güvenlik senin için önemli."

"Bu herkes için önemli değil mi?" Gözleri -ve benimkiler- karanlıkta parlıyor ve bu da ağzını görmemi kolaylaştırıyor. Onu öpmek için çok yoğun bir istek duyuyorum ama buna karşı koyuyorum. Yanlış sinyaller göndermek istemiyorum.

"Benim için değil. Bir gladyatör sadece günden güne, savaştan savaşa var olur. Böyle şeylerin aklımdan geçmesine yetecek kadar uzun yaşayacağımı düşünmemiştim." Sırıttıyor, dişleri karanlıkta parlıyor. "Ama böyle şeyler için endişeleniyorsan, güvende olduğundan emin olacağım."

Buna ne diyebilirim ki? "Teşekkür ederim."

"İnsanlarınızın çiftleşme dürtülerini göstermek için savaşmadıkları söylendi. Bu doğru mu?"

Erm? Bana yoğun bir bakış atıyor ve tamamen ciddi olduğunu fark ediyorum. "Savaş mı? Hayır. Çiftleşmek istiyorsak bunu başka şekillerde gösteririz. Güzel yollarla."

"Güzel yollar mı?"

"Öpüşmek. Çiçekler. Hediyeler. Bunun gibi şeyler."

Meraklanmış görünüyor. "Hediyeler. Bunları yapabilirim. Bana düşmanlarınızın kim olduğunu söyleyin, ben de size onların kellelerini getireyim."

"Kafa yok," diyorum belli belirsiz. "Biliyor musunuz? Hediyeleri tamamen atlayalım." "O zaman bitkileri ve bu 'öpücükleri' diliyorsun."

Bunların hiçbirini istediğimden emin değilim... ama bunun kendime yalan söylemek olmadığından da emin değilim. "Bu yolda koşmaya başlamadan önce, işleri biraz ağırdan almaya ne dersin? Buna hazır olduğumdan emin değilim."

"Anlıyorum. Seni zorlamak istemiyorum, Veronica. Senin ne istediğin benim için önemli."

Aman Tanrım. Şimdi yine seksten bahsediyoruz. Dikkatini çekmek için eline dokunuyorum. "Çok yüksek sesle değil. Diğerleri duyacak."

Homurdanıyor. "Çiftleşeceğimizi bilmediklerini mi sanıyorsun? Senin khui'n benimkinden daha yüksek."

"Evet, dediğim gibi, tüm bunlara alışmak için biraz daha zamana ihtiyacım var." Onun ne kadar dürüst olduğuna, tüm gezegene ve her şeye alışmak için daha fazla zamana. Bir ya da iki gün içinde Dünya'daki sıkıcı işimden, düşmanlarımla kellelerini bana vermek isteyen sonsuza dek birlikte olacağım bir eşle birlikte kış gezegeninde mahsur kalmış eski bir köleye dönüştüm. Bu her kızın kaldırabileceği bir şey değil. "Bitinin neden beni seçtiğinden hâlâ tam olarak emin değilim."

Ashtar hareketsiz kalır, gözleri kısılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bunu demek istedim. Ben özel değilim. Sadece bizim yankı uyandırmamız garip. Daha güzel ya da daha atletik olan başkaları da var. Daha zeki olanlar da var. Heck, Devi bir bilim adamı. Ama nedense senin bitin benimkini seçti ve ben hala bunu anlamaya çalışıyorum."

"Seni istediğimi biliyordu," diyor kendinden emin bir şekilde. "Neden seni seçmesin ki? Bu yerde kokusuyla beni çağıran tek kişi sendin. Bana bir dişi verileceğini duyduğumda çok sevinmişim ama senin kokunu aldığında eşimin sen olduğunu anladım."

Pardon? Beni kokladı ve bu şekilde mi anladı? "Ne demek istiyorsun? Bitine beni seçmesini mi söyledin?"

"Hayır, ben de senin gibiyim, uyandığımda göğsümün senin için şarkı söylediğini gördüm. Ama buraya geldiğimde, bir kokuyu diğerlerinden daha çekici buldum. Kimin kokusu olduğunu çok merak ediyordum. Ve seninki olduğunu öğrendim." Uzandı ve pençe uçlu bir parmağını kolumda gezdirdi. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Seni khii'den önce seçmiş olmam?"

"Hayır mı? Sanırım değil?" Bu biraz kafa karıştırıcı. "Dünya'da kimse için özel olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Ah, Veronica'm," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve bitinin gücüyle biraz gürültülü. "Herkes için özel olmak zorunda değilsin. Sadece benim için."

Buna itiraz etmek zor.

ASHTAR

I

Dişimin çiftleşme korkusuna şaşırdım. Geçmişte istismara uğramış olsaydı bunu anlayabilirdim, ancak bu fikre alışkın olmadığı için acele etmek istemesi bana yabancı geliyor.

Bir gladyatör ve köle olarak çabuk adapte olmak zorundaydım. Bir şeylere alışmak için zamanım yoktu. Ya öğrenecektim ya da ölecektim.

İnsanlar farklıdır. Her geçen an bunu öğreniyorum. Sahip olduğum bilgiyi alıp bir kenara atmalıyım, yoksa eşimi asla memnun edemem. O bu gezegende yeni bir başlangıç yapıyor ve sanırım ben de yapmalıyım.

Drakoni'li Ashtar, Praix XXIII'ün üç kez şampiyonu artık olmamalı. Ashtar, Veronica'nın Eşi ve Koruyucusu yeni unvanım olacak.

Bunu sevdim.

Ve eşim uykusunda dönüp bana yaklaştığında, burayı çok sevdiğime karar veriyorum. Kollarımı ona doluyorum ve uyumaya gidiyorum.

ERTESİ SABAH, gemi arazide ağır ağır ilerliyor ve kadınlar Liz'in etrafında toplanıp onlara nasıl giysi dikileceğini gösteriyorlar. Benim böyle şeyler öğrenmeye hiç niyetim yok, bu yüzden ambarda huzursuzca dolaşıyorum. Diğer erkekler -iki a'ani ve canavar-yaratık- en az benim kadar huzursuz görünüyorlar. A'anilerden biri olan Vordis'e meydan okuyarak bir dövüş müsabakası düzenliyorum ama diğer dişiler o kadar telaşlanıyor ki ikimiz de terlemeden müsabakayı bitiriyoruz.

Otmaktan başka yapacak bir şey yok. Bu gezegenle ilgili şu ana kadar hoşuma gitmeyen şeylerden biri de bu. Burası savaşçılara göre bir yer değil. Ben burada işe yaramazım. Mavi erkeklerden birinin bir dişiyeye mızrağa nasıl kafa takılacağını göstermesini izliyorum - ne kadar ilkel bir silah - ve bir drakoni erkeğinin burada ne işe yarayacağını merak ediyorum.

Sanki mutsuz düşüncelerimi sezmiş gibi, kızıl a'anilerden biri yanıma geliyor. Hiçbir şey söylemeden dişileri yakından izliyor.

"Hangisi senin eşin?" Ben soruyorum.

Homurdanıyor. "Gözüm büyük göbekli olanın üzerinde ama önce bunun çözülmesi gerekiyor."

Tuhaf bir erkek. Başkası tarafından açıkça talep edilen bir şeyi istiyor. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu belirtmiyorum. Belki de geldiğı yerde bu bir gelenektir. Onu inceliyorum. Adı Thrand ve iki a'ani arasında daha çekingen olan o. "Vordis senin kardeşin, değil mi?"

Thrand bana bakıyor. "Kardeşin mi? Bir anlamda. Biz savaşmak için yetiştirilmiş klonlarız." Çenesini ovuşturuyor. "Burada ne işe yarayacağımı bilmiyorum."

Sanki düşüncelerimi yüksek sesle söylüyor. Başımı sallıyorum. "Belki de köylerinde savaş oyunları oynayacaklardır."

Alaycı bir tavırla homurdanıyor. "Böyle şeyler için yeterli insan yok. Burada mahsur kaldılar. Sadece bir köyleri var. Son efendimin ağlarında insan sayısından daha fazla köle vardı. Kimse şan şöret için bir savaşta hayatını riske atmaz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Onlara savaş formundan bahsettin mi?"

Gözlerimi ona dikeyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir keresinde arenada bir drakoni ile dövüşmüştüm. Onu yere sermek için on altı kardeşime ihtiyacım vardı." Gülümsemesi vahşi ve yabanıl. "Biçim değiştirirken boynunda yumuşak bir nokta var, hançer için mükemmel."

Bir şey demiyorum. Hünelerini göstermeye çalışıyor. Bunu anlıyorum, özellikle de etkilemek istediğı kadınlar bu kadar yakinken. Beni izlemeye devam edince bir şey söylemem gerektiğine karar verdim. Eşime böyle bir şeyi söylemek için doğru anı bekliyordum. Zaten zihnini yeterince korkuyla doldururken, daha fazla şey için endişelenmesini istemiyorum. Ama eğer bundan bahsetmezsem, Thrand ve kardeş klonunun böyle bir şeye sessiz kalacağını bilmiyorum. "Bundan bahsetmek için doğru zamanı bekliyordum. Bu... karmaşık bir konu."

Thrand başını sallar. "Hiçbir şey söylemeyeceğim ve sizinle bir parça bilgelik paylaşacağım. Vordis ve ben, bu mızrak taşıyıcıları bizi dişilerden ayırmaya çalışırsa, kaçmaya karar verdik. Bizi burada tutacak tasmalar yok ve bir dövüşte hepsinden daha iyi olabiliriz. Dişilerimizi alacağız ve

kendi kampı."

Kötü bir fikir değil. "Eğer bunu yapmayı seçerseniz, bana haber verin. Size katılabilirim." "Güzel."

"Vordis'in gözü hangi kadının üzerinde?" Merakla soruyorum.

Thrand'ın ifadesi mesafeli bir hal alır. "Klonlarla ilgili sorun da bu. Aynı şekilde düşünüyoruz." Bana doğru bir bakış attı. "Büyük göbekli olanı hangimizin alacağına henüz karar vermedik. Onu o istiyor, ben de istiyorum."

Bu gerçekten de bir sorun. "Benimki Veronica. Kimsenin ona dokunmasını istemiyorum."

Thrand gülümseme denemesi olabilecek bir şekilde dişlerini gösteriyor. "Bunu herkes biliyor. Siz ikiniz dün gece vızıltılarınızla kampın yarısını uyanık tuttunuz."

"Rezonans," diye kabul ediyorum, hoşnutsuz değilim. "Umarım onu sahiplenmeme izin vermesi uzun sürmez."

"Bu senin hakkın, değil mi?" Başını bana doğru sallıyor. "Neden bekliyorsun? O sana khui'n tarafından verildi. Senin olanı al, dostum. Sana engel olmayacağız." O tarafa bakıyor ve Vordis bizi izliyor. Diğer a'ani Thrand'ın sözlerine katılıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor.

"İnsanlar zordur," diyorum ona. "Bunu şişman göbekli dişine kur yapmaya çalıştığında anlayacaksın. O zamana kadar bana benimkine nasıl kur yapacağımı söyleme." Ruh halim gözlerim kadar kararmaya başladığında, gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ederek oradan uzaklaşıyorum. Neredeyse bağlı canavar adamın üzerine basacak ve bana hırladığında ona hırlayacaktım.

Bu gemiden bıktım.

Veronica ile yalnız kalmayı beklemekten yoruldum. Diğerleri büyük bir tuz gölüne gideceğimizi söylüyorlar. Sanırım bir okyanus, gerçi ben hiç görmedim. Orada yerleşeceğimizi umuyorum.

Belki orada Veronica'ya savaş formumdan ve ateşlerimin aramızda yaratacağı bağdan bahsederim. Belki böyle bir şeyi korkutucu değil de heyecan verici bulur.

Belki de.

Belki de değildir.

Belki de onu böyle bir şeyle şaşırtmadan önce çiftleşmemizi ve ona ateşlerimi vermemi beklemeliyim.

VERONICA

Plaj daha önce gördüğüm hiçbir plaja benzemiyor.

Vektal kendi halkının dilinde, "Suyun kenarından uzak dur," diyor ve benim yeni yerleştirilmiş çevirmenim bunu anlamamı inanılmaz derecede kolaylaştırıyor, İngilizce konuşuyormuş kadar kolay. Buna hâlâ alışmaya çalışıyorum.

Bu plaj mı? Alışmak için başka bir şey olacak. Deri botlarımın altında çakıllı kumlar çıtırdıyor ama tanıdık gelen tek şey bu. Kumsala saldırır gibi çarpan dalgalar şişe yeşili ve... dalgaların içinde bir şeyler... yüzüyor. Belli belirsiz yengece benzer bir şey kumun üzerinde geziniyor ve yakındaki kayalıklar sanki dünyanın geri kalanını kumsalın dehşetinden korumaya kararlıymış gibi sivri ve dik.

Kesinlikle huzurlu değil. Ya da sıcak. Ya da rahatlamak ve bu gezegenin margarita versiyonunu yudumlamak için bir yer. "Yani... burası bizim evimiz mi?" Bu düşünceyi ne kadar dehşet verici bulduğumu saklayamıyorum.

Vektal bana bakıyor. "Uzun sürmeyecek. Gemiye yok edip yolumuza devam edeceğiz."

Yanındaki avcılardan biri başını gökyüzüne doğru eğiyor ve kaşlarını çatıyor, sanki aynı fikirde değilmiş ama bir şey söylemek istediğinden emin değilmiş gibi. Rokan, sanırım adı bu. İki uzun günden sonra isimlere yüzler koymaya başlıyorum.

Bükülmüş boynuzları olan bir avcı, "Bu gece için kalmalıyız," der. Elini koruyucu bir şekilde Liz'in omzuna koyar. "Herkes yorgun ve Mardok gemide kullanabileceği şeyleri soymak için daha fazla zaman istiyor."

Vektal homurdanıyor, elleri kalçalarında. "Kumların üzerine, kayalıklar boyunca rüzgâr kesici olarak hizmet edecek çadırlar kuracağız. Eve dönmeden önce herkes dinlenmek için bir akşam geçirebilir." Bu düşünce onu neşelendirmiş görünüyor, diğer mavi adamlar da öyle. Eminim ailelerini çok özleyordurlar.

Bu beni üzüyor. Evde özleyecek kimsem yok.

Ashtar'a bakıyorum ve o da beni dikkatle izliyor. Gözleri yoğun bir şekilde dönüyor ve nedense bu başımı ağrıtıyor. O noktayı ovuyorum

kaşlarımın arasından tanımadığım okyanusa bakıyorum. Keşke bu dünyada bir şeyler bu kadar korkutucu olmasaydı. Keşke her şey ödümü koparmasaydı. Kendimi güçsüz, küçük ve korkmuş hissediyorum ve bu berbat bir şey.

Sanki bunu vurgulamak istercesine, mavi uzaylılardan ikisi, aralarında hırlayan, dövüşen bir canavar adamla yanlarından geçer. Son derece vahşi ve korkunç görünüyor ve Tia ve Steph yaklaştıklarında ikisi de korkup kaçıyor. Sadece Willa'nın yüzünde yoğun bir sempati ifadesi var. Ürperiyorum. Eğer bağlı olmasaydı... nasıl davranırdı? Kaç kişiye zarar verirdi? Yüz hatları bile insana benzemiyor.

Ashtar yanıma geliyor ve her iki omzuma birer elini koyuyor. "Sana zarar vermeyecek," diyor ve beni kendine çekiyor.

Muhtemelen yapmamam gerekse de kollarını bana dolmasına izin veriyorum. Canavar -uzaylı-Gren- onu yakalayanlarla mücadele edip savaşırken başımı sallıyorum. "Onu anlamıyorum. Belki de kimsenin ona zarar vermeyeceğini anlayamayacak kadar canavar gibi." Ashtar'a bakıyorum. Farklı ve yabancı ama yine de çekici. "Öyle olmadığına sevindim."

"Canavar gibi mi?" İfadesini okumak imkânsız.

Başımı sallıyorum. "Sanırım dehşete düşerdim."

Elleri üzerimde kenetlendi. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Willa parmaklarını ağzına bastırıyor, diğerlerinin Gren'i götürmesini izlerken iri gözleri üzgün. "Bize zarar vermeye çalıştığını sanmıyorum," diyor o yumuşak, güneşli sesiyle. "Sadece... başka bir yol bilmediğini düşünüyorum."

Haklı mı haksız mı bilmiyorum. Sadece serbest kaldığında orada olmak istemiyorum.

İzci kızlığımdan beri çadır kurmadım ama öğleden sonraki seçeneklerim ya bu ya da akşam yemeği için yengeç-akrep şeylerini toplayıp hazırlamak gibi görünüyor. Birine dokunma düşüncesi bile midemi bulandırıyor, o yüzden çadır olsun. Steph, Bridget, Nadine, Devi, Sam ve ben Cashol ve Ereven bize çadırların nasıl kurulacağını gösterirken onları dinliyoruz.

Çadırlar

Birbirine dikilmiş deri postlar (ki bu sürpriz değil) ve direkler için uzun kemik parçaları (ki bu da sürpriz).

Çadır kurma konusunda oldukça kötüyüm ama elimden geleni yapıyorum. Öğleden sonranın yeterince hızlı geçmesini sağlıyor ve hatta biraz da eğlenceli. Zaman zaman etrafıma bakıyorum, Callie, Tia, Hannah, Penny ve Raven'ın Liz'e "akşam yemeği" için yardım ettiklerini, daha doğrusu bacaklarını koparıp kabuklarını açtıklarını gördükçe yüzüm buruşuyor. Zavallı Angie ateşin yanında oturmuş güveç tenceresi görevi gören asılı keseyi karıştırıyor, Lauren ise Willa ve Marisol ile birlikte geminin sökülmesine yardım ediyor. Gemi yarına kadar dalgalara bırakılmayacak, o zaman her şey hazır olacak. Bu yüzden sa-khui'lerin çoğu avlanmaya çıktı. Akşam yemeğinde yengeç yiyeceksek yemeğin nereye gittiğini sormak istiyorum ama sormamak kibarlık gibi geliyor. Herkes meşgul oluyor ve soru sormuyor.

Yeni adamların bile bir görevi var. Kumsalın uzak ucunda, Ashtar'ın altın teninin çakıllı kumun koyu yeşiline karşı parladığını görüyorum. Bir kenarda durmuş, Bek adında huysuz bir uzaylı ona balık tutmak için suya nasıl ağ atılacağını gösterirken dikkatle dinliyor. İki kızıl adam da yakınlarda durmuş dinliyor. Sanırım hepimiz iyi ya da kötü, buranın artık evimiz olduğunu anlamaya başlıyoruz... Bu da burada nasıl hayatta kalacağımızı öğrenmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bakışlarım tekrar Ashtar'a kayıyor. Altın rengi teni olmasa, onun buranın yerlilerinden biri olduğunu düşünebilirdim. Zaten onlar gibi giyiniyor, bir peştamal ve bir çift bottan fazlasını giymiyor. Ağı fırlatırken bronz sırtı dalgalanıyor ve gerçekte hissettirdiğinden daha sürüngen gibi görünen o garip pullu deseni gösteriyor. Tenine dokunmak çok hoş ve hiç de-

"Dik dik bakıyorsun," diyor Bridget yanımda şakıyan bir

sesle. Yerimden sıçıyorum, neredeyse elimdeki sopayı

düşürüyordum. "Bakmıyorum!"

"Kesinlikle öylesin ve bitin de benimle aynı fikirde," diye duyuruyor Bridget.

"Bahse girerim seni sahilin öbür ucundan bile duyabilirler."

Tam o sırada Ashtar dönüp geriye bakıyor ve beni arıyor. Bakışları üzerimde sabitleniyor ve bana uzun, sıcak bir bakış atıyor. Devi yakınlarda kıkırdıyor.

Cashol çadırımıza doğru ilerlerken, "Onu kızdırma, Bree-bok," diye azarlıyor. "Rezonansa yardım edemez. Zamanla kendi kendine düzelecektir. Sen işine konsantre ol."

"Aman Tanrım, bu Bridget, doksanıncı kez!"

Ereven çadırın uzak ucundan, "Buradayım, Bree-shit," diye sesleniyor. "Bu tarafta bir çift ele ihtiyacım var."

Bridget dişlerini gıcırdatarak elindeki sopayı bana uzatıyor. "Bence bunu bilerek yapıyorsunuz." Ama Ereven'in sesini takip ediyor ve ben de kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutan Devi'ye bakıyorum. Zavallı Bridget. Bu adamlar nedense yumuşak bir G sesinde gerçekten zorlanıyorlar - şef hariç hepsi- ve Bridget bu tür bir sorun için en talihsiz isme sahip.

"Peki nasıl bir şey?" Devi yanıma sokularak soruyor, sopasını eşyaları yerinde tutmak için tasarlanmış deri "kılıfın" içinden geçirirken. "Rezonans? İç organlarınız bir boya çalkalayıcısının içindeymiş gibi mi hissediyor? Yoksa her tarafın titriyor gibi mi? Yoksa fiziksel değil de sadece işitsel mi?"

"Bu farklı. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum." Daha doğrusu, tarif etmek istemiyorum. Devi'ye her zaman nefes nefese kaldığımı ve tahrik olduğumu kesinlikle söylemiyorum. Kendimi her an elbiselerimi çıkarıp ona sürtünme dürtüsüyle savaşıırken bulduğumu. Onunla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak edip durduğumu. Her zaman.

Gerçekten, bunu her zaman merak ediyorum. Gündüz, gece, öğle vakti, arada herhangi bir zaman. Bebekleri bile düşünüyorum, ancak henüz zihinsel olarak bu süreçteki bir sonraki adıma hazır olduğumdan emin değilim. Herkes bunu bir gerçek olarak kabul etmiş olsa da ben hala büyük bir altın uzaylının "sonsuz dek" eşim olacağı fikrine alışmaya çalışıyorum.

Bu benim yaptığım anlamına gelmez.

Ashtar'a karşı olmam gerekmiyor. Bir eşe sahip olmaya karşı değilim. Sadece yabancı bir gezegene indikten birkaç saat sonra bunun bir anda olmasına karşıyım. Zihinsel olarak yerleşmek için biraz zaman istemek çok mu fazla?

Sopamı deri cebime belki de olması gerekenden biraz daha sert sokuyorum ve dikişlerin yırtıldığını duyabiliyorum. Bu Cashol'un koşarak yanıma gelmesine neden oldu. "Hayır, hayır,

Ron-ka. Bu şekilde değil. Sana tekrar
göstereyim." "Tamam. Özür dilerim."

Dikkatimi vermeye çalışıyorum.

"Aranızda insan Will-uh'u gören var mı?" Vektal grubumuza doğru adım atarak soruyor. Herkes duraklayınca kaşlarını çatıyor ve zihinsel olarak kafaların üzerinden geçtiğini, onları saydığını, Willa'nın açık kahverengi tirbuşon buklelerini ve çilli yüzünü aradığını görebiliyorum.

"Mardok ve Farli'ye gemide yardım etmiyor mu?" Callie sorar.

"Biraz önce onu Gren'i beslerken gördüm," diye ekliyor Devi kaşlarını çatarak.

Vektal hemen fırlayıp gider. "Burada bekle," diyor Cashol, şefinin arkasından. Çadırımızı kurmaya dönmeden önce şaşkın bakışlarla gidişlerini izliyoruz. Direği içeri kaydırmak için acele etmiyorum ve sahilde bir yerlerden yüksek sesli bir öfke böğürtüsü duyduğumda yerine bağlamaya başlıyorum.

Ereven hemen sopalarını yere atıyor ve ileri doğru koşuyor. Biri kolumu tutup inliyor ve kızlardan birkaçı bir araya toplanıyor. "Ne yapacağız?" diye inliyor biri. "Neler oluyor?"

Tamamen hareketsiz kalıyorum, dehşet ayaklarımı kurşun gibi hissettiriyor. Bir terslik var. Ben izlerken, mavi adamlar sahilde bir aşağı bir yukarı koşmaya başlıyorlar. Liz ayağa kalktı, yüzünde endişe vardı.

"Ne oldu?" Devi soruyor. "Neler oluyor?"

İleri doğru bir adım atıyorum, kaçmalı mıyız yoksa saklanmalı mıyız emin değilim. Sahilde altın rengi bir karaltı beliriyor ve Ashtar'ın bana doğru koştuğunu görünce rahatlıyorum. Yanıma geldiğinde beni hemen koruyucu bir şekilde kendine doğru çekiyor ve burada olduğu için çok mutluyum. O yanımdayken kendimi güvende hissediyorum. Bitimin çılgına dönmesi umurumda bile değil. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum.

Ashtar sırtımı okşuyor, diğer kızlar yaklaşırken ona sarılmama izin veriyor. "Yakın durun dişiler," diyor büyük altın tanrım. "Size zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Harm? Neler oluyor?"

"İyi bir şey değil," diye cevap veriyor ve elini tekrar sırtımdan aşağı kaydırıyor.

Birdenbire tehlikeye konsantre olmakta zorlanmaya başladım. Bana böyle dokunduğunda odaklanmak zor oluyor.

Ereven elinde mızrağı, kemerine bir bıçak sokarak grubumuza doğru koşuyor. Ashtar'a başıyla selam veriyor. "Güvenlik için dişileri ateşe yaklaştırm. Birlikte olursanız hepinizi daha kolay izleyebiliriz."

"Ne oldu?" Steph talep ediyor. "Ne oldu?"

Ereven tekrar koşarak uzaklaşmaya başlar ama "Gren kayıp" diye cevap vermeden önce.

VERONICA

T Sonraki birkaç saat tam bir kaos.

Gren kamptan gitmiş. Onu bağlayan ipler tamamen çığnenmiş ve parçalanmış olarak bulundu. Tek boynuzlu Paşov onu izlemekle görevlendirilmişti ve kumda baygın halde bulundu, kafasında büyük bir yara ve yanında kanlı bir kaya vardı. Herkes endişeli görünse de o iyi.

Willa da gitmiş. Onu en son Gren yakınlarında görmüşler, yani ikiyle ikiyi bir araya getirmek zor değil.

Sonra, öğleden sonra daha da kötüleşiyor.

Alçak bir gumbürtü duyulur ve herkesin geminin fırlatıldığını ve içinden alevler saçarak okyanusun sularına gömüldüğünü anlaması bir dakika sürer. O karmaşada kimse kimin ya da neden erken patlattığını bilmiyor. Mardok yıkılmıştır. Harlow da öyle.

Ve sonra Marisol ve Lauren'in kayıp olduğunu öğreniyoruz. Marisol ve Lauren, geminin soyulmasına yardım ediyorlardı.

Ondan sonra herkes uyuştu. Bir öğleden sonra, hayatta kalan yirmi kişiden on altı kişiye düştük. Hayatta kalmamız için beslediğimiz neşeli umut, yerini sıkıcı bir sefaletle bıraktı. O gece ateşin etrafında toplanırken, Sa-khui kabilesi üyeleri Willa ve Gren'i aramaya gidiyor, diğerleri de cesetleri bulmak için sahili tarıyor.

Çok fazla gözyaşı var. Bazılarının benim olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Ashtar yanımdan hiç ayrılmıyor. Garip bir şekilde minnettarım, çünkü bu hiçbir şeyle tek başıma uğraşmak zorunda olmadığım anlamına geliyor. Ağlayabileceğim bir omzum, elimi tutacak bir arkadaşım, kendimi güvende hissetmemi sağlayacak biri var. Diğerleri yok ve tüm bu karmaşada ilk kez, hemen yankı bulan kişinin başkası değil de ben olmasından memnunum. Bunu tek başıma halledebilir miydim bilmiyorum.

Herkes uyumak konusunda isteksiz. Ateşin yanında uyuklamaya başlıyorum ve Ashtar bir kolunu belime doluyor. "Veronica'yı çadırımıza götürüyorum," diye ilan ediyor. Dün olsa böyle bir açıklama karşısında son derece utanırdım. Ama dün, üç kadının kaybının yasını tutmuyorduk. Ve Gren, diye ekliyorum zihnimden ve sonra onu hemen dahil etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Zolaya ateşin başında bizi izliyor. Bana bakıyor, Ashtar'ın ifadesini sorguluyor. Koruyucu Baba modunda olduğunu söyleyebilirim, yüzünde "sadece söyle ve ben devreye gireyim" ifadesiyle bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve Ashtar'a yaslanıyorum. Bu gece onunla yatmak umurumda değil. Aslında bunu tercih ederim. Yalnız olmayacağım ve güvende olacağım. Cinsel bir şey olacağını sanmıyorum. Sanırım sadece bana yakın olmak istiyor.

Bütün gece kucağınızda kalmaktan hiç rahatsız olmam.

Gruptan ayrıldığımızda kimse bize bağırıyor ya da şaka yapmıyor. Tüm ruh küçük grubumuzu terk etti. Nasıl hissettiklerini biliyorum. Tamamen yas tutmuyorum, çünkü onları gittikleri için acı çekecek kadar iyi tanı mıyordum. Ben Bridget'e, Hannah'ya ve hatta Steph'e daha yakı nım. Ama grubumuz dağıldı. Ruhlarımız ayaklar altına alındı. Burası artık bir macera değil. Güvensiz ve korkutucu.

Karanlıkta kumda yürürken kendi ayaklarıma takılmamayı başarıyorum ama bileğimi burkuyorum. Ashtar yatağımızı kapıyor, grubun arkasındaki çadırlardan birini seçiyor ve yatağımızı içine atıyor. "Gel, Veronica. Çadırı arkandan kapat."

İçeri girip dediğini yapıyorum ve gözlerimin neredeyse tamamen karanlığa alışması bir an alıyor. Tek ışık onun gözlerindeki mavi parıltı. "Ya burada kum akrepleri varsa?" Fısıldıyorum.

"Onları öldüreceğim ve sonra bir şeyler atıştıracacağız," diyor kendinden emin bir şekilde.

Yaşasın. Kürklerimin üzerine diz çöküyorum ve battaniyelerin altına giriyorum. Kum botlarıma yapışıyor ve her yerime giriyor ama umurumda değil. Çok yorgunum. Uzandığım anda Ashtar uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kaskatı kesildim.

"Bu gece çiftleşme yok," dedi bana. "Ne kadar istesem de üzgünsün ve arkadaşlarını öz lüyorsun."

"Onlar senin de arkadaşın değil mi?" "Bir gladyatörün arkadaşı olmaz."

Nedense bu kalbimi kırıyor. Neden yapmadığını sadece tahmin edebiliyorum, büyük ihtimalle er ya da geç kendini onlarla arenada bulacağı için. Elini bulup karanlıkta sıkıyorum. "Senin arkadaşın olacağım."

Beni daha yakına çekti. "Sen benim her şeyimsin."

Bitim mırıldıyor ve umurumda değil. Bunu söylediğini duyunca içimi bir sevinç kaplıyor. Elimi göğsüne koyuyorum, başımı omzunun kıvrımına yaslıyorum ve onun yanında kendimi küçük, zarif ve mükemmel hissediyorum. Ashtar'ın Veronica'sı olduğumda sakar ve boş değilim. Belki de bu yüzden bitlerimiz bizi eşleştirdi. Kim bilir. "Bugün için teşekkür ederim."

"Bugün ne yaptım ben?"

"Bana destek oldun. Beni korudun. Sen ortaya çıkana kadar kendimi savunmasız ve yalnız hissettiğimi fark etmemiştim. Bu yüzden teşekkür etmek istedim."

Homurdanıyor. "Şaşırmış gibi davranıyorsun. Sen benim eşimsin, Veronica. Sen bunu henüz kabul etmek istemesen de kalbim kabul ediyor ve sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Asla."

Bunu duyunca zevkten kıvrandım. "Ben... teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. "Sana minnettarım, bilesin diye söylüyorum. Eğer burada olmasaydın kendimi gerçekten kaybolmuş hissederdim."

"Her zaman senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Benden bir şey istemekten çekinme." Nazik bir şey yanağını okşuyor, parmaklarını.

Başımı sallayarak ona karşı rahatlamaya çalışıyorum. Yine de Gren ve Willa'yı düşünüp duruyorum. Tanrım, zavallı Willa. Gren'in ona ne yaptığını merak ediyorum. Ona zarar verdi mi? Pashov'un kafasındaki yara oldukça acımasızdı, bu yüzden Gren'in gücünü ancak hayal edebilirim. O yarayı düşünmek bile vücudumu kaşıntırıyor, ellerim serinliyor ve karıncalanıyor. Onları biraz silkeliyorum ve onun yerine zavallı Willa'ya odaklanıyorum. Willa her zaman bir çiftlik kızı olduğu konusunda şaka yapardı ama Gren gibi tüm türü yok etmek için yaratılmış gibi görünen birine karşı koyacak

gücü olacağını sanmıyorum. Umarım sadece buradan kaçmak istemiştir ve onu da yanında götürmüştür. Umarım o yapmamıştır.

ona zarar vermek için yanında götürdü...ya da daha kötüsü.

"Gren hangi tür?" Yumuşakça soruyorum. "Sen biliyor musun?"

Karanlıkta başını salladığını, çenesinin saçlarıma değdiğini hissediyorum. "Pek çok uzaylı türü gördüm ama onun gibisini hiç görmedim. Bazı köle efendilerinin, tek bir süper gladyatör üretmek için birkaç türü bir araya getirip melezleyebilmek için epeyce kredi ödediklerini duymuştum ama böyle bir yaratığa karşı hiç savaşmadım. Yine de tahmin etmem gerekirse, onun da böyle olduğunu söyleyebilirim."

Ürperiyorum, onun sıcak ve koruyucu koluna sokuluyorum. Bir yanım Gren'e acıyor, başkasının zevki için bir ölüm makinesi yapmak üzere bir araya getirilmiş bir yığın parçadan ibaret olduğunu düşünüyor. Willa'yı ve aramızda ondan tamamen korkmayan tek kişinin o olduğunu düşünüyorum. Ve şimdi bunun ona neye mal olduğuna bir bakın.

Nedense kendimi yine Paşov'un başındaki yarayı düşünürken buldum. Kötü bir yaraydı ve Vektal onu gördüğünde tek söylediği "Yine mi?" oldu ama sesinde endişe olduğunu söyleyebilirim. Yardım etmek için yaklaşmadım ama nedense yaklaşmalıymışım gibi hissediyorum. Garip ama yardım edebilirmişim gibi hissediyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum, sadece yapabileceğimi hissediyorum. Ellerim karıncalanıyor ve tekrar serinliyor, ısıtmak için Ashtar'ın yanına koyuyorum. Hoş olmayan bir his değil, sadece garip. Belki de bitim kan dolaşımımı bozuyor çünkü çok sert çarpıyor.

Ve şu anda kesinlikle çarpıyor. Ashtar'ın yanına uzandığımdan beri göğsümdeki sabit gümbürtü donuk bir kükremeye dönüştü. Onun biti de benimki kadar yüksek sesle "şarkı söylüyor" ve vücudunun benimkine karşı titreşimini hissedebiliyorum. Bir yanım bunun ne anlama geldiğini keşfetmek istiyor ama henüz hazır olduğumdan emin değilim. Elimi göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum ve altın rengi etindeki pul desenine rağmen herhangi bir insan kadar pürüzsüz ve ten gibi hissettirdiğini fark ediyorum. Kollarını bana doladığında dikkatli davranıyor ve kollarının arkasından çıkan boynuzlu dikenleri hatırlıyorum, bana asla dokunmadığından emin olduğu dikenler. Eli elime değiyor ve parmaklarının ucundaki pençeleri hissediyorum.

Neden böyle ölümcül bir uzaylının yanında kendimi güvende hissediyorum? Yanımdaki vücut sert kaslardan başka bir şey değil. Dişleri var. Pençeleri. Dikenleri. Boynuzları. Uzun zamandır bir gladyatör ve dolayısıyla bir katil. Ondan korktuğum kadar

benim Gren'e olduğum gibi. İşin tuhafı, tam tersi. Ashtar'ın yanında kendimi gerçekten güvende hissediyorum. O benden farklı ama kötü anlamda değıl.

"Halkınızın adı ne?" Ona soruyorum, çünkü şimdiye kadar onlar hakkında hiç soru sormadığımı fark ediyorum.

"Benimkiler drakoni."

"Huh." Karanlıkta kendi kendime gülümsüyorum, elimi tekrar göğsünde gezdiriyorum ve oradaki pul desenini hayal ediyorum. "Kulağa biraz ejderha gibi geliyor."

"Mmm."

"Benimkiler insan."

"Biliyorum. Daha önce de insanlar gördüm."

"Öyle mi? Nerede?" Doğrudum ve merakla ona baktım.

"Köle tasmaları takıyor ve genellikle bir lordun ayaklarına kapanıyor," diyor bana, sesi düz. "Nereden geldiğimi unutma. İyi bir yer değıldi."

"Ah." Sertçe yutkunuyorum çünkü Ashtar'ın eski hayatını ve ne kadar korkunç olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Bir başkasının zevki için zincirlenmiş o zavallı insanları düşünüyorum. O ben olabilirdim.

O ben olacaktım. Ürperdim.

Sanki beni rahatlatmak istercesine dalgınca omzumu ovuyor ve ben de ona doğru uzanıyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Başka şeyler düşünmek istiyorum. Mutlu şeyler. Yanımdaki altın adam gibi şeyler. "Senin halkın nasıl? Sormamın sakıncası var mı?"

"Benim için sakıncası yok ama aradığınız tüm cevaplara sahip olup olmadığımı da bilmiyorum. Halkımdan herhangi birinin yanına gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Senin gibi ben de bir gece dünyamdan çalındım. Gerçi çok gençtim. Bazı şeyleri hatırlıyorum ama hepsini değıl."

"Ne hatırlıyorsun?"

Karanlıkta bir pençe çenemde geziniyor. Telaşlanmam gerekirdi ama bunun yerine garip bir şekilde tahrik edici buluyorum. Sanki o güçlü ve tehlikeli ve ikimiz de bunu biliyoruz... tıpkı ikimizin de onun bana asla zarar vermeyeceğini bildiğimiz gibi. Bu

Pençe bir tehditten çok bir alaydır. "Halkımın nasıl çiftleştiğini hatırlıyorum."

Kalçalarım birbirine kenetlenirken bile boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Ah?" Boğuluyorum.

"Evet." Pençe çenemden geçip boynuma iniyor ve ben ona karşı koyma isteğimle savaşıyorum. Bitim dakikada bir mil mırıldanıyor. "Bir dişi, bir erkeğin ilgisini çekmek için ona meydan okur. Dişilerimiz vahşi savaşçılardır ve sadece kendilerini fetheden bir erkek tarafından örtölmelerine izin verirler. Yani bir dişi bir erkekle ilgileniyorsa ona saldırır."

"Bu... alışılmadık bir kur yapma şekli." Pençesi köpröcük kemiklerimde geziniyor, kürk astarlı tuniğimin boynuyla flört ediyor.

"Öyle mi? Tek bildiğim bu." Sesi saçlarıma karşı çok ama çok sıcak. "Eğer erkek savaşı kazanırsa, dişiye binme hakkını da kazanır. Dişi o zaman savaşmayı bırakır, güçlü bir savaşçı tarafından yenildiğini bilir. Eğer erkek dişinin gerçek eşi olmadığına karar verirse, onu becerebilir ama ona tohumunu vermez. Onun yerine dişinin sırtına döker."

"Um...tamam." Bana tohumunu verip vermeyeceğini sormak istiyorum ama bunun yüklü (ha) bir soru olacağını biliyorum. Isırarak geri alıyorum. "Ya kız onun eşiyse?"

"Eğer onun eşiyse, durum çok farklı," diye mırıldanıyor ve pençesi tuniğimin önünden aşağı doğru iniyor. Tüm bedenim tepki olarak geriliyor ve bu neredeyse orgazmik bir his. Elim karnında kenetleniyor, düz düzlemlere karşı uyluklarımın sıkılaştığı gibi sıkılaşıyor. "Onu sahipleniyor ve içine derinlemesine batıyor. Çok derine." Sesi ihtiyaçla boğuklaşıyor. "Önce onun boşalmasını sağlıyor. O her zaman ilktir."

Nefesim kesiliyor.

Pençe bir göğsümün üzerinde geziniyor, meme ucumda hafifçe kayıyor ve üzerimi örten katmanlara rağmen çıplak tendeymiş gibi hissettiriyor. "Boşalmak üzereyken dışısını kendine doğru çekiyor ve dişlerini onun boğazına geçiriyor. Ona ateşini veriyor. Bu özel bir ısırık, bir erkeğin hayatı boyunca sadece bir kez yapabileceği bir ısırık. Bununla ona ruhunun bir parçasını, varlığının bir parçasını, özünün bir parçasını vermiş olur. Kadın onun ateşini aldıktan sonra -ve tekrar geldiğinde, çünkü bu noktada zevkten çılgına döndüğünden emin olacak- erkek kendini onun içinde harcayabilir." Pençesi meme ucumu okşuyor ama bu onun yarısı kadar bile erotik değil.

çiftleşme ritüellerini anlatırken sesinin boğuk tonu gibi. "Ondan sonra sonsuza dek birleşirler, ruh ruha, öz öze, ateş ateşe."

Boğazımda bir inilti yükseliyor. Tuniğimi bedenimden sıyrıp atmasını ve bana ne demek istediğini göstermesini istiyorum. Şu anda bana ateşini vermesini, bana sunabileceği her şeyi göstermesini istiyorum. Sonsuza dek bize katılmasını. "Ashtar-"

"Şşşt," diye mırıldanıyor ve başparmağı ağzımın üzerinde gezinerek beni susturuyor. "Bu gece değil, ateşlerim. Bu gece dinlen. Yarın, kafan rahatladığında, istersen o zaman benden ateşlerimi isteyebilirsin."

Dilimin ucunu başparmağının pençesine değdirerek ürperiyorum. Karşılığında vücudunda bir titreme hissediyorum ve kendimi güçlü hissediyorum. Seksi. "Seninle nasıl savaşağımı bilmiyorum."

Kıkırdıyor. "Doğaçlama yapabiliriz."

Şu anda doğaçlama kulağa çok çok iyi geliyor.

ASHTAR

M

Arkadaşım ertesi sabah dinlenmiş ama üzgün bir şekilde uyandı. Utangaçlığı geri döndü, ama bunu bekliyordum. Benim yanımda gerçekten rahat olması zaman alacak. Bir bakıma, biz

Zihinlerimiz benim ateşlerimle birleşene kadar yabancılar. O zamana kadar sabretmeyi öğrenmeliyim. Çadırımızdan çıkıyoruz ve eşim hemen diğerlerinin toplandığı sahildeki büyük ateşe doğru ilerliyor. Onu takip ediyorum, çünkü yanından ayrılmaya niyetim yok.

Ama diğerlerinin farklı planları var. Veronica oturur oturmaz, mavi sa-khui'lerden biri yanıma geldi. Mardok. "Güzel, buradasın Ashtar. Bulabildiğimiz herkesin ava yardım etmesine ihtiyacımız var." Volta atıyor, kuyruğu sabırsızlıkla seğiriyor, bir yandan da bir datapad'e dokunuyor.

"Avlanmak mı?" Ben soruyorum. "Ne avlıyoruz?"

"Hâlâ Marisol ve Lauren'ın biyo-imzalarını alıyorum. Hayattalar ama okumalar karışık. Sahili tarayacağız ve onları kaçırmadığımızdan emin olacağız." Veri tabletine hızlıca dokunuyor ve o bunu yaparken diğerlerinin de ellerinde mızraklarıyla toplandıklarını fark ediyorum.

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" Gerçekten şaşırmış bir şekilde soruyorum.

Sa-khui'lerden ikisi bana kaşlarını çattı. "Sen bu kabilenin bir parçasısın. Yardımına ihtiyacımız var."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayatta olup olmamaları umurumda değil." Hayat ucuz ve ben eşime yakın kalmayı tercih ederim. İki dişi kaybetmek elbette utanç verici, ama etrafta daha çok var.

"Gidiyorsun," diyor Vektal kesin bir dille ve Zolaya yanıma gelip elime bir mızrak tutuşturuyor.

İkisine de ters ters bakıp itiraz etmeye hazırlanırken bir el uzanıp koluma dokunuyor. "Sorun yok," diyor Veronica tatlı sesiyle. "Burada ateşin yanında güvende olacağım, Ashtar. Benim için endişelenme. Sen gidip onlara yardım etmelisin."

Arkadaşım. Ona bakıyorum, gözleri parlıyor, bu haberle neşesi yerine gelmiş. "Gidip onlara yardım etmemi mi istiyorsun?" Başını sallayınca derin bir iç çektim. Sahip oldukları bu düşünceyi anlamıyorum, hepimizin arkadaş olduğumuzu. Biz arkadaş değiliz. Aynı yiyecekler, aynı dişiler, sahilde aynı yerler için rekabet ediyoruz. Hiçbir kölenin arkadaşı yoktur. Hiçbir gladyatörün arkadaşı yoktur.

Ama arkadaşım bunu yapmamı istiyor. Neden hayır dediğimi anlamıyor. "Senin için yapacağım, Veronica." Ve şefe ters ters bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Yolu göster."

Erkekler toplanıp ayrılıyor ve kayıp iki insan dişiyi aramak üzere talimatlarla sahilde farklı yönlerde doğru ilerliyorlar. Rüzgâr yüzüme doğru esiyor ve çürüme kokusu taşıyor, yani eğer ölmüşlerse burada değiller. Belki de yaşıyorlar ama onun da kokusunu almıyorum. Yine de benim dişilerim de öyle, bu yüzden kokularını zihnime yerleştirmek için özen göstermedim.

Eğer bu Veronica'yı mutlu edecekse bunu yapacağım ama günü diğer erkeklerle geçirmekten memnun olmayacağım. Sahilde bana arama talimatı verilen bölgeye doğru ilerliyorum ve Zolaya adındaki erkeğin - uzun siyah saçları dağınık örgülü bir erkek - yanımda beni takip ettiğini görünce daha da az memnun oluyorum.

"Yardım almadan da arayabilirim," diyorum ona sertçe. Benim koku alma duyum onunkinden çok daha iyi. Yardıma ihtiyacım yok.

"Nasıl olsa geliyorum," diyor.

Gözlerimi ona dikiyorum ve duraklıyorum. "Neden beni bu kadar yakından izliyorsun? Eşimi çalmayı mı düşünüyorsun?" Bu düşünceyle gözlerim kararıyor ve öfkenin bedenimde zonkladığını hissedebiliyorum. Eğer en ufak bir şey yapmaya kalkışırsa, boğazını parçalayacağım.

Zolaya homurdanıyor ve yanımdan geçiyor. "Benim bir eşim var ve o dünyadaki en mükemmel yaratık. Seninkine ihtiyacım yok."

"O zaman neden vaktini başka birini taciz ederek harcamıyorsun?"

Tekrar bana bakıyor. "Çünkü eşin savunmasız bir dişi ve birinin ona göz kulak olması gerekiyor. O kişinin ben olacağıma karar verdim."

Onun küstah sözleri karşısında çenemi sıkıyorum. "Veronica'dan uzak durmalısın."

"İlginç, ben de sana aynısını söyleyecektim." Sahile bakıyormuş gibi yapmayı bırakıp bana ters ters bakmaya başladı. "Yankı uyandırdığını biliyorum ama onu çok zorluyorsun. Ona alışması için zaman vermelisin. Bu dünyada pek çok yeni şey var. Onun için her şey birkaç gün içinde değişti. Bu yeni dünyaya, bu yeni insanlara alışması için zamana ihtiyacı olacak." Kendisini ve sahili işaret ediyor, sonra tekrar ateşe dönüyor. "Ve ne kadar çok zorlarsan, onu o kadar çok korkutacaksın ya da korkmasına neden olacaksın. O hazır olana ve sana ulaşana kadar yavaş gitmelisin."

Benim ve eşim hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ona kaşlarımı çatıyorum, öfke göğsümde yanıyor. Ateşin alevlerinin içimi yaladığını, serbest kalmayı beklediğini hissedebiliyorum. Onu yok etmek, drakoni formuma dönüşüp onu ikiye ayırmak, bedenini yakıp kömür haline getirmek benim için hiçbir şey ifade etmezdi. "Kimse beni ondan uzak tutamaz," diye uyarıyorum onu ölümcül bir sesle. Ağzımdan bir duman kıvrımının çıkışını izliyorum. "Hiç kimse."

Zolaya'nın ifadesi değişir. İç çeker ve başını sallar. "Seni ondan uzak tutmaya çalışmıyorum. Kimse istemiyor. Sen rezonansa girdin ve rezonans kontrol edilemez. Söylemeye çalıştığım şey yavaş ilerlemen gerektiği. Ben senin arkadaşın olmaya çalışıyorum Ashtar. Senin ve onun arkadaşı."

Homurdanıyorum, buhar çıkarıyorum. "Arkadaşa ihtiyacım yok." Ve dönüp sahile doğru ilerliyorum.

VERONICA

My altın çocuk bu sabah yatağın ters tarafından uyanmış gibi görünüyor. Gözden kaybolana kadar Zolaya'yla birlikte ürkütücü kumsalda ilerleyişini izliyorum. Hiç öyle görünmüyor.

çok eğleniyor gibi. Bu garip, çünkü kamptaki erkeklerin çoğundan hoşlanmıyor gibi görünüyor. Buradaki tüm kızların arkadaşlığından gerçekten keyif alıyorum ve birbirimize yaslanabildiğimiz için mutluyum, ama Ashtar daha çok yalnız biri.

"Sence gerçekten yaşıyorlar mı?" Penny Harlow'a soruyor. Hamile kızıl saçlı bugün bizimle birlikte ateşin başında oturuyor, eşi de yanında. Diğerlerinin çoğu sahile ve çevredeki topraklara dağılmış durumda, bu yüzden kamp ateşinin etrafında oldukça sessiz bir gün geçiriyoruz. Pashov hâlâ çadırında başındaki yaranın etkisiyle uyuyor ve diğerlerinin de bu konuda endişelendiğini biliyorum. Harlow geçmişte kafasına darbe aldığını ve bir süreliğine hafızasını kaybettiğini ve tekrar böyle bir şey olmasından korktuklarını açıkladı. Zavallı adam. Bazı insanlar böyle şanssız olabiliyor.

Nasıl olduğunu bilirim. Çoğu kişiden biraz daha sakarımdır, bu yüzden şanssızlıktan payıma düşeni aldım.

"Mardok öyle diyor ve yalan söylemez." Harlow gülümsüyor ama dikkati dağılmış görünüyor.

"Peki ya Willa?" Nadine sorar.

"Hem de canlı," diye onaylıyor Harlow. "Ve Gren."

"Nerede olduklarını biliyor muyuz?" Merakla soruyorum. "Mardok onları takip edebiliyor mu? O zaman neden peşlerinden gitmiyoruz?"

Harlow tereddüt eder. "Vektal onları bulmaları için birkaç avcı gönderdi ama bu hassas bir durum. Willa'ya zarar verme ihtiyacı hissederse diye Gren'i tedirgin etmek istemiyorlar."

Oh. Oh hayır. Dudağımı ısırdım. O zaman bu bir rehine durumu. Dostum, bu gezegen bir gecede cehenneme döndü. Ne kadar iç karartıcı.

Bridget iç geçiriyor. "2012'ye geldiğimize ve hala erkeklerin kadınları kaçırmaması konusunda endişelenmek zorunda olduğumuza inanamıyorum. Eşitlik buraya kadarmış."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hannah soruyor. "Yıl 2015."

"Hayır, değil. Yıl 2013," diye ekliyor Bridget. "Biliyorum çünkü Mart'ın on üçünde yirmi üç yaşına girdim. Üç üç üç. Bunu unutmayacağım."

Harlow'un gözleri büyür. "Birkaç yıldır buradayım ve buraya geldiğimde 2015 yılıydı."

"Neler oluyor?" Tia'nın sesi titriyor. "Anlamıyorum."

Ateşin etrafında dolaşp evde hatırladığımız son tarihi paylaşıyoruz. Benimki 2010. Angie'ninki en son 2005'i hatırlayarak senkronizasyonun en dışında kalıyor. Hannah en son 2015'i hatırlıyor ve hiç kimse bu tarihi geçmemiş. Belli ki bizi kaçıran her kimse uzun, çok uzun bir süre bizi durağanlıkta tutmuş... bazılarımız diğerlerinden daha uzun süre. Angie karnına dokunuyor, yüzünde endişe var ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz.

Kaybettiğimiz onca yılda ne oldu? Neden gittiler?

Yanımda, Tia sinir krizi geçirmeye hazır görünüyor. Onu suçlamıyorum. Ben de bir tane geçirmeye hazır hissediyorum. Keşke Lauren burada olsaydı, çünkü panik anında her zaman başvurduğumuz kişi o olmuştur. Bu konuda sakın olur, güven verici bir şeyler söyler ve herkesin moralini düzeltmek için elinden geleni yapardı. Ama o gitti, öldü ya da kayıp ve bu da işleri daha da kötüleştiriyor. Birinin öne çıkması gerekiyor.

Belki de ben olmalıyım. Şu ana kadar yankı uyandıran tek kişi benim, bu yüzden belki de diğerlerine daha fazla liderlik etmeliyim. Bazı şeyleri onlardan önce deneyimliyorum, bu yüzden bana soracakları sorular olması doğal. Sorumluluk almak için uygun bir zaman değil, diye karar verdim. "Bunun için üzülmeylem," diyorum ve kendi kulaklarıma bile makul geliyor. "Biraz kahvaltı edelim ve kontrol edebileceğimiz şeyler hakkında endişelenelim."

Bridget, "Harika fikir," der ve Hannah ona suratını asar.

"Neden biraz çay içmiyoruz?" Harlow öneride bulunur ve bir elini koca göbeğinin üzerine koyarak ayağa kalkmaya çalışır. "Sırt çantamda harika bir karışım var-"

"Ben bakarım," dedim ona. "Sen otur." Ayağa fırlıyorum ve Tia'nın çapraz bacaklarının üzerinden geçmeye çalışıyorum.

Yine de ayağım onunkine takılıyor ve sonra yüzüstü ateşin içine düşüyorum. Kendimi korumak için ellerimi uzatıyorum ve ellerimin çarptığı şeyin kütükler ve kömürler olduğunu zar zor fark ediyorum. Bir an orada öylece kalıyorum, aptalca, acı beni vurdukça vücudumda alevleniyor. Hepsi bana çarpıyor. Ateşin içindeyim.

Her saniye yüz yıl gibi geliyor. Çığlıklar var. Ateşten kurtulmak için geriye doğru itmeye çalışıyorum ama her yerim acıyor. Yanan saç gibi bir koku var ve bunun benim saçım olduğunu fark ediyorum. Ellerim şiddetli bir acıyla zonkluyor ve sonra bir beden bana çarparak beni karın içine düşürüyor.

Hannah kürklü giysilerimi tokatlayarak, "Dur, bırak ve yuvarlan, lanet olsun," diye bağıyor.

Yanıyorum.

Yanıyorum.

Aman Tanrım. Herkes çığlık atıyor ve bu paniğimi daha da arttırıyor. Sanırım zihnim bulanıklaşıyor çünkü ellerim aynı anda hem acıyor hem de serin ve karıncalı hissediyor. Göğsümün ön tarafı haşlanmış gibi ve çenem de öyle, ama hiçbirisi ellerim kadar yoğun acı vermiyor. Hannah ve Bridget giysilerimi tokatlarken ben herkesin ayaklarının dibinde yerde yuvarlanıyorum. Biri çığlık atıyor -Tia, sanırım- ve tek düşünebildiğim aptal, aptal, aptal. Ne kadar sakar bir aptalım ve şimdi de kendimi yaraladım.

"Otur," diyor Hannah, bir eli omzumda. "Hasarı görelim." "Ben bandaj getireyim," diyor Harlow. "Benimle gel, Tia."

Diğerleri etrafımda toplanırken Tia hıçkırarak Harlow'un yanına gidiyor. Bridget'in yardımıyla yavaşça doğruluyorum ve ben de ağlamak istiyorum. Her şey o kadar yoğun acıyor ki doğru düzgün düşünemiyorum. Sanki o da doğru düzgün düşünmüyormuş gibi başparmağımda hafif bir gümbürtü var ve ellerim karıncalanıyor da karıncalanıyor. Ne kadar kötü olduğunu görmek için onlara bakıyorum.

Durum kötü. Ellerim kabarmış ve kömürleşmiş, alevlerin vurduğu yerdeki deri kabarıyor. Sertçe yutkunuyorum, çünkü hayatımda hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiştim. Çenem ve göğsümün ön kısmı acıyor ve yandığımdan şüpheleniyorum.

Orada da.

Hannah bana sakince, "Her şey yoluna girecek," diyor. "Sadece ellerini düz tut ve bükmemeye çalış. Biraz ıslak kompres alıp ne yapacağımıza karar vereceğiz, tamam mı?"

Steph yanıma çömelerek, "Gemi bunu iyileştirebilirdi," diyor. "Ama gitti."

Bridget omzumu okşayarak, "Belki Mardok bir şeyler kurtarmıştır," diye ekliyor. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

Ellerime bakmaya devam ediyorum. Sanki ne kadar uzun süre bakarsam o kadar az acı hissediyorum. Belki de bu şokun etkisidir, ama her neyse, bunu kabul edeceğim. Açılmış parmaklarıma bakmaya devam ediyorum, kırmızı yaralara bakıyorum. Yanıkların gelmiş geçmiş en kötü acılardan biri olması gerekir ama... bu aslında artık o kadar da korkunç hissettirmiyor. Ellerim serin bir hisle karıncalanıyor ve bitim mırıldıyor ama bu Ashtar'ın etrafta olduğu zamanlardan farklı bir mırıltı. Bu sanki sadece benim için bir mırıltı, sanki bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Her şeyi hallettiğini.

Bu gerçekten çok tatlı.

Ellerime bakarken kabarcıkların solmaya başladığını fark ediyorum. Pembelik kayboluyor ve bitimin uğultusu içimi huzur ve esenlik duygusuyla doldurmaya devam ediyor. O güzel, hoş sakinlik. Parmak uçlarım karıncalanmaya devam ediyor ve ben izledikçe yanıklar parmaklarımdan kayboluyor. Sanki hiç olmamış gibi kanıyorlar, kabarcıklar sanki cildim hiç zarar görmemiş gibi soluyor ve pürüzsüzleşiyor. Bir süre sonra ellerimi esnetiyorum ve acııyorlar. Sadece çenem acıyor. Merakla elimi yüzüme götürüyorum ve oradaki kabarcıkları hissediyorum ve sadece düşünerek onları da iyileştirip iyileştiremeyeceğimi merak ediyorum.

Hannah kolumu çekiştirerek, "Dokunma," diyor. "Daha da kötüleştireceksin. Sen..." Sesi kesiliyor. "Sen... yanmadın mı? Ne oluyor lan?"

"Sanırım iyileştim," diyorum ona ve ben de onun kadar şaşkınım. "Delirmiyorsam tabii. Ellerime bak ve bana ne gördüğünü söyle." Parmaklarımı yüzünün önünde açıyorum. Belki de şoktayım ve beynim bazı şeyleri doğru algılayamıyor. Ama nefes nefese kaldığında haklı olduğumu anlıyorum. Kendimi bir şekilde iyileştirmiştım. İçimdeki hoş bir uğultu bana evet, iyileştim diyor. Sanki bu iyileşmenin derinlerde olduğunu hep biliyordu.

İçimde.

"Vay canına, bu çok havalı," diye gülümseyerek nefes alıyorum ve ellerimi oynatıyorum. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum."

Kimse ne diyeceğini bilemiyor. Harlow bir an sonra nefes nefese, Tia'ya yaslanmış bir halde dönüyor ve sonra hiç yaralanmadığımı fark ettiğinde kafası daha da karışıyor. "Maylak gibi bir şifacı mısın?" diye soruyor, açıkça hayretle.

Bu ismi tanımıyorum. "Maylak kim?"

"Sa-khui kadınlarından biri. Köye geri döndü ve bunu yapabilecek bildiğim tek kişi o."

"Huh," diyorum parmaklarımı tekrar oynatarak. Onlara bakmadan duramıyorum. Kafamda biraz sis var ama genel olarak kendimi oldukça iyi hissediyorum. Neredeyse başım dönüyor. Sanki endorfin yüksekliğim varmış gibi. "Belki de hepimiz hayal görüyorduk? Yani, ya o kadar da yanmamışsam?" Yukarı bakıyorum. "Düzeltebileceğim bir su toplaması ya da küçük bir kesiği olan var mı?"

Harlow sessizce, "Pashov'u deneyebilirsin," dedi. "Başındaki yara."

Oh. Zavallı Pashov'u ve herkesin endişelendiği kafa yarasını unutmuşum. "Sence yapmalı mıyım? İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum."

Hannah omzuma hafifçe vurarak, "Eminim işleri daha da kötüleştiremezsin," diyor. "Kendine biraz güven."

Haklı olduğu bir nokta var. "Tamam o zaman. Ona bir deneyip deneyemeyeceğimi soralım."

Küçük grubumuz Pashov'un dinlendiği çadıra doğru ilerliyor. Artık gerçekten yaralanmamış olmama rağmen, Hannah sanki desteğe ihtiyacım varmış gibi üzerime titriyor ve bir kolunu belime doluyor. Gerçi ihtiyacım yok. O endorfin yükselişi içimde dalgalanıyor ve kendimi çok iyi hissediyorum, her şeyi yapabilirmişim, herkesi alt edebilirmişim, gözümün gördüğü her şeyi iyileştirebilirmişim gibi geliyor.

Hayatımda ilk defa bir şeyde iyiyim. Özel biriyim. Bunu düşünmek heyecan verici.

"Pashov," diye sesleniyor Harlow usulca, parmaklarıyla çadırın kapağını kaşıyor. "Uyanık mısın?"

"Buradayım," diye yanıtıyor, uyku sersemliğiyle. "Neye ihtiyacın var?" Bir an sonra dışarı bakar. Kaba görünüyor, siyah saçları başının etrafında dağınık. Boynuzlarından biri sarp alnının üzerinde yükseliyor ama diğeri kütükten farksız, gerçi bana yeniden çıkmaya başladığı söylendi. Gözlerinin altında halkalar ve başında bir bandaj var.

"Veronica başındaki yaraya bakabilir mi? Bir şeyi kontrol etmek istiyoruz. Onun bir şifacı olabileceğini düşünüyoruz."

Homurdanıyor ve çadırdan çıkıp ayağa kalkıyor. "Ne istersen dene. Kafamı olduğundan daha kırılgan hale getiremezsiniz."

Büyük uzaylı beklentiyle bana bakıyor ve ben tereddüt ediyorum çünkü geçmişte hiçbir zaman doktorluk yapmadım. "Neden gidip yine ateşin yanında oturmuyoruz?" Bedenim enerjiyle uğulduyor ve ondan akan acıyı neredeyse hissedebiliyorum. Garip bir şekilde ellerimi onun üzerinde gezdirmek için can atıyorum, bakalım onu iyileştirebilecek miyim? Ve sanki bitim de benimle aynı fikirdeymiş gibi uzuvlarımda o serin, alaycı karıncalanmayı hissedebiliyorum. Sanki başlangıç çizgisi için hızlanıyormuşuz gibi.

Pashov sendeleyerek ateşe doğru ilerliyor ve bunu yaparken bandajının arkasından sızan kanı görebiliyorum. Harlow onun ne kadar yavaş hareket ettiğinden endişeli görünüyor ve ben de onu yakalamak için adeta can atıyorum. Herkes tekrar oturuyor ve tüm gözler Pashov ve benim üzerimde.

"Başlayalım mı?" Onun yanına geçip ateşin etrafından dolanarak soruyorum.

Yorgun bir şekilde elini sallıyor.

Tamam o zaman. Tereddüt ediyorum, sonra ellerimi boynuna koyuyorum. Yarasına doğrudan dokunmak zorunda mıyım bilmiyorum - bana biraz iğrenç ve sağlıklı geliyor

-Ben de oradan başladım. Bunu yaptığım anda tenim karıncalanıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Vücudunda bir yanlılık olduğunu hissedebiliyorum. Merakla gözlerimi kapatıp konsantre olmaya çalışıyorum, bu hissi takip edip kaynağını bulabilir miyim diye bakıyorum. Bir doktorun endoskopi için aldığı ücret dışında şifa ya da tıp hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bitimin bana rehberlik etmesine izin vereceğim.

Derin bir nefes alıyorum ve zihinsel olarak o "yanlış" hissin içine dalıyorum. Sanki benim bitim onunkiyle birleşiyor, yankılar rezonanstan tamamen farklı bir şeye dönüşüyor ama yine de müzikal. Farklı bir seviyede konuşuyoruz, parazitten parazite ve ben bekliyorum, benimkinin onunkiyle "konuşmasına" izin veriyorum. İçimi bir huzur duygusu kaplıyor ve bunu büyük bir insan büyüklüğünde bir çürük gibi hisseden Pashov'a itmeye çalışıyorum. Parmak uçlarım boynunda karıncalanıyor ve sonra sanki ruhum onun bedenine çekiliyor. Kafasındaki yarayı hissedebiliyorum, kafatasının kalın kemiğinde bir çatlak olacak kadar derin ve arkasındaki beyin şişmiş ve morarmış. Diş ağrısı gibi zonkluyor ve onun için acı çekiyorum.

Yardım etmek istiyorum.

Sadece nasıl olduğundan tam olarak emin değilim. Benim iyileşmem doğaldı. Kendi kendine, sadece ellerime bakarak başladı. O zaman bilinçaltı mı? Kendimi bir heykeltıraş olarak hayal ediyorum ve zihnimde Pashov'un kafasının nasıl olması gerektiğini canlandırıyorum. Düşüncelerimle kafatasındaki çatlığa odaklanıyorum ve sanki kalıplanacak bir kilmiş gibi onu düzeltiyorum. Yavaş ilerliyor, ama vücudumdan onunkine ne kadar çok enerji aktarırsam, o kadar iyi çalışıyor. Yavaş yavaş iyileştiğini hissedebiliyorum ve çatlak tamamen kaybolduğunda, odağımı zedelenmiş beynine kaydırıyorum. Burada geçmişte nerelerin iyileştiğini, bir şifacının daha önce nerelere dokunduğunu ve rehberlik ettiğini görebiliyorum. Odağımı içe doğru tutuyorum, ancak şişmiş bir beyni nasıl "yontacağımı" bilmiyorum, bu yüzden beynini sağlıklı ve bütün olarak görselleştiriyorum ve cootie'ne nasıl görünmesi gerektiğini söylüyorum. Beyin maddesi sağlıklı olduğunda nasıl hissediyor ve davranıyor. "Diş ağrısı" zonklamasının gittiğini, yerini yatıştırıcı sakinliğin ve hızlı düşüncelerin aldığını hayal ediyorum. Bu kemiği onarmaktan daha zor, bu yüzden elimden geldiğince zihinsel enerji harcıyorum, mutlu şeyler düşünüyorum ve irademi vücudununkine karşı zorluyorum.

Zonklama yavaşlıyor ve sonunda kayboluyor. Şişlik azalıyor ve sonra geriye kalan tek kızgın nabız, bitimin yorgun olduğunu ve daha fazlasını yapamayacağını bildiren nabızı oluyor. Tamam, anladım. Pashov'un bedeninden "kayarak" çıkıyorum ve gözlerimi kırıştırarak ellerimi boynundan kaldırıyorum. Üç günlük bir uykudan yeni uyanmışım gibi kafam karışık ve biraz da tepetaklak hissediyorum.

Başım ağrıyor ve endorfinlerin hepsi şehri terk etmiş gibi hissediyorum ve geriye kalan tek şey bu sıkılmış bez gibi bir his. Pashov'un yanındaki taş koltuklardan birine oturuyorum ve aniden yorulan kendi alnımı ovuyorum.

"İşe yaradı mı?"

"Bilmiyor musun?" Bridget burnunu kırıştırarak soruyor.

Pashov alnındaki bandajı çekiştiriyor. "Başım artık ağrımıyor. Başka bir şey olmasa bile bunu alacağım. Nasıl görünüyor?"

Ona bakıyorum ve gözlerinin altındaki çukurlar gitmiş. "Kapalı" hissi artık etrafındaki havada zonklamıyor ve bir başarı hissi duyuyorum. Harlow parmaklarını nazikçe onun saçlarında gezdirdikten sonra şaşkınlıkla başını kaldırdığında pek de şaşırmadım. "Yara geçti. Başardın, Veronica."

"Harika," diyorum ve sonra kendimden geçiyorum.

ASHTAR

Z Olaya beni sinirlendiriyor.

Bu sabahki konuşmasından sonra bütün gün beni takip etti. I Kayıp dişilerin izlerini bulmak için sahilde birlikte arama yapmamız gerektiğini biliyorum ama onunla çalışmak istemiyorum. Bir gladyatör yalnız çalışır, çünkü bir ortak her zaman kendi çıkarlarını düşünür. Neden "arkadaş" olmak istediğini ya da bu sabahtan sonra neden sevimli ve kibar olmaya çalıştığını anlamıyorum.

Onunla konuşmak istemiyorum. Onu ya da bu sa-khui'lerin hiçbirini görmek istemiyorum. Onlara tahammül etmemin tek nedeni Veronica'm. Ama saatler geçtikçe düşünecek zamanım oluyor ve kendimi bu insanlarla kalmamız için bir neden olup olmadığını merak ederken buluyorum. Kayıp dişiler bulunduğunda hep birlikte köylerine döneceğimizi düşünüyor gibiler. Peki sonra ne olacak? Bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylemeye devam mı edecekler? Sırf kabilenin iyiliği için hiç ilgim olmayan işlere yardım etmem konusunda ısrar edecekler mi?

"Kabile" umurumda değil. Sadece Veronica ve Veronica'yı önemsiyorum. Belki de eşimi alıp diğerlerini geride bırakacağım. İçimdeki eski köle bu kadar özgür olma düşüncesini seviyor, çünkü burada bile birine hesap vermek zorundaymışım gibi görünüyor.

Ama tamamen ve bütünüyle özgür olmak? Bu fikri çok sevdim.

Kumsalı araştırırken ve diz boyu suda ceset ararken bunu düşünüyorum. Ara sıra bana yapışmayı düşünen dokunaçlı yaratıkları bıçaklıyorum ve bazen çok güçlü bir dalga geldiğinde üzerime su sıçırıyor. Misafirperver bir yer değil ama sözde ilerlemeden eser yok; uzay limanları, yollar, evler, ufkun genişliğini bozacak gökdelenler yok. El değmemiş ve öyle olduğu için de çekici. Hava taze ve temiz, ne bir duman, ne bir çöp, ne de birbirine yakın yerlerde yaşayan milyonlarca bedenin pis kokusu var. Veronica'nın burayı sevdiğini sanmıyorum ama ben seviyorum.

Eğer giderse, ben de onunla giderim ama burayı özlerim. Soğuk ya da misafirperver olmaması umurunda değil. Burası açık ve toplum tarafından dokunulmamış bir yer ve yıllarca birbiri ardına uzay istasyonlarında köle kamaralarında yaşadıktan sonra burası bir cennet.

Sahilde Zolaya dikkatimi çekmek için mızrağını bana doğru sallıyor.

Onu görmezden geliyorum. Bu gün benimle birkaç kez konuşmaya çalıştı ve ben bunların hiçbirine izin vermeyeceğim. Dalgın bir şekilde kumu tekmeleyerek ve orada olmayacak kayıp dişiler için mesafeyi tarayarak suları aramaya devam ediyorum. Sonunda koşarak yanıma geliyor. "Şimdilik kampa dönelim ve Vektal'ın ne planladığına bakalım. Eğer burada, bu sahilde olsalardı şimdiye kadar onları bulmuş olurduk."

Sözlerine homurdanıyorum. Mantıklılar, ama içimdeki asi köle ne yapacağını söyleyemesinden hoşlanmıyor. Kendi zamanımda içeri gireceğim. "Yakında."

Ağır ağır iç geçiriyor ve uzaklaşıyor, uzaktaki kamp ateşine doğru ilerliyor. Kimsenin üzerimde kontrolü olmadığını kanıtlamak için biraz daha kalıyorum. Bu iyi hissettiriyor. Eylemlerim ne kadar önemsiz olursa olsun, istediğimi yapmakta özgür olmak hoşuma gidiyor.

Sonunda, bu dünyanın cılız güneşleri ufku altına batıyor ve ben sahildeki şenlik ateşine doğru geri dönüyorum. Bu gün bağımsızlığımı ortaya koymuş olsam da eşimi özledim. Khui'm yalnızlıktan zonkluyor ve uğulduyor ve ben onun yüzünü görmek için can atıyorum. Ona yanımda ihtiyacım var, Veronica'ma. Ona dokunmayalı çok uzun zaman oldu. Artık bağımsız olmanın verdiği sersemlik geçtiğine göre, ondan bu kadar uzun süre uzak kaldığım için vicdan azabıyla doluyorum. Yarın, sahilde tekrar yürümem gerekirse, onu da yanımda götürmeye karar veriyorum.

Kampa geri dönüyorum ve işe yaramaz mızrağımı yere bırakıyorum. Asla savaş formundaki bir drakoni kadar iyi bir silah olamayacak ama henüz kimseye ne olduğumu söylemedim. Veronica beni iki bacaklı halimle seviyor ve canavar erkekten korkuyor, bu yüzden beni gerçek halimle görmeye hazır olduğunu anlayana kadar ona olabildiğince "normal" davranacağım. Her seferinde küçük bir adım atılmalı. O bir insan ve diğerlerinin de defalarca tekrarladığı gibi, şu anda onun için yeni olan çok şey var. Eşıme hiçbir şey için zarar vermem ya da onu korkutmam. O yüzden bekliyorum.

Ateşin etrafında toplanmış bir grup var ve ben geldiğimde hepsi bana dikkatle bakıyor. Yine de dişimi göremiyorum. Kafa kafaya verip bakıyorum

ama eşimi göremiyorum. Saklanmak onun yapacağı bir şey değil. "Veronica nerede?"

Vektal yanıma geliyor. Elini koluma koydu. "Biraz konuşalım."

Ona hırslayarak elini sıkıyorum. Nefesim bir anda dumana dönüşüyor ve gözlerimin karardığını hissedebiliyorum. "Eşim nerede?" Her kelimeyi yavaşça, ölümcül bir vurguyla söylüyorum. "Onu benden uzak tutamazsın."

Liz, Vektal'ın yanına geçerek, "Kimse onu senden uzak tutmuyor, lanet olsun," diye bağırdı. "O lanet olası külotunu çıkar ve şefi dinle, tamam mı?"

"Leezh," diyor Vektal, bir elini kaldırarak. "Bu işi ben hallederim."

Ona gözlerini deviriyor ve kollarını kavuşturarak arkadaşının yanına geri dönüyor.

Vektal konuşmadan ateşin etrafındaki kalabalığı yararak kayalıkların yanındaki sıra sıra çadırlara doğru ilerliyorum. Şef yanıma sokulup tekrar omzumu tutuyor. "Beni dinle. Eşin iyi. Ama seninle bir dakika konuşmak istiyorum."

Ona hırslıyorum, khui'm göğsümde gümbürdüyor. Eşimin iyi olduğunu duyunca göğsümde bir rahatlama hissettim. "Ben yürürken sen konuşabilirsin," diyorum ona ve çadırımıza doğru ilerliyorum. Kapağın açık olduğunu ve birinin içeride yatağın üzerine diz çöktüğünü görüyorum ama şişko göbek eşime ait değil...

"Senin Vuh-ron-ca'n bir şifacı," diyor Vektal kampa doğru hızla ilerlerken, yanımda kalarak. "Bunu biliyor muydun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Çadıra yaklaşıyorum ve Harlow bana bakıyor. Her ne kadar eşime ulaşmak istesem de, hamile bir dişiye zarar vermeyeceğim.

"Az önce ateşe düştü," diye tersliyor Vektal. O devam edene kadar kalbim göğsümde duruyor. "Kendini iyileştirdi. Sonra Pashov'un başındaki yarayı iyileştirdi. Ondan sonra da bayıldı. Çok fazla iyileştiğini ve kendini çok zorladığını düşünüyoruz."

Boğazımda bir hırıltı başladı. Eşim kendini çok zorladı... Bir başkasını iyileştirmek mi?

Ve ona izin mi verdiler? Öylece durdular ve bunun akıllıca olduğuna mı karar verdiler?

Şefin elini sıkarak çadıra girdim. Orada, yatakta yatan eşim. Tamamen hareketsiz, benimki onunkine şarkı söylemeye başladığında bile khui'si sessiz. Harlow onun elini tutuyor, okşuyor.

"Sadece çok derin uyuyor," diyor Harlow yumuşak sesiyle. "Her şey yoluna girecek Ashtar. Gerçekten iyi olacak. Maylak da kendini fazla zorladığında yoruluyor."

Bu Maylak denen kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Uzanıp uyuyan eşimi kollarımın arasına alıyorum. Khui'sinin sessizliği beni korkutuyor. Kollarımın arasında ölü gibi öylece yatması beni dehşete düşürüyor. Göğsü dengeli bir şekilde inip kalkıyor ama vücudumu saran paniğe engel olamıyorum.

Ya da öfke.

Bunu ona onlar yaptı.

Bunun olmasına izin verdiler. Kabile arkadaşlarını iyileştirmek için kendine zarar vermesine izin verdiler.

Derin bir nefes alıyorum ve duman olarak çıkıyor. Bir tane daha. Öfkem artıyor. Sakin kalamıyorum. Savaş formum derimin altında kaşınıyor ve artık dönüşme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Veronica kollarımdayken form değiştirip ejderhamın "çıkmasına" izin veriyorum. Bedenim dalgalanıyor, ben dönüşürken çadır parçalara ayrılıyor ve Harlow ile Vektal'ı geriye savuruyor. Eşim kollarımdayken, güçlü arka bacaklarımın üzerinde yükseliyor ve kendimi havaya fırlatıyorum.

Uzağa uçamam. Kanatlarım kırpıldığı için -ilk kölemin sayesinde- kısa bir mesafe süzülmekten fazlasını yapamıyorum. Ama gücüm yakındaki kayalıklara doğru uçmama ve kendimi kayalık yüzeye fırlatmama yetiyor. Aşağıdaki korku dolu çılgınlıkları duymazdan gelip uçuruma tutunuyorum, Veronica dikkatle kollarıma sarılıyor. Daha yükseğe tırmanıyorum, uçurumun kenarından yukarıdaki platoya geçiyorum ve eşimle birlikte hızla uzaklaşıyorum.

Eğer onu istismar edeceklerse, onu almayacaklar. Bir daha asla.

VERONICA

I Üşüdüm.

Daha doğrusu, arka tarafım soğuk. Ön tarafım sıcacık. I Ashtar'ın yanında uyuyor olmalı. Biraz daha sokuluyorum, sıcaklığından biraz daha kapmaya çalışıyorum. Ancak göğsüne dokunmak yerine, sert ve devasa bir şeye bastırıldığımı fark ediyorum. Sıcak, evet. Nefes alıyor, evet. Ama insan değil. Bunu anlamam bir an alıyor ve gözlerimi kırpıştırarak yavaşça açıyorum. O kadar derin uyumuşum ki rüya bile görmemişim, bu yüzden kafam karışmış. Görünüşe göre iyileşmek zor iş, çünkü kendimi tamamen dümdüz olmuş gibi hissediyorum.

Belki de beynim kızarmıştır, çünkü gözlerimi açtığımda altın bir duvara bakıyorum. Bunun tam olarak bir duvar olmadığını ve bu desenin bir desen değil, pullar olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Emin olmak için uzanıp birine dokunuyorum-

Ve her şey değişiyor. Sırtımın yanında bir şey hareket ediyor - kocaman pençeli bir ayak ve başımın üzerinde bir kanat uzanıyor.

Aman Tanrım. *Aman Tanrım.*

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde geriye doğru kaçıyor, boğazımda yükselen çığlığa karşı koyuyorum. Bu bir canavar. Dev, altın bir canavar.

Ben...rüya görüyor olmalıyım. Bu gerçek olamaz.

Tabii bu gezegende canavar ejderhalar varsa ve kimse bana söylemediyse?

Araba büyüklüğünde devasa bir kafa gözlerimin içine bakmak için eğildiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor. Kafası kesinlikle bir ejderhaninkine benziyor; tepesinde dikenli boynuzlar, kocaman dişlere ve geniş burun deliklerine doğru inen keskin bir burun ve aynı anda altın, siyah ve mavi arasında gidip gelen bir çift devasa göz...

Ve bu beni duraksatıyor. Çünkü bu bana Ashtar'ı hatırlatıyor. Ama Ashtar bir ejderha değil. O bir...

Bekle.

Derisiyle aynı renkte olan pullara göz kırpıyorum. Heyecanlandığında onun yaptığı gibi renkler arasında gidip gelen gözlerine. Yaratık benim Ashtar'ımın on katı büyüklüğünde ama yine de... ve yine de Ashtar onun bir drakoni olduğunu söylemişti. Ve bu şey beni lezzetli bir atıştırma mı değil mi gibi yemiyor. Bekliyor gibi görünüyor.

"Um... Ashtar?"

Devasa kafa içeri giriyor ve ben dehşet içinde nefesimi tutarak gözlerimi kapatıyorum. Şimdi beni yiyecek. Şimdi o...

...burnumu mu?

Bir gözümü dikkatlice açıyorum ve eminim ki o şey bana sokuluyor. Her birine bir yumruk sokabileceğim kadar büyük burun delikleri açılıyor ve sıcak bir nefes üzerime çarpıyor. "Merhaba?" Fısıldıyorum, hâlâ nefes alıp almadığımdan tam olarak emin değilim. "Sensin," diye hayret ediyorum, yüzümden birkaç santim ötedeki burnun üzerindeki pullara dikkatlice dokunmak için uzanıyorum. "Ne oldu? Böyle sıkışıp mı kaldın?"

Bir an sonra havaya dokunuyorum ve Ashtar önümdeki karlı zeminde diz çöküyor. Tamamen çıplak bir şekilde doğruldu ve kıvrak bir zarafetle bana doğru yürüdü.

Kendimi aptal gibi hissederek elimi indirdim. Böyle sıkışıp mı kaldın? Daha aptal olabilir miyim? Ashtar'ın halkının ejderha değiştirici olduğu çok açık. Yanaklarım utançtan yanıyor. Aptal, aptal Veronica.

"Eşim," diye mırıldanıyor Ashtar, yanımda diz çökmek için hareket ediyor. Gözlerimi ararken bile yüzümü okşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Endişeli görünüyor. "Ben harikayım. Komik bir şey var," diyorum ve çenemi kıran bir esneme sesi çıkarıyorum. "Bir sürprizim var. Meğer ben bir şifacıymışım."

"Biliyorum. Diğerleri bana söyledi."

Bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. "Öyle mi?" Bunu ona söyleyen ben olmak istedim. "Spoilsports."

Başparmağı yanaklarımda geziniyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Yine de iyi misin?"

"Evet, neden olmayayım ki?" Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Hava çok soğuk, püfür püfür ve rüzgarlı ve kampta olmadığımızı anlamam bir anımı alıyor. Aslında... nerede olduğumuzdan tam olarak emin değilim. Etrafıma bakıyorum ve tek gördüğüm kayalık moloz tarlaları, arada bir çürümüş bitkiler ve kar. Çok ama çok fazla kar. "Neredeyiz biz?"

"Bir dağın yamacında." Omuz silkiyor. "Durmadan önce bir süre koştum. Burada bir adı olduğundan emin değilim."

Ayağa kalkıyorum, yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi sallanıyorum. Tanrım, çok yorgunum. Battaniyelere sarılmaktan başka bir şey istemiyorum ama hiç battaniye yok. "Herkes nereye gitti? Bizi arkada mı bıraktılar?" Bu düşünce beni paniğe sürüklüyor ve ona doğru uzanıyorum. "Aman Tanrım, Ashtar, bizi bıraktılar mı? Bizi neden bıraktılar? Şifacı olduğum için mi?" Güçlerimle ilgili yeni keşfettiğim heyecanım bir anda ezici bir hayal kırıklığına dönüşüyor.

Zaten bir şifacıları olduğu için ikinci bir şifacı istemiyorlar mı? Elbette iki kişilik yer var.

Beni kendine doğru çekerek başını sallıyor. "Seni geride bırakmadılar, ateşlerim. Seni aldım ve gittim."

"Beni aldı ve gitti mi?" Yankıladım. "Anlamıyorum. Neden gidelim ki?"

Çenesi sıkılıyor ve gözleri kararıyor, bu da kızgın olduğunun bir işareti. "Başkasını iyileştirmeye çalışırken kendini incitmene izin verdiler. Buna izin vermeyeceğim."

Oh. Yani, bu çok hoş ama neden böyle aşırı tepki verdiğinden emin değilim. "Ashtar, her şey yolunda. Onu daha yeni iyileştirdim. Belki çok fazla şey yaptım ve bu yüzden biraz kestirmem gerekti ama korkmana gerek yok."

"Kestirmek mi?" Bana kuşkuyla bakıyor ve kolları beni sıkıca sarıyor. "İki gündür aralıksız uyuyorsun."

"Ben...var mı?" Ona göz kırpiyorum, doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "İki gün mü?"

"Evet." Burun delikleri şişiyor ve perişan görünüyor. Bir an için kaskatı kesiliyor, sanki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi, sonra beni kendine doğru çekiyor ve

Pençeli elini saçlarıma, yüzünü boynuma dayadı. "İki gündür tamamen sessizsin. Khui'n bile benimkine cevap vermedi. Seni kaybettiğimden emin değildim."

"Oh." Birden kendimi çok suçlu hissettim. Sanki biraz kestirmişim gibi, başka bir şey değil... ama bu neden bu kadar sallantılı hissettiğimi açıklıyor. "Oh, Ashtar, endişelendiğin için çok üzgünüm. Bilmiyordum. Ama söz veriyorum iyiyim." Ellerimi sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum ve bitim mırıldanmaya başlıyor. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Aslında, her şey iyiden de öte. Şimdi bitim uyandığına göre, kendimi son derece... tahrik olmuş hissediyorum. Sanki iki gündür uyuduğumu biliyor ve kaybettiği zamanı telafi ediyor. Bu her neyse, bunaltıcı. Bacaklarım arasındaki zonklama tüm gücüyle geri dönüyor ve meme uçlarım tuniğime sıkıca yapışıyor. Vücudumun nasıl tepki verdiğinin tamamen farkında olarak Ashtar'a sarılıyorum. Şu anda onu çadırımıza sürüklemek ve çıplak vücudunu keşfetmek gerçekten harika bir fikir gibi görünüyor...

Çadır olmaması dışında.

Dağın yamacından başka hiçbir şey yok. Ayakkabı bile giymiyorum ve havanın ne kadar soğuk olduğunu fark ettiğimde ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Bir sığınak bulabilir miyiz?"

"Neden?" Bana merakla bakıyor. "Bir sorun mu var?" "Hava soğuk mu?"

Gözleri koyu altın renginde parlıyor ve kollarını belime dolayarak bana sırtlıyor. "O zaman seni sıcak tutacak bir eşinin olması iyi bir şey."

"Aynı zamanda kayalık. Ve yüksek. Gerçekten yüksek. Ve rüzgarlı. Ve soğuktan bahsetmiş miydin?"

Ashtar iç geçiriyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Böyle şeylerden bahsetmiştin, evet."

"Artık diğerlerine katılabilir miyiz?" Bizim için endişelenmiş olmalılar. Sadece bu da değil, Ashtar ve ejderha formu hakkında milyonlarca soruları olmalı. Heck, hala zihnimde kayıtlı olduğundan tam olarak emin değilim. Bırakın onun efsanevi bir yaratığa dönüşebildiği gerçeğini, bir eşim olduğu gerçeğini bile idrak edebildim mi bilmiyorum.

"Diğerlerine katılmak mı?" Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Hayır." Ashtar bir elini sırtımda gezdiriyor ve onun sıcaklığını tuniğimin içinden bile hissedebiliyorum. "Bana sahipsin. İhtiyacın olan tek şey bu. Seni sıcak tutacağım. Seni besleyeceğim."

Tutuşunu itiyorum, çünkü söylediklerinin hoşuma gittiğinden emin değilim. "Tek ihtiyacım olan sensin de ne demek? Ashtar, diğerleri bizim için endişelenecek-"

"Bırak endişelensinler. Kendine zarar vermene izin verdiler." Çenesi sıkıştı ve bana isyankâr bir bakış attı.

"Hayır yapmadılar. Bunu yapmayı ben seçtim."

"Ve sana izin verdiler." Bu konuda amansız.

Kendi başıma düşünemeyeceğimi mi sanıyor? Omzunu hafifçe itiyorum. "Ben kendimim. Ve görünüşe göre artık bir şifacıyım. Bana ihtiyaçları var."

"Hayır, öyle değil. Sen benim eşimsin. Benimsin." Gözleri siyahla parlıyor ve alçak sesle gürlüyor, bu sefer khui'si değil, öfke hırıltısı.

Nedense korkmak yerine sinirleniyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yani ne istediğimin hiç önemi yok, öyle mi? Bu ilişkide nerede durduğumu bilmek güzel." Ondan uzaklaşıp kayalıklara oturuyorum ve durmadan önce kırımın üzerinde birkaç santim kayıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey, açıkça." Dizlerimi kaldırıyorum ve çapraz kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Lütfen benim için düşünmeye devam et Ashtar. Şu anda bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun."

Sessiz. Kafamın arkasına fırlattığı kaşlarını neredeyse duyabiliyorum. Umurumda değil. Yorgunum (iki gündür uyumama rağmen) ve üşüyorum ve bırakın uzanmayı, oturabileceğim rahat bir yer bile yok. Hiç barınağımız yok. Sanırım bu bir ejderha için sorun değil, ama hala zorlu koşullara alışkın olmayan bir insan için bu berbat ve çok berbat.

Onun yerine diğerlerinin yanında olmak istediğimden değil. Bana başka seçenek bırakmıyor. Ve ben zoru seven biri değilim, özellikle de bu şekilde. Yiyecek yok, su yok, barınak yok, ve ona nasıl bakacağımı bilmiyorum.

kendimi bu gezegende. Beni terk ederse, çaresiz kalırım. Ve beni bu duruma soktuğu için ona kızgınım.

Uzun, çok uzun bir süre aramızda sessizlik hüküm sürüyor. "Özür dilemiyorum," diyor Ashtar sonunda, sesi öfkeli.

Bir omzumu silkiyorum. "Sorun değil."

Sinirli bir ses çıkarır. "Ben seni koruyorum!"

"Diğer insanlardan mı? Evet, çok korkutucular." İsyan edercesine önüme bakmaya devam ediyorum. "Ve onlar sıcak bir akşam yemeği ve rüzgârdan uzakta uyuyacak bir yer bulurken ben çıplak bir adamla bir dağın yamacında oluyorum." Göz ucuyla bakıyorum ve öfkeme rağmen bitim kalkıyor çünkü adam gerçekten ama gerçekten çıplak.

"Bu konuda geri adım atmayacağım," diye hırılıyor Ashtar. "Kendine zarar vermene izin verdiler! Buna izin vermeyeceğim! Kimse eşimden bir şey talep edemez! Kimse bize kalmamızı söyleyemez! Eğer özgürsek, o zaman özgürüz! Eğer bundan hoşlanmıyorlarsa, o zaman bununla başa çıkmak zorunda kalacaklar!"

Ona özgür olabileceğini ama benim hala onun merhametine bağlı olduğumu belirtmek istiyorum. "O benim yerime seçti ve bu beni onun kölesi mi yapıyor" gibi bir şey söylemek istiyorum ama bu benim için bile çok alçakça bir darbe gibi geliyor. Bu yüzden ufka bakmaya devam ediyorum. Kasvetli ve gri bir kış var. Bugün bulutlar yoğun, iki küçük güneşi görüş alanından saklıyor, bu da havanın soğuk ve fırtınalı olduğu anlamına geliyor. Önümüzde ufuk bembeyaz, bembeyaz ve sonsuz karla daha da bembeyaz. Misafirperver hiçbir şey görmüyorum ve bu ruhumu biraz daha eziyor.

Bu gezegen berbat ve şimdi bir çadırım ya da ateşim bile yok.

Ashtar hüsrân dolu bir sesle yanıma fırlıyor ve tepenin yamacından aşağıya kayalar savuruyor. "İmkânsız davranıyorsun, Veronica."

"Sen de öylesin."

Yine alçak sesle homurdanıyor. "Benden ne istediğini söyle ve ben de bunu gerçekleştireyim. Mutlu olmanı istiyorum."

"O zaman beni geri götür." Çok makul davranmadığımı biliyorum ama o da öyle değil.

"Ve onlardan birini iyileştirirken yine kendine zarar vermene izin mi vereyim? Hayır. Burada benimle kalacaksın, güvende olduğun yerde."

Bir yanımdan neden kızgın olduğunu anlıyor. Hâlâ korkuyor ve bunu anlıyorum. İki gün kaybettiğimi henüz tam olarak anlamış değilim ama uyanmamı beklerken neler hissettiğini tahmin edebiliyorum. Ona karşı kendimi kaybetmememin tek nedeni bu. Ağlamak üzereymişim gibi hissediyorum ama birkaç derin, sakinleştirici nefes alıyorum. Bunu yapabiliyim. Her şey yoluna girecek. Bir yolunu bulacağız. Bu geçici bir durum.

Geçici olmak zorunda.

Ama şu anda, beni zor bir durumdan alıp daha da zor bir duruma getirdiği gerçeğine yardımcı olacak hiçbir şey yok. Dağın yamacına asık suratla bakıyorum. "Bu gece burada mı kalacağız?"

Dövüşe devam etmediğim için irkilmiş gibi duraksıyor. "Gitmek mi istiyorsun?"

Elimi alnıma sürüyorum. Başım zonkluyor ve çok susadım. Ve en kötüsü de işemem gerekiyor. Etrafımdaki kasvetli manzara bunların hiçbirini için bir rahatlama sunmuyor. "Bunu tercih ederdim, evet. Bu dağın yamacından aşağı düşecekmişim gibi hissediyorum." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kayalar altımdan kayıyor ve bir kez daha sırt üstü yere çakılıyorum. "Eğer diğerlerinin yanına dönmek istemiyorsan, bize bir barınak lazım. Yiyeceğe. Bir çeşit mahremiyet." Başımı kaldırıp ona baktım. "Lütfen."

Çenesi sıkıştı ve birkaç adım uzaklaştı. Gitmesinden korkarak ayağa kalkmaya çalışıyorum ve tekrar yere çakılıyorum. Ayakta duramıyorum. Bu onu daha da öfkeliyor ve ejderha formuna geri dönmekten önce bir nefes veriyor.

Pullu bedeninin havaya fırlaması ciğerlerimden dehşet dolu bir çığlık yükselmesine neden oluyor. Geriye doğru kaçıyorum, sanki bu beni koruyacakmış gibi bir elimi havaya kaldırıyorum. Bu bir içgüdü, çünkü bu Ashtar. Elbette bana zarar vermeyecek. Yine de bu korkmadığımı anlamına gelmiyor.

Ejderha korkuma öfkelenmiş gibi homurdanıyor ve sonra iki adım ilerleyerek dağın yamacından aşağıya kaya ve çakıl taşları döküyor. Ben de kayıyorum, birkaç metre savruluyorum ve ellerim gevşek kayada kesiliyor. Derim

karıncalanıyor ve kontrol ettiğimde orada olmayacağını biliyorum ama üzerimde beliren devasa ejderhaya bakmakla çok meşgulüm.

Ejderhaya dönüştüğünde hiç insan gibi düşünüyor mu? Yoksa insandan çok hayvan mı? Elimi burnuna doğru kaldırıyorum. "Güzel ejderha," diye fısıldıyorum. "Lütfen beni yeme, tamam mı? Ben senin eşim, unuttun mu?"

Alaycı bir şekilde homurdanıyor, saçlarıma sıcak hava üflüyor ve sonra devasa pençeli bir eli beni kaya yığınının tepesindeki koltuğumdan yakalıyor. Havalanmasını bekliyordum ama onun yerine beni pullu göğsüne yaklaştırdı ve dört ayak üzerinde dağın yamacından aşağı inmeye başladı.

Üç tane. Diğeriyse beni sıkıca tutuyor.

Beni göğsüne bastırırken, göğsünün derinliklerindeki bitinin çok ama çok hafif sesini duyabiliyorum ve benimki de buna karşılık veriyor. İçimi saran dehşet kayboluyor. Ne şekle girerse girsin, o hâlâ benim Ashtar'ım. Bana zarar vermeyecek. Şu anda birbirimize kızgın olabiliriz ama bu gezegende sahip olduğumuz tek şey birbirimiz. Bu önemli. Ve uçurumun kenarından aşağı inmeden önce bana sokulduğunda, buna rağmen hala sevildiğimi ve önemsendiğimi hissediyorum.

Garip bir duygu ama istenmeyen bir duygu değil.

ASHTAR

I

Keşke kanatlarım kırılmasaydı da uçabilseydim.

Geçmişte savaş formumdan dolayı hayal kırıklığına uğramıştım ama hiç bu kadar

Şu anda olduğum gibi derinden, arazide ilerlerken, eşim her sarsıcı adımda sarsılıyor, kar onun ve benim yüzüme savruluyor. Öğleden sonra derinleştikçe hava daha da kötüleşiyor ve bu da ruh halimi kötüleştiriyor. Eğer uçabilseydim, engebeli araziye kaplayan tepelerin ve vadilerin üzerinde süzülebilir ve eşimi götürebileceğim en iyi yeri görebilirdim. Barınak bulmak kolay olurdu. Bu haliyle, yere hapsolmuş durumdayız ve onu götürebileceğim güvenli bir yer bulmak için karda ilerlemek zorundayım.

Bu durumda, seçeneklerim azaldı. Ve aşağıda daha fazla kaya bulmak için bir tur daha uçurum tırmandıktan sonra sabrım tükendi. Onun yerine kokuları takip ediyorum. Başımı rüzgâra doğru kaldırıyorum, göğsüme sarılmış eşimin titremesinin acı verici bir şekilde farkındayım ve kokuyu takip ediyorum. Güzel bir koku değil ama güçlü bir koku. Islak, kirli kürk kokusu rüzgârla taşınıyor ve bu ya çok büyük, iğrenç bir yaratık ya da birkaç küçük yaratık olacak. Her iki durumda da, eğer bir yuvası varsa, onu eşim olarak almak istiyorum.

Koku izi beni buzlu bir yarığa ve bir patıkaya götürüyor. Patikanın kendisi dışkı ve eski idrarla dolu ve duyularım burada yaşayan her neyse onun pis kokusu tarafından saldırıya uğramış hissediyor. Ama bu buzlu geçitte rüzgar daha az ve Veronica'nın titremesi azalıyor.

Kokuyla yaşamak zorundayım.

Görüş alanımın kenarında bir yaratık belirliyor; bir insandan daha uzun ama daha ince. Keçeleşmiş beyazımsı sarı kürkü onu kaplıyor ve beni görünce uluyor, sonra bir oyuğun içinde kayboluyor. Aha. Diğer yırtıcıların kokusunu almak için başımı kaldırıyorum ve hiçbirinin kokusunu alamayınca Veronica'mı yavaşça yerden biraz uzaktaki buzlu bir çıkıntıya bırakıyorum.

"Hayır, bekle Ashtar! Beni burada bırakma," diye yalvarıyor ve dehşeti göğsümü parçalıyor. Yine hayal kırıklığı ve kararsızlık içindeyim. Bu benim fikrimdi.

Onu buraya getirdim ama ona nasıl bakacağımı düşünmedim. O uyurken avlanmama gerek yoktu. O uyurken, onu barındırma konusunda endişelenmeme gerek yoktu çünkü drakoni formum ihtiyacı olan her şey olacaktı. Ama kayalıklarda yiyecek ya da su yok ve onunla bu şekilde konuşamıyorum. Zihinsel iletişim kurma çabalarım boşa çıkıyor.

Bir sığınağa ihtiyacı var. Dinlenmesi için güvenli bir yer bulabilmem için - içimi parçalasa da- birkaç dehşet anı yaşamasına izin vermem gerekecek. Sonra diğer her şeyi çözeceğim.

Korkmuş eşime sokuluyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum çünkü böyle titrerken onu bırakamam. Onun khui'si çılgınca bir şarkı söylüyor ve benimki de buna karşılık olarak gürleyerek endişemi daha da artırıyor.

"Beni bırakmayacaksın, değil mi?" diye yalvarıyor, sesi kırılıyor. "Geri geleceksin, değil mi?"

Onu rahatlatmak için ağzımı önünde gezdiriyorum.

Beni şaşırtarak yumruklarını havaya kaldırdı. "Evet için sol yumruk, hayır için sağ yumruk, tamam mı? En azından bu kadarını söyle, eğer beni anlayabiliyorsan."

Sol yumruğunu sıktım.

"Kahretsin." Yumruklarına bakıyor. "Senin solun ya da benimki. Tamam, onu çiz. 'Evet, benim için geri dönüyorsun' için bir kez göz kırp. 'Git kendini becer, Veronica' için iki kez."

İçinde bulunduğumuz durumun gerginliğine rağmen karnımdan bir kahkaha yükseliyor. Yavaşça bir kez göz kırpiyorum ve sonra onu tekrar kokluyorum, çünkü onun kokusu muhteşem, mağaradan gelen ise değil. Sonra onu geride bırakmak zorunda kalıyorum. Bu sefer, uzaklaştığımda, kalmam için bağırıyor. Belki de başka seçeneğim olmadığını anlıyor ve onun için geri döneceğimi biliyor.

Kokunun kaynağına yaklaşıyorum ve bir in bulmaktan tiksiniyorum. Kayalıklardan birinin dibinde, kayalar ve toprak arasında açılmış. Bu bir in, ama istediğim bu değildi. Burası dışkılar, eski kürk parçaları ve yarı yenmiş yaratıkların leşleriyle kaplı. Mavi, parlayan khui gözleri bana bakıyor. Açıklığın hemen ötesinde sinmiş, gitmenin kalmaktan daha büyük bir tehdit olduğuna karar vermiş kirli, tüylü beyaz şeylerden daha fazlası. O halde ateşim olduğunu bilmiyorlar. Uzun, alevli bir nefes alıyorum

mağaranın girişine yerleştirin, sonra geri çekilin ve bekleyin.

Çıglıklar atarak yanımdan hızla geçiyorlar, pis koku ve daha fazla idrar içinde dağılıyorlar. Yuvadın dışarı taşan yaratıklardan yirmi tane olmalı ve Veronica'mın beklediği yerden kaçtıklarından emin olmak için geri dönüyorum. Yarığın duvarına yapışmış, geniş gözlerle izliyor. Yine de hiçbirini ona dikkat etmiyor. Hayatları için kaçmakla çok meşguller. Güzel. Hepsinin kanyondan kaçmasını bekliyorum, sonuncusu sırtında bir bebekle büyük bir tanesinin peşinden koşuyor. Arkalarında aynı derecede iğrenç bir iz bırakıyorlar ve ben de girişi tekrar alevlendirerek pis kokuyu uzaklaştırmaya ve geride kalanları kovalamaya çalışıyorum. Başka kimse çıkmayınca başımı içeri daldırıp etrafa bakıyorum.

Dışkı dolu. Dışkı ve kemikler. Geri çekildim, tiksindim ve başımı iğrenerek salladım. Eşimi oraya getiremem. Şimdi ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Bu... iyi bir plan değildi. Daha önce hiç böyle tek başıma kalmak zorunda kalmamıştım ve bu gezegen hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benim dünyamda su bir musluktan, yemek ise bir köle sahibinden gelir. Eşıme nasıl bakacağımı bilmiyorum.

Kısa bir süre için yaratıklardan birinin peşine düşüp onu yakmayı düşünüyorum, böylece yiyecek eti olacak, ama bu düşünce midemi bulandırıyor. Veronica bunu yemek istemeyecektir. Zamanında berbat şeyler yedim ama ben bile bunu yemezdim.

Ne yapacağımdan emin olamadan eşimin beklediği yere dönüyorum. Onu yavaşça çıkıntından aşağı çekiyorum ve tatlı kokulu saçlarını okşayarak duyularımı onunla dolduruyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattığım hissinden nefret ediyorum. Onu geri almak istemiyorum, çünkü yaramazlık yapan bir köle her zaman cezalandırılır. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilirlerse, beni hizada tutmak için onu benden almaya çalışacaklardır.

Bunun olmasına izin veremem.

"Her şey yolunda mı?" Veronica bir eliyle ön bacağıma dokunarak soruyor.
"Sen iyi misin?"

Onu yere bırakıyorum ve sonra iki ayaklı formuma geri dönüyorum. Yaratıkların pis kokusundan gözlerim yanıyor ve dalgın bir şekilde onlara vuruyorum. "Bir in var," diyorum ona. "Ama oraya girmek isteyeceğini sanmıyorum."

Narin burnunu kırıstırıyor. "Eğer bu vadinin geri kalanı gibiye..." "Daha da kötüsü," diye itiraf ediyorum.

"O zaman hayır, bu konuya girmek istemiyorum." Dalgınca kollarını ovuşturuyor ve etrafına bakınıyor. "Belki daha aşağıda kalabiliriz? Rüzgâr sürekli üzerimize vurmadığı için artık o kadar soğuk değil."

"Nasıl isterseniz." Elimle işaret ederek yolu gösterebileceğini belirtiyorum.

Veronica dar geçitte ilerliyor, botları buz ve kayaların üzerindeki ince kar tabakasında çitirdiyor. Burası az önce ayrıldığımız yerden çok daha misafirperver değil ve pis kokuyor. Sonunda dönüp dudağını ısıırıyor ve bana bakıyor. Bakışları çıplak bedenime kayıyor ve yanakları kızarıyor. "Üşüdün mü?"

"Ben mi? Hayır." Omuz silkiyorum. "Benim halkımın ruhunda ateş var. Hava beni rahatsız etmiyor. Peki ya sen?"

"Ben iyiyim," diye itiraf ediyor ve sonra burnunu tekrar kırıstırıyor. "Burası biraz iğrenç. Neydi o şeyler?"

"Akıllıca bir şey değil," diyorum ona. "Akıllı yaratıklar kendi atıklarının içine girmezler." Tabii bunu söylerken aklıma geçmişte yaşadığım bazı köle kafesleri geliyor. "Zeki yaratıkların hepsi değil," diye düzeltiyorum. "Ama öyle olduklarını sanmıyorum."

"Bu gezegen hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor bana usulca, kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak. "Ama eminim güneş bir saat içinde batacak ve ateş yakmamız gerekecek çünkü hava soğuyacak. Hava sizi rahatsız etmeyebilir ama ben pek alışık değilim."

"Ateş," diye yankıladım. "Bu çok

kolay." "Öyle mi?"

Bir elimi uzatıyorum ve burun deliklerimden biraz duman ve azıcık da alev üflüyorum. İki bacaklı halimle bile bu nefes almak kadar kolay.

"Oh." Göz kırıyor. "Harika. Şimdi sadece yakacak bir şeye ihtiyacımız var." Veronica beklentiyle bana bakıyor.

"Ben... hiçbir şeyim yok." Etrafıma bakıyorum ama burada kayaların arasına tutunmuş ve birkaç dakikadan fazla dayanamayacak birkaç cılız bitkiden başka bir şey yok.

"Bir yolunu buluruz," diye beni rahatlatıyor, yaklaşıyor ve kolumu okşuyor. "Bunun için endişelenme."

Beni rahatlatmaya çalışıyor ve onun iyi kalbi bir koruyucu olarak kendimi başarısız hissetmeme neden oluyor. Ona layık değilim. Çaresizlik hissi, karnı guruldadığında daha da derinleşiyor. "Açsın," diyorum açıkça.

"Ve susadım, ama bekleyebilir." Tekrar kokulu kanyonun etrafına bakar. "Bir avuç kar yiyebileceğimi söyleyebilirim ama... buralardan değil. Ayrıca aptalca gelebilir ama tuvaletimi yapabileceğim özel bir yer istiyorum." Ağırlığını önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerinde kaydırıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Pot-tee?" Çevirmenim bile bu kelimeyi tanımıyor.

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Banyo mu? Çiş? Boşaltmak mı? Çöp yapmak mı? Tanrım, bu şimdiye kadarki en seksi olmayan konuşma." Bir elini alına götürdü. "Devam edeyim mi?"

"Hayır, ne demek istediğini anlıyorum." Düşünmediğim başka bir şey daha. Elbette mahremiyet istiyor... ve kesinlikle sahip olunacak bir şey yok.

"Peki nereye gidebilirim? Çünkü acil bir durum var."

Pis kokulu kanyonun etrafına bakıyorum ve sonra elimle işaret ederek her yere gidebileceğini söylüyorum. Ne de olsa yaratıklar kesinlikle gittiler.

Veronica'nın yüz ifadesi irkilir, sonra dehşete düşmüş bir kıkırdama çıkar. Parmaklarını dudaklarına bastırıyor ama gülmeye devam ediyor. "Hiç komik değil," diyor kıs kıs gülmeler arasında ve sonra daha da çok gülmeye devam ediyor.

Ben de gülüyorum çünkü durumumuz çok saçma. Burada yabancı bir gezegendeyiz, barınak bulmaya çalışıyoruz ve bulduğumuz tek şey bu toprakların bok fabrikalarına eşdeğer. Burada eşimi etkilemeye çalışıyorum ve az önce ona bir vadiye sığmasını söyledim. "Burası korkunç bir yer."

"Buradan nefret ediyorum," diye itiraf ediyor, o kadar çok gülüyor ki gözlerinden sular akıyor. "Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum."

Bu da kahkahalarımın durmasına neden oluyor. Çünkü burası soğuk olsa da, burayı bilmesem de ve yerliler saldırgan olsa da... Buradan nefret etmiyorum. Özgürlüğüm var. İstersem keşfedebileceğim koca bir dünya var. Tasmazım, efendisizim ve sınırsızım.

Bunu seviyorum ve onun sevmemesi beni üzüyor. "Burada benimle olmak çok mu kötü?"

Kahkahası söner ve yavaşça başını sallar. "Hayır, Ashtar. Burada seninle olmak hiç de korkunç değil." Öne doğru ilerliyor ve yüzümü avuçluyor, sonra beni kendine yaklaştırıyor. Ne yapacağını merak ettiğim için beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum. Yine de tek yaptığı dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirmek.

Huh.

Yanağımı okşuyor. "Ama tuvaleti kullanma konusunda ciddiylim. Bana beş dakika ver ve sonra başka bir yere gidelim. Burada kalmak istediğimi sanmıyorum."

Ben de öyle. Yine de ağzını benimkinin üzerinde daha fazla fırçalamak istediğimi biliyorum.

Arkadaşımı biraz yalnız bırakmak için vadinin girişinde bekliyorum. Birkaç dakika sonra ellerini taze karla ovarak ve yanakları pembeleşmiş bir şekilde geri döndü. "Hayatta kalmak en aşağılayıcı durum," diyor bana. "Bunu kimseyle paylaşmayacağına yemin et."

"Neyi paylaşacağız?"

Parmağını burnunun kenarına koyup beni işaret ediyor ve neyi işaret ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ruh hali iyi ve o pis kokulu kanyondan çıktık, bu yüzden onunla her yere gitmeye hazırım. "Şimdi nereye?"

Veronica ellerini kalçalarına koymuş, çevreyi tarıyordu. Bakışlarını benim üzerimde ve çıplaklığımda gezdiriyor, yanakları kızarıyor ve sonra belirgin bir şekilde

uzaklara bakar. "Hayatta kalma hakkında ne kadar bilgin var?"

"Bildiğim tek hayatta kalma yöntemi arena oyunlarında sonuncu olmamak," diye itiraf ediyorum. "Bu benim bilgim kadar kapsamlı."

"Mmm. Pekala, her seferinde bir sorunu çözelim. Barınak muhtemelen en acil olanı." Bana baktı. "Bilincim yerinde değilken beni nasıl sıcak tuttun?"

"Savaş formunda kaldım ve senin etrafında kıvrıldım."

"Savaş formu mu? Ejderha mı demek istiyorsun?" Omuz silktiğimde parmağıyla dudaklarına dokunup düşünüyor ve bana ağzının benimkine değmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. "Gerekirse bunu tekrar yapabiliriz, ama yine de daha iyi bir yer bulabilir miyiz bir bakalım. O zaman başka bir şeye odaklanalım - ya yiyecek ya da su. İnsanlar yiyecek olmadan uzun süre yaşayabilirler ama susuz o kadar uzun yaşayamazlar." Veronica etrafına bakar. "Buranın bir buz gezegeni olduğunu düşünürsek, biraz kar alabileceğimiz nispeten temiz bir yer bulursak su konusunda sorun yaşamayacağımızı söyleyebilirim. Bana her zaman kar yememem söylendi ama sanırım bir tür kap bulursak benim için her zaman eritebilirsin."

Gerekirse avuçlarımdan içmesine izin veririm.

O büyüleyici pembe ağzına dokunmaya devam ediyor. "Yani geriye yiyecek kalıyor. O yaratıklar her neyse onları yemeyeceğim." Titriyor. "Açım ama o kadar da değil."

Bir şey demiyorum. Aç olması hiç hoşuma gitmiyor. Sanki bu benim hatamış, onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum.

Sevgili dostum başını eğip beni inceliyor. "Dört ayak üzerinde çok hızlısın. Bensiz de ava çıkabilirsin, biliyorsun-"

"Hayır." O daha cümlesini bitirmeden ben cevabımı biliyorum. "Kesinlikle hayır."

"Beni burada bırakabilirsin-"

"Hayır," diye tekrarladım. Onu yalnız bırakırsam ters gidebilecek milyonlarca şey var. Yaratıklar geri gelebilir. Eşimin baştan çıkarıcı kokusuyla buraya yeni yaratıklar gelebilir. Sert fırtınalar daha da kötüleşebilir. O da

Düşüp kendini yaralayabilir ve bu her şeyden daha olası. Ona ateşimi vermediğim için zihinsel bir bağlantımız yok. Kaybolursam, zihnine dokunarak onu bulamam.

Gözümün önünden ayrılmıyor.

Veronica bana kızgın bir bakış atıyor ama itiraz etmiyor. "Tamam o zaman. Kollarında ben varken avlanabilir misin? Seyahat ettiğimiz gibi mi?"

"İyi değilim," diye itiraf ediyorum. "Yavaş ya da topal bir yaratık bulmadığımız sürece yeterince hızlı hareket edemeyeceğim." Özellikle de çok hızlı olursam onu düşürme riskim olduğu için.

"Hmm." Veronica düşünmeye devam ediyor. "Balığa gidemeyecek olmamız çok yazık."

Duruyorum. O zeki biri, dostum. Balık tutmak pek çok sorunu çözer. O yanımdayken güvenle balık tutabilirim ve su tazeysen içebiliriz de. "Neden yapamıyoruz?"

"Buz yüzünden mi?"

Başımı sallıyorum. "Geçenlerde ıslak bir dereden geçtim. Ilıktı. Sülfür gibi kokuyordu."

"Kaplıca mı?" Heyecanlı görünüyor. "Yiyecek ve su olabilir. Bunun için gitmeliyiz."

Tek yapabileceğimiz denemek. Başımı sallayıp form değiştiriyorum ve onu kollarıma alıyorum. Ona bir zihinsel düşünce itışı daha gönderiyorum, çünkü zihin zihine konuşmayı arzuluyorum. Dalgınca alnını ovuşturuyor ama iletişim girişimimi kabul etmiyor. Sanki neredeyse bağlantı kuruyorum ama tam olarak değil.

Ama... ya ona ateşlerimi verirsem ve o yine de benimle zihinle konuşamazsa? Ya insanların böyle bir yeteneği yoksa? Hayal kırıklığı yıkıcı olurdu. Zihinden zihine bir drakoninin deneyimleyebileceği en mahrem şeydir ve bunu Veronica'mla paylaşamamak yıkıcı olurdu.

Kendimi hayal kırıklığına hazırlayıp hazırlamadığımı merak ederek onu terazime yaklaşıtıyorum.

VERONICA

F bir maceradır.

Sıcak bir dere bulduk, tamam. Biz de bulduk, ben ayakta gittiğimde kıyıya yakın, pirana benzeri balıklar sazlıklarda saklanıyor - ya da sazlıklar -Ve bir tanesi neredeyse yüzümü çiğneyecekti. Suyun kenarındaki bir şeyin canlı olduğunu fark ettiğimde geriye doğru tökezlemeyi başarıyorum ve bu beni lezzetli bir balık atıştırmalığı olmaktan kurtaran tek şey oluyor.

Ashtar ejderha formunda kalıyor ve suya girip çıkıyor, pençeleriyle balıkları yakalıyor. Bazı küçük balıklar onun elinden kurtuluyor ama daha büyük olanları hızlı reflekslerle kıyıya fırlatabiliyor ve ölene kadar orada sefilce çırpınıyorlar. Onları öldürdüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum ama kendime bunun evimdeki gibi olmadığını hatırlatmam gerekiyor. Long John Silver arabaya servis ve menü ile gelmeyecek. Yemek istiyorsak, bir şeyleri öldürmek zorundayız. Ve Ashtar kafalarını kesip bağırsaklarını çıkardıktan sonra (benim biraz işaret etmem ve yönlendirmemle) onları yavaş ve sabit bir alevle kızartıyor. Ondan sonra diğer balıklar gibi kokuyor ve tadı çok lezzetli oluyor.

Su biraz daha zor. Dere balıklarla dolu olduğu için, yakındaki bir kar yığınının üzerinde bulunan ve herhangi bir canlı tarafından çiğnenmiş ya da dokunulmuş gibi görünmeyen taze karı tercih ediyoruz. Ashtar pençelerini bir tür 'kâseye' geçirip karı eritiyor ve ben de onun elinden yudumluyorum.

Bitim bu kısmı çok seviyor. Bunun beni ne kadar savunmasız yaptığını düşünerek kızarmamaya çalışıyorum. Hayatta kalmanın seksi bir yanı olmadığını kendime hatırlatıyorum. Bir sürü gerekli şey var ama pek seksi şeyler yok.

Yine de, eğer yalnız kalmamız gerekiyorsa, başka biriyle değil de Ashtar'la birlikte olduğum için gerçekten memnunum. Beni az çok kaçırdığını biliyorum ama artık bu konuda kızgın değilim. Kalbi doğru yerdeydi ve aşırı korumacı yapısından, özellikle de başka birinin beni istismar ettiğini düşünüyorsa, benimle ilgilenmeye çalıştığı çok açık. Kendime onun bir köle olduğunu, insan olmadığını ve durumlara verdiği tepkilerin benimkilerle uyuşmayacağını hatırlatmak zorundayım.

Birbirimize karşı sabırlı olmalıyız, diyorum kendime. Ve eğer bu gece kabileye geri dönmezsek, nerede olduklarını biliyoruz. Geri dönmek için bolca zamanımız var. Şimdilik nazik davranabilir ve kendimi Ashtar'ın yerine koymaya çalışabilirim... ya da kollarına. Bu düşünce bitimi zonklatıyor.

Balıkla karnımı doyurduktan ve susuzluğumu giderdikten sonra, derenin uzak tarafındaki birkaç yuvarlanmış kayanın yanında dinleniyoruz. Güneş batıyor ve Ashtar'ın yakında form değiştirmek zorunda kalacağını biliyorum, ama acelesi varmış gibi görünmüyor ve benim de acelem yok. Tempolu ama korkunç değil ve bana o kadar yakın oturuyor ki inanılmaz vücut ısısı üzerime yayılıyor. Uzun bir günün yorgunluğu var üzerimde ve bir kolunu belime dolayıp beni yanına yatırdığında hevesle ona yaslanıyorum.

Duruma rağmen, dünya şu anda o kadar da kötü görünmüyor. Besleniyorum, ısınıyorum ve göğsümde beni gezegendeki en seksi adama bağlayan bir bit mırıltısı var. Geri kalan her şey kendiliğinden hallolacaktır. Başımı omzuna koyuyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Hava bulutlu ve yıldızları göremiyorum, bu da hayal kırıklığı yaratıyor. Bu yerde henüz oturup yıldızlara bakmadım. Bir kez baktığımda da hava bulutlu oluyor. Acaba Dünya'daki yıldızlarla aynılar mı? Acaba bir fark görebilecek miyim? Ashtar'a bakabilmek için başımı hafifçe eğiyorum. "Senin gezegenin nasıldı?"

"Hm?" Başını çeviriyor ve sonra ağızlarımız o kadar yakın ki neredeyse birbirine değiyor. Lezzetli bir şekilde dikkat dağıtıcı. "Gezeganim mi?"

Başımı salladım.

"Hatırladığım kadarıyla çok kuruydu. Sıcaktı. Çöl gibiydi. Çok kum vardı. Bir sürü dağ." Uzanıp yüzümü hafifçe okşuyor, pençeleri tenimi sıyrıp geçiyor. "Ama pek bir şey hatırlamıyorum."

"Çünkü köle olarak alındın."

"Evet. Beni uyurken yatağımdan çaldılar, üzerime bir tasma taktılar ve kanatlarımı kırabilmek için beni yer değiştirmeye zorladılar."

"Kanatların kırılmış," diye yankıladım. Çok aptalım. Tabii ki kanatları kırılmış. O bir ejderha ve bir kez bile uçmadı. Böyle bir şeye dikkat edemeyecek kadar kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Bunu fark edemeyecek kadar bencil olduğum için utanıyorum.

"Evet. Kası yelkenden ayırmak için tendonlara birkaç kesik attılar ve çok kötü iyileşti. Kısa mesafelerde süzülebiliyorum ama bunun dışında kanatlarım işe yaramıyor." Yüz ifadesi değişiyor ve mutsuz olduğunu anlayabiliyorum. Kötü bir anı.

"Bu korkunç," diyorum ona usulca, uzanıp onu rahatlatmak için kalçasını okşuyorum. Bu çok özel bir dokunuş ama sanırım bu tür konularda utangaç olmayı geride bıraktık. Ne de olsa birbirimize sarılmış durumdayız ve o tamamen çıplak. Ve rezonans yüzünden, ona her baktığımda ereksiyon oluyor. Beni seks için hiç zorlamadı -henüz değil- ama aklında bu olmalı. Benim de aklımda olduğunu biliyorum.

Homurdanıyor, cevap vermiyor. "Geçmişini değiştiremem. Beni esir alanlar genç yaşta, daha yetişkinlik denemelerimi yapmadan ve ateş solumayı öğrenmeden beni aldılar. Bu onlar için işe yaramadı, bu yüzden başka bir yaşlı drakoni kölesi buldular ve ateşi soluyabilmem için ilk öldürmemde bana kan vermesini sağladılar. Ama kanatlar? Efendilerim için kanatlar bir sorundu, bu yüzden hep böyle oldular. Ben buna alışkınım. Tekrar uçmayı çok isterdim, ama olması gereken bu değilse, olmaması gereken de budur."

Aklımdan bir fikir geçiyor ve parmaklarımın serin bir karıncalanmayla dolduğunu hissediyorum. "Ya onu iyileştirmeye çalışsam? İzin verir miydin?"

Ashtar bana bakıyor ve yine dudaklarımız birbirine çok yakın. "Senin için her şeyi yaparım."

Oh. Nefesi benimde geziniyor, sıcak ve harika. Dikkatinin ağzıma odaklandığını görebiliyorum ve sonra bana bir kez daha bakıyor. Beni öpmesini istiyorum ama bana doğru hiçbir hareket yapmıyor ve hayal kırıklığına uğruyorum. İnsan olmadığını kendime hatırlatıyorum. Belki de onun insanları öpüşmüyordur. Onu daha önce öptüğümde kesinlikle şaşırmış görünüyordu. Dudağımı ısıırıyorum ve dikkati oraya yöneldiğinde uzanıp çenesini hafifçe okşuyorum. "Seni öpebilir miyim?"

"Tabii ki." Duraksıyor. "Öpücük nedir?"

Evet, ben de bundan şüphelenmiştim. "Sana göstereceğim," diye fısıldadım ve sonra dudaklarımı tekrar hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdim.

Ben onu öperken Ashtar kıpırdamadan duruyor, geri çekilmiyor ama inisiyatifi de ele almıyor. Onu tekrar öpüyorum, elimi sırtına doğru kaydırıyorum.

boynundan tutup biraz daha yüz yüze gelecek şekilde çeviriyorum. Dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, küçük ısırıklar ve ısırıklarla ağızını biraz daha açarak hızlı bir yere gitmediğimi gösteriyorum. Öpücüklerin zaman alması, yavaş ve lezzetli olması gerekir ve ben Ashtar'a neyi sevdiğimi göstereceğim... ve umarım o da bundan hoşlanır.

"Ağızın yumuşacık," diye mırıldanıyor.

"Bu iyi mi?" Şimdi sert ağızlı, altın tenli kadınları hayal ediyorum ve kıyaslandığımda iyi olup olmadığımı merak ediyorum.

"Çok." Dudaklarımı hafifçe okşuyor, tüy gibi bir dokunuşla her yerimi ürpertiyor. "Beni öptüğün için çok mutluyum, Veronica'm."

Bu değerli, değerli adam. Öpüşmenin bu kadar olduğunu mu sanıyor? Sadece hızlı, çırpınan bir öpücük mü? "Devam edebilir miyim?"

"Daha fazlası var mı?" Başını sallıyor, burnu benimkini dürtüyor. "Bana insanların nasıl kur yapmak istediklerini açıkladıklarını göster. Eşimi nasıl memnun edeceğimi öğrenmek istiyorum."

Eşi. Bunu duyunca kalbim küt küt atıyor ve şu anda neredeyse bitim kadar hızlı atıyor. Göğüs uçlarım tuniğimin kalın, kürk astarlı derisine karşı acıyla sertleşiyor ve keşke bana dokunabilmesi için onu çıkarabilseydim. Bunun sadece rezonansın konuşması olduğundan eminim.

Olabilir.

Ya da belki bana bakışını seviyorum ve vahşi, ahlaksız bir yaratık gibi daha fazlasını arzuluyorum. Bu düşünceden nefret etmiyorum. Alt dudağını hafifçe ısıriyorum, dişlerimin hafifçe batmasına izin veriyorum. Bu dünyanın en nazik ısırığı... ve bir tepki alıyor. İnliyor ve vücudunun benimkinin altında sertleştiğini hissediyorum.

Sıcak arzu içimde nabız gibi atıyor. Kalçalarımın arasında ısı biriktiğini hissedebiliyorum ve onları birbirine bastırırsam ne kadar kayganlaştığımı hissedeceğimi biliyorum. Ashtar etrafımdayken beni tahrik etmek için fazla bir şey gerekmiyor. Aramızdaki bu ateşi körükleyen rezonansla değil.

Ona verdiğim küçük lokmayı yalıyorum ve o da derin bir nefes alıyor. Dokunuşlarıma verdiği tepkileri seviyorum. Bu büyük, seksi, güçlü adamın -Gezegendeki en yakışıklı adam öpücüklerimi seviyor.

Ben, bej duvar kağıdı kadar heyecan verici olan sade, sıkıcı Veronica. Ashtar benim sıkıcı olduğumu düşünmüyor. İlk günden beri beni sanki bu gezegendeki en ateşli kadınmışım ve bana sahip olmak için ölecekmişim gibi seçti. Bu baş döndürücü bir duygu. Bitten önce bile beni istiyordu.

Bunu düşündüğümde beni benden çaldığı gerçeğini affetmem çok daha kolay oluyor.

Ben de onu tekrar öpüyorum, alt dudağını bir kez daha ısırmadan önce onunla alay ediyorum. Isırığı tekrar yalıyorum ve sonra dilimi ağzının kenarına sürüyorum. Karşılık olarak alçak sesle, gürleyen bir inilti çıkarıyor ve bir eli belime dolanıyor. "İnsanlar dudakları ve dilleriyle öpüşür," diye açıklıyorum ona usulca. "Bunu sana yapabilir miyim?"

"Ben seninim."

Bu üç ateşli küçük kelime beni zevkten titretiyor. Onu tekrar öpüyorum ve bu sefer sonuna kadar götürüyorum. Ayrılmış dudaklarına dilimi sürüyorum ve daha da açtığında, dilini kucaklıyorum, aynı anda hem eğlenceli hem de şehvetli. Beni kavrayışı sıkılaşıyor ve sonra dilinin benimkine karşı hareket ettiğini hissediyorum. Ağzının içinde inliyorum, çünkü ateşle öpüşmek gibi. Daha önce de erkekleri öptüm ama Ashtar'ı öpmek farklı. Onunla her şey farklı.

Sonra, sanki özgür bırakılmış gibi. Dili benimkiyle oynuyor, oynuyor ve keşfediyor ve hemen öpücüğün liderliğini ele geçiriyor. Birkaç dakika önce ne olduğunu bilmeyen bir adam için diliyle arası gerçekten iyi. Benimkine karşı alaycı bir dansla kayıyor ve sonra dilimin ucunu hafifçe emiyor.

Aman Tanrım. Hızlı öğrenen. Başım büyük belada.

Şimdi saldırgan olan Ashtar ve ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, sahipleniyor ve okşuyor, dili dudaklarımı yağmalıyor. Benim hafif ve şakacı olduğum yerde, o derin ve sahiplenici ve bu beni inanılmaz derecede tahrik ediyor, derilerim kendiliğinden yanacakmış gibi hissediyorum. Öpüşmeyi bitiriyor ve o dişlerini kullanıp alt dudağımı ısırırken inliyorum. "Havadaki çiftleşme kokunu alabiliyorum, Veronica. Amin sulu ve benim için hazır, değil mi?"

Nefesim kesildi, titredim. Daha önce hiç kimse benimle bu kadar cesurca konuşmamıştı. "Havadaki kokuyu alabiliyor musun?"

Burnunu benimkine sürtüyor, ağır ağır kapanan gözleri derin altın, mavi ve siyahla dönüyor. "Bir drakoninin güçlü bir koku alma duyusu vardır, dostum. Seninle ilgili her Şeyin kokusunu alabiliyorum... ve amının tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Oh. Geçmişte bana yaklaŐtıęı zamanları düşünüyorum. Kokunu seviyorum. O kokuyu kastettiğini fark etmemiştim. "Bu kokuyu alabildiğine inanamıyorum."

DıŐlek bir sırtıŐ yüzüne yayılıyor. "Nasıl hissettiğini benden saklayamazsın. Eğer bu bana anlatmadıysa," diyor, göğsümün üst kısmını cesurca okşuyor, burada bitim iyi beslenmiŐ bir kedi gibi mırıldanıyor, "o zaman sarhoŐ edici kokun anlatır."

Kızardığımı hissedebiliyorum. Kokumu saklamak mümkün değil, eğer havadan alabiliyorsa. Ama yine de... iftleŐmeye hazır olup olmadığımdan emin değilim. Henüz değil. Görünürde ne barınak, ne battaniye, ne de duŐ var. "Bu gece sadece pŐsek olur mu?"

Büyük bir el sırtımı bir aşağı bir yukarı okşuyor. "İstediğin kadar yavaş ya da hızlı gideceğiz, Veronica'm. Ben senin emrindeyim."

Emrime amade olabilir ama ne kadar tahrik olduğunun acı verici bir Şekilde farkındayım. Aleti, danstaki üçüncü bir kişi gibi aramıza giriyor. "Beklersek canın yanmaz değil mi?"

Ashtar buna güler ve başını geriye atar. "Otuz yıl bekledim. Bir gece daha nedir ki? Ya da bir düzine?"

Gözlerimi kırpıŐtırdım. "Az önce otuz yıl mı dedin? Sen hiç-"

"Asla," diyor hızla. Uzanıp yanağımı okşuyor, titreyen gözlerindeki bakış çok yoğun. "Ben asla üremek için seçilmiş bir köle olmadım. Bir zamanlar böyle bir onuru çok isterdim ama Şimdi rahatladım. Kalbim seninkini beklediği için mutluyum."

Bunda kalbinin de biti kadar payı olduğundan emin değilim ama söylediği çok tatlı bir Şey. Kabul ediyorum. Ona gülümsüyorum ve kollarımı boynuna dolayarak bir öpücük daha vermek için eğiliyorum.

ASHTAR

I

O gece eşimin etrafında kıvrılıp ona sıcaklığımı vererek uyudum. Bu şekilde birkaç gece geçirmiş olsak da, diğer gecelerde bilinci yerinde değildi. Aradaki fark benim için çok açık.

Dönüp duruyor, titriyor ve çok üşüdüğünde bana yaklaşıyor. O haklı - insanların hava koşullarından korunmaya ihtiyacı var ve ben onu diğerlerinden almamam gerektiğinden endişeleniyorum.

Yine de böyle bir şeyi kabul etmeyeceğim.

Eşim ertesi sabah neşeli bir ruh hali içindeydi. Sırtındaki "bükülmeleri" gidermek için birkaç esneme hareketi yapıyor ve ardından kanatlarımı iyileştirme talebiyle coşkuyla üzerime atlıyor. Güçlerini bir kez daha denemek için sabırsızlanıyor. Ona önce sabah yemeği olarak yanmış balık yediriyorum çünkü gücüne ihtiyacı var ve eşi olarak ona bakmak benim görevim.

Ben de savaş formuma geri dönüyorum ve onu yavaşça pençelerimin arasına alıyorum. Bu şekilde, eşim "narin "den "minik "e dönüşüyor ve cüssem ve gücümle ona zarar vereceğimden endişeleniyorum. Onu bir omzumun üzerine düzgünce yerleştirmek için ekstra özen gösteriyorum ve o da kanatlarımın arasına oturmak için kabaca yukarı doğru çekiliyor.

"Lanet uzaylı bir ejderhaya dönüşüyor," diye mırıldanıyor rahatlarken, ağırlığını kürek kemiklerimin üzerinde kaydırıyor. "Benden başka ne saklıyorsun?"

Sözleri şaka gibi ama beni rahatsız ediyor. Halkımı ve onların çiftleşme ritüellerini düşünüyorum. Ona ısırtığımdan bahsedip bahsetmediğimi hatırlamıyorum... ama aramızda oluşacak zihinsel bağdan bahsetmediğimi biliyorum. Ruhen bir olacağımızı ve onun tüm duygularını, en özel düşüncelerini bileceğimi. Bu bizi birbirimize bağlayacak, böylece uzak mesafelerden iletişim kurabileceğiz... ama aynı zamanda onun mahremiyetini de ortadan kaldıracak. Hâlâ bağımsızlık fikrine alışmaya çalışan bir köle olarak bu mahremiyet kaybının acı verici bir şekilde farkındayım. Veronica'nın bana hayır demesini istemiyorum.

Bu yüzden ona söylemiyorum. Ona ateşlerimi verene ve o benim olana kadar söylemeyeceğim. O noktada her şey bitmiş olacak ve onu kaybetme şansım olmayacak. Onu uyarmamak yanlış mı? Muhtemelen. Yine de umurumda değil. Veronica'mın çiftleşmemizi gerçekleştiremememe riskini almayacağım. Bana bağlanma fikriyle zaten mücadele ediyor. Buna bir katman daha eklemek sorunlara yardımcı olmaz.

Onun öfkesiyle daha sonra ilgileneceğim.

Eşim derin bir nefes alıyor ve sonra sessizleşiyor. Elleri omuzlarıma, kanatlarımla pullarımla birleştiği yere dokunuyor ve khiu'si mırıldanmaya başlıyor. Bu bir çiftleşme khiu'sinin "şarkısı" değil, farklı bir perde ve ton. Benimki cevap veriyor ama halsiz ve neredeyse ilgisiz bir cevap. İyileşmesinin ona verdiği güç ne olursa olsun, benim khiu'min aynı şeyi hissetmediği açık.

O çalışırken ben sessiz ve hareketsiz kalıyorum, elleri pullarımla üzerinde seğiriyor. Bunun dışında tamamen hareketsiz ve konuşmuyor. Rüzgâr etrafımızda uğulduyor ve eşimin üşüyüp üşümediğini merak ediyorum ama pullarımla üzerindeki ellerim sıcacık, bu yüzden onu bölmüyorum. Çok uzun bir süre sessiz kaldığında ve minik ikiz güneşler gökyüzünde yükseldiğinde endişelenmeye başlıyorum. İki gün boyunca nasıl bayıldığını düşünüyorum ve yine kendini aşırı zorlayıp zorlamadığını merak ediyorum. Trans halinden kurtulması için onu dürtmeli miyim, yoksa bu işleri daha da kötüleştirir mi? Kanatlarım farklı hissettirmiyor ve elleri omuzlarımdan ayrılmadı.

Birdenbire yüksek sesle, sert bir iç çekti. "Kahretsin." Khiu'sinin garip şarkısı sona eriyor ve terazimi okşuyor. "Aşağı inmeme yardım eder misin?"

Bir ön ayağımı öne doğru uzatıyorum, vücudumu mümkün olduğunca yere indiriyorum ki aşağı kayabilsin. Yere çarpıyor ve sonra yüzüstü yere düşüyor, kekeliyor. İçimi çekiyorum ve zavallı, beceriksiz dostumu kaldırıp dikleştiriyorum, burnuna sokuyorum. Benim Veronica'm. Gladyatör arenalarında bir gün bile dayanamazdı ve bu beni ona karşı daha da korumacı yapıyor. Belki de khiu'nin onu bana vermesinin nedeni budur, ben koruyucu, vahşi olan olabilirim. O da besleyici olabilir, öfkeme tatlılık katabilir. Bunu sevdim.

Kaşlarını çatarak yüzündeki ıslak karı siliyor. "Bunun için üzgünüm. Üstünü değiştirmek ister misin? Böylece sohbet edebiliriz. Öğrendiğim şey hakkında konuşmamız gerek."

Hemen iki ayaklı formuma geçiyorum ve şaşkınlıkla nefesi kesiliyor ve neredeyse geriye doğru tökezliyor. Kolunu yakalayıp onu tutmayı başarıyorum ve çıplak bedenimin onunkine bastırıldığını fark ettiğinde yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Ee," diyor ve sesi yüksek, gıcırtılı bir notaya çıkıyor. "Bu ilginçti."

"Öyle miydi?" Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum, kanatlarımı onarmaktan çok onun ne kadar güzel olduğuyla ilgileniyorum. Ne de olsa kanatlarımı kaybetme fikrine çoktan alışmıştım.

"Görünüşe göre iyileştirecek bir şey yok," diyor Veronica ellerini açarak. Biraz yorgun görünüyor ama gözleri heyecandan parlıyor ve iyileştirmeyi ve güçlerini öğrenmeyi sevdiği çok açık. "Açıklaması zor. Sanki transa geçtiğimde, vücudundaki bitleri araştırıyorum, bana nerede ve nasıl acı çektiğini söylemesini bekliyorum. Sanki onunla konuşuyor ve sizi gerçekten iyileştirmek yerine nereye gideceğini ve ne yapacağını yönlendiriyorum. Ve seninle... bitin orada ve ben onunla konuşabiliyorum ama o iyileştirilecek bir şey olduğunu kabul etmiyor. Onun için kanatların böyle olmalı."

Kanatlarımın işe yaramaz olduğu gerçeğine uzun zamandır alışmış olsam da, kendimi hala bu düşünce karşısında dudağımı bükerken buluyorum. Kanatlarımın böyle olması "gerekiyor". Bu düşünceden nefret ediyorum. Bu yok olmuş, ziyan olmuş şeylerin khui'min bakış açısına göre normal olmasından nefret ediyorum. Umut edebileceğim tek şeyin bu olmasından. Alaycı bir homurtu çıkarıyorum ve kısa bir an için Veronica'mla henüz bir zihin bağı paylaşmadığımıza seviniyorum çünkü onun benim utancımı hissetmesini istemiyorum.

O daha iyisini hak ediyor.

"Ama," diye devam ediyor eşim, gözleri coşkuyla parlıyor. Uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor. "Aklıma çılgınca bir fikir geldi..."

"Ne oldu?"

"Kanatlarındaki eski yaraları görebiliyorum. Yelkenindeki boşlukları." Kanatlarımın ince kemiklerini taklit ederek parmaklarını açıyor ve sonra parmaklarının ağına yakın, kanatlarımın kesildiği çukurları işaret ediyor. "Ya onları tekrar kesersem ve böylece orada bir yara oluşursa, değil mi? O zaman o yarayı iyileştirebilirim." Bir an için gözlerini kırıştırıyor ve ben sustuğumda omuzları

Çöküş. "Bu delilik, değil mi? Bana deli olduğumu söyle. Sırf bir şeyi iyileştirmeye çalışmak için kesikler atıp canını yakmak-"

Kelimeler dökülmeden önce durdurmak için elimi dudaklarına götürüyorum. "Evet diyorum."

Veronica şok içinde bana bakıyor. Dili parmaklarımın arkasına değiyor, muhtemelen elimi çekmem için beni zorluyor ama tek yaptığı bana bu dişiyi arzuladığımı ve ona ateşlerimi vermek için çaresiz olduğumu hatırlatmak. Şimdi bile, dişlerim şişme ihtiyacıyla ağrıyor. Sikim tamamen dikleşmiş durumda ve khiu'm mırıldanarak yakındaki eşime şarkı söylüyor. "Deli olduğumu söylememiştin," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve gözleri bana bakarken yumuşak.

"Çünkü öyle değilsiniz. Önerdiğiniz şey mantıklı."

"Ama sana zarar verebilirim." Dudağını ısıırıyor ve sıkıntılı görünüyor. "Ya seni kesersem ve bu bir hiç uğruna olursa? Bu yetenekler yeni ve işe yarayacağından tam olarak emin değilim. Bana bu kadar güvendiğine emin misin? Bıçak kullanmak için kimsenin ilk tercihi ben değilim."

"Elbette sana güveniyorum." Uzanıp narin çenesini okşuyorum, yanağını avuçluyorum. Her yerine dokunmak istiyorum ama şimdilik bununla yetineceğim. Dokunuşuma doğru eğilip gözlerini kapadığında khiu'm daha da şiddetli bir şekilde şarkı söylüyor. Henüz değil, diyorum kendime. O hazır olana kadar olmaz. İyileşmesini tamamlayana kadar değil, çünkü ondan bir anda çok fazla güç çekmeyeceğim.

Çünkü bir kez kollarıma düştüğünde, uzun, çok uzun bir süre oradan ayrılmayacak. Eşime tekrar tekrar sahip çıkacağım, tamamen ve tamamen benim olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayana kadar onu kokumla işaretleyeceğim.

Elbette Veronica'm çiftleşmeyi benim kadar düşünmüyor. Khiu'sinin şarkısını duymazdan geliyor ve bana heyecanlı bir bakış atıyor. "Hadi başlayalım o zaman! Kanatlarını kesebilmek için bir çeşit bıçak yapmam gerekiyor. Harlow'un yontarak bıçak haline getirdiği taştan bir bıçağı olduğunu gördüm. Biz de böyle bir şey yapmalıyız."

Onu kucağıma çekiyorum, yakınlığı dikkatimi dağıtıyor. "İyileşmek için uzun zaman harcadın. Dinlenmelisin." Gözlerinin altında yorgunluğunu gösteren lekeler var ve kendini yormasına izin vermeyeceğim. "Bıçak üzerinde çalışacağım. Yakında."

"Oh, ama..." Pençelerimi siyah saçlarının dalgaları arasında gezdirirken sözleri kesiliyor. Küçük bir ürperti veriyor ve itiraz etmeyi bırakıyor, elleri

Omuzlarım. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bana utangaç bir bakış atıyor. "Bunların bazıları benim için hâlâ çok yeni."

"Benim için de öyle. Bir eşim olacağını düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Çoğu gladyatör çok uzun yaşamaz. Uzak, kirli bir gezegendeki çukurda acımasızca öleceğimi kabul ettim." Pençelerimle yanağını hafifçe okşuyor, kırılgan derisinin üzerinde gezdiriyorum. "Hayatımın aldığı şekilden mutsuz olduğumu söyleyemem."

"Eski hayatını özleyecek misin?" Veronica nefes nefese soruyor. Dudakları ayırık duruyor ve bakışları tamamen ağzıma odaklanmış gibi görünüyor. Daha fazla öpücük düşündüğünü hayal ediyorum ve bu düşünce hoşuma gidiyor.

"Özlemek mi? İnsan kırık bir dişi özler mi? Yarılmış bir pençeyi?" Homurdanıyorum. "Dövüşmekten hoşlanıyorum ama başkalarının oyuncağı olmaktan hoşlanmıyorum. Köle olmayı özlemiyorum." Parmaklarımı tekrar saçlarında gezdiriyorum ve sonra kokusunu içmek için burnuma doğru kaldırıyorum. "Ve burada seninle olduğum için kesinlikle pişman değilim."

Nefes veriyor ve bakışları benimkilere kayıyor. Ağzı bir kez daha benimkine yerleşmeden önce aldığım tek uyarı bu ve sonra çılgınca öpüşüyoruz. Göğüsleri göğsüme bastırıyor, giysisinin kalın derileri vücudunun hissini gizliyor.

İnliyorum, pençelerimi yumuşak saçlarına doluyor ve onu kendime yaslıyorum. Sıcak, lezzetli bir çiftleşme şiddeti içimde dalgalanıyor ve onu sıkıştırma dürtüsüne direniyorum, onu sırt üstü yatırmaya zorluyorum, böylece ona binip benim olduğunu iddia edebiliyorum. O buna hazır değil. Henüz hazır değil. Dilimi cesur ve sahiplenici bir hareketle ağzına sokuyorum ve sonra kendimi unutmadan öpüşmeyi kesiyorum. "Dinlenmen gerek."

Anlamadan bana göz kırpmıyor. "Ha?"

Yüzünü okşuyorum, başparmaklarımın gözlerinin altındaki yorgun lekeleri hafifçe sıyrmasına izin veriyorum. Pençelerimi gözlerine yaklaştırıyorum ama bunu yaptığımda içinde hiç korku olmuyor. Bana güveniyor ve bu kalbimi sevinçle dolduruyor. "Dinlenmen gerek. Bu sabahki iyileşme sürecin seni çok yordu." İtiraz etmek için ağzını açıyor ve parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum - ona dokunmak için herhangi bir bahane. "Aksini söyleme. Bunu yüzünde görebiliyorum. Eşin olarak, sen korunmaya ihtiyacın olduğunu düşünmesen bile sana bakmak ve seni korumak benim görevim."

Veronica kızarır, yanakları parlak kırmızıya boyanır. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Ve biraz kestirdikten sonra daha iyi olacaksın," diye ısrar ediyorum, sıcaklığımı paylaşması için onu bedenime sokuyorum. Eşimi öğreniyorum ve her zaman kendi ayağına takılıp düşmesinin bir nedeninin ileriye düşünmemesi olduğundan şüpheleniyorum - bilinçli bir düşünce olmadan sadece ileri atılıyor. İyileşmesine aynı şekilde davranmasını istemiyorum, çünkü bunun ondan çok fazla şey götürebileceğinden şüpheleniyorum.

Veronica'nın kendine zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ne benim ne de başkalarının zararına. O her şekilde önce gelir.

Sevgili insanım biraz homurdanıyor, ben onu kollarımın arasına alırken yüzünü göğsüme yaslıyor. Bacakları kucağımın üzerinde sallanıyor ve aletim zonklayarak, üzerindeki giysileri çıkarıp ona sahip olmak için fazla bir şey gerekmeyeceğini hatırlatıyor. Bunu görmezden geliyorum, ancak geçen her gün khi'i'm giderek daha ısrarcı hissediyor. Bunun daha iyi olmak yerine daha da kötüleşeceğinden şüpheleniyorum... ama henüz zamanımız var.

Kanatlarımı iyileştirmek için çalışmasındansa çiftleşmeyi tercih ederim ama Veronica'nın farklı bir bakış açısına sahip olacağını biliyorum.

Ben böyle şeyler düşünürken bile nefes alış veriş i düzleşiyor ve göğsüme yaslanıp gevşiyor. Tekrar uyuyor, iyileşme yorgunluğunun onu gönderdiği o derin, rüyasız uykuda. Bu sefer panikle miyorum, yine de bundan hoşlanmıyorum. Sadece ona sarılıp saçlarını okşuyorum ve yavrumuzun neye benzeyeceğini hayal ediyorum. Benim pullarım ve onun dalgalı kahverengi yele siyle bir çocuk hayal ediyorum. Gülümsemesini. Her duyguyu gösteren yumuşak, sevimli gözlerini.

Ona sarıldığımda, böyle şeyleri hayal ettiğimde, öylesine delici bir sevinç hissediyorum ki bu beni şaşırtıyor. Geleceğimde artık bir arena yok. Ölüm yok, şiddetli kavgalar ya da üstesinden gelinmesi gereken rakipler yok. Sadece Veronica var. Veronica ve onun gülümsemeleri, soğuk elleri ve şu anda olduğu gibi uyurken göğsüme salyalarını akıtan Veronica.

Bir keresinde çok yaşlı bir köleyle tanıştığımı hatırlıyorum - o kadar çok savaşa katılmış bir szzt erkeği ki, sert derisi eski yara izleriyle çizgiliydi ve postunun vahşi turuncu rengi soluk bir sarıya dönüşmüştü. Yıllarca efendisine sadakitle hizmet ettikten ve efsaneleşecek kadar çok arena dövüşü kazandıktan sonra özgürlüğüne kavuşmuş ve emekli olmuştu. Her

Kumarhane bu büyük onuru biliyordu. Bunun bir kayıp olduğunu düşündüm. Onun için üzüldüğümü hatırlıyorum, çünkü eski bir kölenin tek yaşama nedeni olan savaşmak elinden alındıktan sonra nasıl bir hayatı olabilir ki? Ve eski kölenin kısa bir süre sonra intihar ettiğini duyduğumda hiç şaşırmadım. Tabii ki etti. Sonumun onun gibi olmasını hiç istemediğimi hatırlıyorum.

Ve yine de... Veronica kollarımdayken, arenayla ilgili düşünceler aklımdan çok uzakta. Bir daha asla dövüşemeyecek olmam ya da zamanla yaşlanıp güçsüzleşmem ve pullarımın yaşla birlikte soluk bir beyaza dönüşmesi umurumda değil. Veronica benimle olduğu sürece bunların hiçbir önemi yok.

Bir yaşamın bir eşle birlikte tamamen değişebilmesi ne kadar garip.

VERONICA AĞIR UYUYOR, onu kollarımdan indirip mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yere yatırdığımda bile kıpırdamıyor. Onu karda ve açıkta yatarken bırakmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Dün gece nasıl titrediğini hatırlıyorum. Onu burada tutamam. Bu şekilde olmaz. Barınağa ihtiyacı var. Sıcaklığa. Battaniyeye. Koruma ve yiyecek sağlayabilirim ama bundan fazlasını yapamam ve bu kadar çaresiz olmaktan nefret ediyorum. Belki de daha uzun süre kalmalıydık, sadece diğerlerinden bu gezegende nasıl hayatta kalınacağına dair bilgi toplamak için bile olsa. Yalnız olsaydım, iyi olurdu.

Ama yanımda Veronica var ve o her şeyi değiştiriyor.

Onun için balık bulmak istiyorum ama uyuduğu yer dereden çok uzakta ve yanından ayrılmayacağım. Bunun yerine, dikkatlice güvenli bir mesafe uzaklaşıp savaş formuna geçiyorum ve işe yaramaz kanatlarımı geriyorum. Biri onu rüzgârdan dikkatlice korurken, bıçak görevi görecek bir şey aramak için yakındaki kayalık çıkıntıları araştırıyorum. Buradaki taş pul pul ve kesici bir alet olarak kullanmak için yeterince keskin ve tehlikeli görünen bir tane bulana kadar pençelerimle parçaları kaldırıyorum. Elbette, Veronica'ya bakılırsa, tehlikeli bir alet yapmak için fazla bir şey gerekmez. Ona kör bir taş uzatabilirim ve o da bununla kendini kesmenin bir yolunu bulur.

Belki de bu, diğerlerinin yanına dönmek için bir başka nedendir. Ona göz kulak olacak, güvende olduğundan emin olacak başkaları olacak ki ben de dışarı çıkıp karnımı doyurmak için avlanabileyim.

dostum. Her anımı onunla geçirmek istiyorum ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Eğer yakınlarda başkaları olsaydı.

Ama yakınlarda başkaları varsa, onu benden alabilirler.

EŞİM uykusundan uyanıyor, yemeğini yiyor ve hemen kanadıma saldırmaya başlıyor. Kanadımı yere seriyorum ve o taş yongası bıçağıyla kanadımı keserken kıpırdamadan durmak için elimden geleni yapıyorum. Zardaki her oyuk fazla acıtmıyor ama yırtılma sesleri ve kanatlarımın çekilmesi ürpermelerimi bastırmamı zorlaştırıyor. Veronica kanadımı keserken nefesinin altında gıdaklıyor ve yatıştırıcı küçük sesler çıkarıyor ve sanırım beni incittiği için benden daha çok üzülüyor.

Eski yaraları açtığında, transa geçiyor ve kanadım dönüşümlü olarak önce ısınıyor, sonra soğuyor. Benim khui'm çiftleşme şarkısından farklı bir şarkıyla mırıldanıyor ve ben onunkini de duyabiliyorum. Başımı eşime doğru çevirip onu izleyebilmek için uzanıyorum ve bekliyorum. Tamamen hareketsiz, gözleri kapalı ve alnı hafifçe terle ıslanmış, elleri yırtık-açık bir yelken üzerinde hareket ediyor. Ben izlerken, zarları birbirine itiyor ve sanki kanatlarım kilden yapılmış gibi, khui'si bir şarkıyı titreştirirken yavaşça -agonize edici bir şekilde yavaşça- tekrar birleşiyorlar.

Tek kanatta açtığı yaraların sonuncusunu onarmayı bitirdiğinde gözlerini açıyor ve bana gülümsüyor. "Umarım işe yarar."

Ve sonra başka bir derin uykuya dalıyor.

Bunu bekliyordum ama yine de beni endişelendiriyor. Kendini çok zorladığını biliyorum ve onu göğsüme yaklaştırıp uyurken kucağıma alıyorum. Öğleden sonra ve gece boyunca uyuyor. Ertesi sabah uyanıyor, aç, yorgun ama diğer kanadımı almaya hazır. Ona izin vermeden önce bir uyku daha çektiriyorum, çünkü bu kadar zorlamasını istemiyorum, ancak aldığı her dinlendirici uykuyla, iyileşmek için daha az zamana ihtiyacı var gibi görünüyor.

Yine de endişelenmeye devam ediyorum. O uyurken onarılmış kanadımı inceliyorum ve daha iyi hissediyorum. Daha az gergin. Her şeye rağmen uçabilirim.

henüz bir deneme. Dinlenmeye ihtiyacı var ve onu terk etmeyeceğim... ve henüz sadece bir kanadı onarıldı. Yine de beni endişelendiren bu değil. Onun artan gücü. Köle pazarında sıcak bir meta olabilir. Önceki sahiplerimi ve kölelerine nasıl davrandıklarını düşünüyorum. Benim Veronica'm kadar güzel biri, elindeki güçle? Milyarlarca kredi değerinde olurdu. Eğer birisi onun burada olduğunu öğrenirse.

Geminin yok edilmesine her zamankinden daha çok sevindim. Vektal ve diğer sa- khui'ler gezegenlerinin uzak olduğunu ve daha fazla ziyaretçi beklemediklerini söylüyorlar, ancak Veronica ile konuşmam gerekecek, zorunlu olmadıkça güçlerini paylaşmamasını sağlamak için. Eğer bu sahildeki rengarenk "kabilenin" geri kalanına yalan söylemek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Önerimin hoşuna gitmeyeceğinden şüpheleniyorum.

ASHTAR

T Veronica uyandığında esniyor ve uykulu ama yemeye hazır. Neredeyse bir düzenimiz var, o ve ben. Eşimi pençelerime alıyorum ve onu derenin kenarına götürüyorum. Kovalıyorum Sudan çıkan ve kamuflajlarının bir parçası olarak balıkların yüzlerine tutturulan uzun kamış benzeri sırkaların üzerinden ateş nefesiyle dişli balıkları uzaklaştırıyor. Temizlendikten sonra Veronica hızlı bir banyo yapıyor, temizlenmek için üzerine su sıçratırken ben de rüzgârdan korumak için üzerine bir kanat uzatıyor ve saldırgan balıklara karşı suları dikkatle izliyorum. Giyinip kıyıya çıktıktan sonra saçlarını örüyor ve ben de yemek için balık tutuyorum. Yeni yakalanmış balıkları pençelerimle yırtıp açıyorum, içlerini elimden geldiğince temizliyorum, dışlarını kısık ve yavaş bir ateşte kızartıyorum ve sonra birlikte yiyoruz. İnsan formuna geri dönüyorum, çünkü savaş formumda ne kadar uzun kalırsam, beni ayakta tutacak daha büyük öğünlere o kadar çok ihtiyacım olacak. Şu anda bile kendimi zayıf ve bitkin hissediyorum ve canım kırmızı et ve taze bir şey çekiyor. Uzaklarda dolaşan sürüler gördüm ama hep o uyurken.

Yine de yemek için biraz daha bekleyebilirim. Şimdilik balığımı alıp ağzıma götürüyorum ve büyük, çıtır çıtır lokmalar alıyorum. Veronica pul pul olmuş eti didikliyor, ben özellikle gürültülü bir kısıma vurduğumda yüz ifadesi buruşuyor.

"Hepsini yediğine inanamıyorum," diye mırıldanıyor yüzünü buruşturarak. "Kemikler, pullar ve hepsi."

Omuz silkiyorum ve bir ısırık daha alıyorum. "Yemek yemektir."

Veronica kendi etini kemiriyor, en seçkin parçalardan kaçınıyor ve etin en kalın kısımlarını tercih ediyor.

"Daha fazla yemelisin," diyorum onu bir kenara bıraktığında. "Gücüne ihtiyacın var."

"Kafasını, kuyruğunu ya da diğer saçma sapan şeyleri yemeyeceğim!" Bu düşünce karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Balıkta olmadığını düşünürsek, yediğim için şanslısın."

sopa formu!" Bir elini tuniğinin eteğine siliyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ve şimdi her yerim pul pul oluyor. Yemin ederim, hayatta kalmak çok iğrenç. Ugh."

Balığını alıyorum ve bitiriyorum. "Yeterince yemelisin," diye azarlıyorum onu. "Özellikle de daha fazla iyileşmeyi planlıyorsan."

Burnunu kırıştırıyor ama hafifçe başını sallıyor. "Deniyorum. Diğerlerinin yanına ne zaman döneceğiz? Seninle olmayı seviyorum ama başka yiyecek seçeneklerinin, battaniyelerin ve barınakların olduğu bir yerde de seninle olabilirim. Sadece söylüyorum."

Ben bunu düşünüyorum.

Veronica geri dönmek istiyor. Bu fikirden hoşlanmıyorum ama tek başımıza idare edemeyeceğimizi de hızla anlıyorum. Kanatlarıma tekrar sahip olursam, onu istediğim kadar uzağa götürebilirim. Daha fazla kontrolüm olur. "Göreceğiz. Önce konuşmamız gereken şeyler var."

"Neyi tartışacağız?"

"Güçlerinizle nasıl başa çıkacağız?" Balıktan bir ısırık daha alıyorum ve sonra ekliyorum, "Ve onları nasıl saklayacağız."

"Onları saklamak mı?" Veronica bu düşünce karşısında dehşete düşer. "Neden bir şey saklayalım ki? Benim güçlerim yardım etmek için var." Ellerini önünde birleştirdi. "Bir kez olsun önemli biri oldum. Kabilenin bana ihtiyacı var. Harlow diğer kabilelerde sadece bir şifacı olduğunu söylüyordu ve eğer yirmi kişi daha eklediysek, ikinci bir şifacının olması iyi olacak. Bana ihtiyaçları var ve ben de yardım etmek istiyorum."

Homurdanıyorum, balık kafasını bir kenara atıyorum çünkü onun önünde yememden hoşlanmadığını biliyorum. Dostum çok titizdir. "Yardım etmek istemeni anlıyorum ama bu konuda pratik olmalıyız."

Kekeliyor. "Pratik mi? 'Pratik' derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Sevgili eşimi inceliyorum. Bana kızgın olduğunu fark ettim. Nefesi hızlanıyor, göğüsleri kabarıyor, saçları omuzlarının üzerinden geriye savruluyor. Yanakları pembeleşmiş ve gözleri öfkeyle parlıyor. Şu anda ne kadar tahrik edici görüldüğüne dikkat çekerek, khiu'min her zaman var olan şarkısının gücü artıyor. Bana ateşli ruhunu veriyor ve ben bunu seviyorum, aynı fikirde olmasak bile. "Demek istediğim, bazı şeyleri enine boyuna düşünmeliyiz. Ya birini iyileştirdiyseniz ve tüm enerjinizi

güçlüyken biri size kanayan bir çocukla mı geliyor?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu nasıl bir soru böyle? Elbette yardım ederim."

"Ve kendini tüketene kadar durmadan yardım ederdin. Sırf bir başkasına yardım etmek için kendini öldürmene izin vermeyeceğim." Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. "Karar verilmiştir. Tüm iyileşme sürecini önce benden geçireceksin."

"Ne oluyor lan? Hayır, yapmayacağım." O da ayağa fırlar. "Bu hiç adil değil. Bir menajere ihtiyacım yok. Ne zaman çok yorgun olduğumu anlayacak kadar zekiyim. Ama işimi nasıl yapacağımı söyleyecek güçlü bir adama ihtiyacı olan küçük bir kadınmışım gibi beni kontrol edemezsin."

"Sen benim diğer yarısın," diyorum ona, ellerim kalçalarımda. "Biz çiftleşmiş bir çiftiz. Eğer sen ölürsen ben de ölürüm, çünkü devam etmek istemem."

Veronica'nın ifadesi yumuşar. "Ashtar..."

"Hayır. Beni dinle." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sen benimsin ve sadece benimsin. Mümkün olduğunca iyileşmek istediğini biliyorum. Yardım etmek istiyorsun. Seni anlıyorum. Ama diğerleri umurumda değil. Sadece seni önemsiyorum ve bu yüzden yaptıkların konusunda koruyucu olacağımı anlamalısın. Üst üste yirmi kırık parmağı iyileştirmen umurumda değil, ama bu yüzden kendini hasta edersen umurumda olur. Beni anlıyor musun?"

Ellerini göğsüme koydu. "Anlıyorum." Öfkesi kayboldu, gözleri yumuşadı. "Benim için endişeleniyorsun. Bunu anlıyorum. Ama bana bir hediye verildi. Bunu kullanmamazlık edemem. Hele ki başkalarına yardımı dokunacaksa. Kabilenin bana ihtiyacı var."

"Sana ihtiyacım var."

"Kahretsin, sana kızgın kalmamı neden bu kadar zorlaştırıyorsun?" Başını eğip bana bakıyor. Ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Biraz mantıksız davranıyorsun Ashtar. Korumacı olduğunu anlıyorum ama benim de kendim olmakta özgür olmama izin vermelisin."

Sözleri içimde bir yankı uyandırdı. Özgürlük. Bu benim için yeni ve değer verdiğim bir şey. Ve ben onun seçimlerini elinden aldım. Kendi özgürlüğüme sarıldım ve onunkini engelledim. Ah, eşim. Huysuz bir Drakoni'nin mantıklı düşünmesini sağlamak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Derin bir

i çekiyorum ve başparmağımı onun üzerinde gezdirim.

yumuşak yanaklar. "Ben yenildim. Sen kazandın. Seni yakında diğerlerinin yanına götüreceğim... Yalnızca kendini iyi hissetmiyorsan iyileşmeyeceğine söz ver."

"İyileşirken dikkatli olacağıma söz veriyorum," diyor bana. "Ve sen de arkadaş edineceğine söz vermelisin."

Ne? "Arkadaşa ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan sensin."

"Yine yanlış." İşaret parmağını göğsüme, tam da şarkı söyleyen, gümbür gümbür khui'min üzerine vuruyor. "Arkadaşlara ihtiyacın var."

"Bah."

"Artık köle çukurlarında değilsin."

"Ve?"

"Peki ya tehlikedeysem ve savaşacak çok fazla kişi varsa?" Alaycı homurtularıma rağmen kararlı bir şekilde devam ediyor. "Ben ciddiylim. Yirmi kötü adamla savaşabilirsin. Ya iki yüz tane varsa?"

"Ateşimi kullanacağım," diyorum ona kolayca. Çok basit.

Veronica gözlerini deviriyor, belli ki cevabıma sinirlenmiş. "Harika. Sen o iki yüz kişiyi ateşle idare ederken beni nasıl koruyorsun?"

"I..." Duruyorum. Onun söylediği gibi bir senaryo hayal ediyorum. Herhangi bir sayıda ilkel düşmana karşı kendimi koruyabilirim. Avda mı? Hiçbir yaratık bir Drakoni'yi yaralayamaz. Pullarım pençe ve dişlere karşı dayanıklıdır. Ateş? Pft. Bizler ateşin yaratıklarıyız. Ama benim Veronica'm kırılığandır. O bir insan ve birçok zayıflığı var. Bizi ayırmak için çok fazla düşman gerekmez ve o zaman hiçbir şey yapamam. Böyle bir düşünce içime bir korku titremesi gönderiyor. Kollarımı ona doladım ve yanağını tenime bastırarak onu göğsüme yasladım. "Kimse sana zarar vermeyecek," diye homurdanıyorum, bu düşünce bile ateşimin öfkeyle daha da alevlendiğini hissettiriyor. "Hiç kimse."

Yan tarafımı okşuyor, onu kendime doğru eziyor olmama rağmen bana dokunmak için elinden geleni yapıyor. "Her şey yolunda Ashtar," diyor usulca. "Söz veriyorum. Bu sadece bir kavram, gerçekten olacak bir şey değil. Rahatla." Parmakları tenimi okşuyor. "Rahatla."

Bir başka panik anından sonra onu tutuşumu gevşetiyorum, sonra da kaba bir şekilde, "Böyle şeyleri düşünmekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Veronica bana bakıyor ve nazikçe gülümsüyor. "Şimdi neden arkadaşlara ihtiyacımız olduğunu söylediğimi anlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

Gözlerini deviriyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Sen çok sinir bozucu bir adamsın. Ya ben tehlikeydesem ve yardıma ihtiyacın varsa? Gelip seni alabilirler."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ya da ya ben ölürsem ve canlı çıkmak için yardıma ihtiyacın olursa? Arkadaşların olması iyi olur."

"Eğer ölürsen, bana ne olacağı umurumda değil."

"Ciddi ol."

"Öyleyim."

Veronica kollarımda hareketsiz kaldı. Kısa bir an için kızgın görünüyor. Sonra tekrar benden uzaklaştı ve ben de ona izin verdim. Geriye doğru birkaç adım attı ve bana ters ters baktı. "Bu hiç adil değil, Ashtar."

Adil olmakla ne alakası var? Omuz silkiyorum. "Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

Bir ayağını yere vuruyor, ellerini yumruk yapıp iki yana açıyor. "Hayır! Ama ben ölürsem uçurumdan atlayacağını duymak istemiyorum."

Ne garip bir düşünce. "Ben olsam uçurumdan atlamazdım." O rahatlayınca ekliyorum, "Yeterince yüksekte değilsen, sadece kendine zarar verirsin. Bu korkunç bir ölümdür. "

Veronica alnına vurur. "Neden zahmet ediyorum ki?"

"Pençelerimle kendi boğazımı keserdim-"

"Dur," diye inliyor, öne doğru ilerliyor ve beni susturmak için ellerini dudaklarıma bastırıyor. "Bunun gibi başka bir şey duymak istemiyorum, tamam mı? Yapamazsın

ölmek hakkında konuşmak. Bunu istemiyorum." Üzgün görünüyor. "Şimdi anlıyorum, tamam mı? Ölümünden bahsettiğini duymak hoşuma gitmiyor ve ben kendimi iyileştirme konusunda aşırı zorladığımda sen de böyle hissediyorsun. Anlıyorum. Sen kazandın. Sonsuza dek burada kalıp iki kişilik küçük kabilemiz olacağız. Sadece artık boğaz kesmekten bahsetmek yok, tamam mı?"

Kazandım... ama yine de kazanmış gibi hissetmiyorum. Üzgün görünüyor ve onun mutsuzluğunu görmek beni üzüyor. "Ben 'kazanmak' istemiyorum. Bu bir savaş değil. Sen ve ben bir arenadaki gladyatörler değiliz. Biz birlikteyiz." İlerliyorum ve elini elime alıyorum. "Daha önce hiç başkasının güvenliğini düşünmek zorunda kalmamıştım. Her zaman sadece ben ve ben vardık. Ama şimdi düşünmem gereken bir de Veronica'm var ve... bu beni endişelendiriyor. Bununla iyi başa çıkamıyorum."

Bana yumuşak bir bakış atıyor ve elimi sıkıyor. "Seninle ne yapacağım Ashtar?"

"Ne istersen, eğer şanslıysam."

Eli yine alnına gidiyor ama bu sefer gülümsüyor. "Seninle sohbet etmek bir avuç suyu tutmaya çalışmak gibi."

"Yine de eşim her susadığında ona bir avuç su tutuyorum," diye belirtiyorum. "Karı ellerime alıyorum, eritiyorum ve sana yediriyorum."

"Bunun normal olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Bah. Artık normal olan ne?" Kollarımı iki yana açarak çevremizi işaret ettim. "İkimiz de sonsuz kışın hüküm sürdüğü bir gezegende, hayvan postu giyen ve bir parazit tarafından çiftleşmeleri söylenen yabancılarla birlikte mahsur kalmış durumdayız. Bunun neresi en ufak bir şekilde normal görünüyor?"

"Haklısın." İç geçiriyor ve elleri omuzlarıma doğru kayarak ilerliyor. "Yine de anormalden hoşlanmaya başladım. Bunu değil," diyor ve elini tekrar omzuma koymadan önce etrafımıza dalgınca el sallıyor. "Ama bu kısmı çok seviyorum." Ve sessiz bir öpücük ricasıyla yüzünü benimkine doğru kaldırıyor.

Ona uymaktan çok mutluyum. Kollarımı beline doluyor ve onu kendime çekiyorum. Eşim küçük ve kırılgan ama içinde unutmadığım bir güç çekirdeği var. Eğer halkına dönmek istiyorsa, döneceğiz. Belki sahilde on altı drakoni olsaydı daha farklı hissederdim. Bu

önemli değil. Şu anda eşim ve onun öpülmek istemesi dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Eğiliyorum ve khuilerimiz birlikte şarkı söylerken bile ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum. Dilimin ayrılmış dudaklarına sürtünmesine izin verdiğimde bana doğru bastırıyor ve yumuşak, küçük bir inilti çıkardığında ağzını sahipleniyorum. Benim eşim. Benim kadını. Dilimi ağzına sokarken çıkardığı küçük soluklara bayılıyorum, sikimi onun dar kanalına sokmak istediğim gibi derinlemesine okşuyorum. Geçen her gün, onun için daha da çaresizleşiyorum. Her banyo yaptığında ya da dudaklarını yaladığında, kendine dokunduğu yerde ona dokunduğumu hayal ediyorum.

Uzanıp onu yakalamamak bir işkence. Sürekli onu istiyorum. Yine de kendime yavaş gitmem gerektiğini söylüyorum. Eşimi aceleye getiremem. Veronica kırılgan. O bir insan ve farklı çiftleşme gelenekleri var. Eli göğsümden aşağı kayarken ve parmakları karnımın üzerinde gezinirken kendime bunu hatırlatıyorum. Yavaş gitmeme ihtiyacı var. Aramızdaki bu bağa alışması için zamana ihtiyacı var. O-

Ağızlarımız birleşirken bile sikimi kavırıyor.

Düşük bir inilti duyuyorum ve parmaklarını uzunluğumun etrafına sararken elini kendi elime alıyorum. "Veronica, ne yapıyorsun?" Sesim olması gerekenden daha gür çıkıyor.

"Sana dokunmak," diye şakacı bir şekilde cevap veriyor. "Dokunabilir miyim?"

İzne mi ihtiyacı var? "Yavaş gitmek istiyorum," diyorum ona. "Şehvetimle seni korkutmak istemiyorum-"

Veronica kıkırdıyor ve eliyle sikimi bir aşağı bir yukarı okşuyor. "Seni temin ederim ki şehvetinden korkmuyorum Ashtar. Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen, sadece üçüncü aşamaya geçeceğiz." Dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye kabul ediyorum ve sonra soruyorum: "Üçüncü aşama nedir?"

Bu onun yüzüne hoş bir gülümseme getirdi. "Ciddi misin? Sanırım bu insani bir şey, ama... kız gladyatörlerle oynamana izin verdiler, değil mi?"

"Asla. Bize sadece üreyen çift olarak seçilirsek bir dişi sözü verildi."

"Aha." Kaşları yukarı kalkıyor ve yüzündeki ifade düşünceli. "Bu ifade karşısında hem heyecanlanmam hem de üzülmem yanlış."

"Heyecanlı mı? Neden heyecanlandın?"

Eli penisimin üzerinde sıkılaşıyor ve şakacı bir şekilde sıkıyor. "Çünkü sanırım sana bu şekilde dokunmaya çalışan tek kişi benim."

"Başkaları da denedi," diye itiraf ediyorum. "Cesaret ettikleri için kömürleşmiş bir karmaşaya dönüştüler."

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Sana dokunmaya cüret ettiğim için yanmış bir pislik mi olacağım?"

"Ben seninim," dedim ona ve ciddiydim. "İstediğin kadar dokun bana."

"Mmm, pekala. Hadi üçüncü aşamaya geri dönelim. Ne olduğuna gelince... Sana gösterirsem daha eğlenceli olur."

"O zaman göster bana." Veronica'mın bu cesur dönüşü beni tamamen büyüledi. Kendine güvendiği zaman büyüleyici oluyor. Şu anda çok ama çok cesur ve flörtöz ve hayatım boyunca bundan daha seksi bir şey görmedim.

"Oh, bunu planlıyorum," diye fısıldıyor ve elini şaftımda yukarı aşağı kaydırıyor. "Çok çıplaksın," diye mırıldanıyor, dudakları benimkilerle oynuyor. "Yardım edemem ama her zaman ne kadar sert olduğunu fark ediyorum."

"Senin yüzünden. Her zaman senin yüzünden." Başka bir derin öpücükle ağzını almaya çalışıyorum, ama o kontrolü ele alıyor, ben yapamadan ağzımı ısırtıyor ve alay ediyor.

"Dikkatimi çekmediğini sanma," diye fısıldıyor, sonra dilini küçük, boğucu bir hareketle alt dudağımı yalıyor. Sikimi sıkıyor. "Alışmak biraz zaman aldı ama bu siklere bakmak artık beni utandırmıyor. Beni ıslatıyor. Bütün ejderha-adamlar senin gibi mi?"

"Sanırım hepsinin siki var, evet." Beni okşarken gözlerimi kapatıyorum, çünkü o kadar iyi hissettiriyor ki dünyayı unutup bu dokunuşa odaklanmak istiyorum. Bana bakmayı sevdiği için ıslandığı düşüncesine.

"Hayır, aptal. Senin kadar büyük demek istedim," diyor Veronica. "Sen oldukça büyük bir adamsın." Ve parmakları sanki inanmak için uzunluğumu izlemesi gerekiyormuş gibi hafifçe şaftımda yukarı ve aşağı hareket ediyor. "Eminim bu bir kızın içinde... akıllara durgunluk veren bir his."

Utangaç Veronica'm baştan çıkarıcı bir kadının karşısında kayboldu. Alt dudağımı ısırırken neredeyse dengemi kaybediyordum, başparmağı sikimin başının üzerinde geziniyordu. Orası ıslak, tepesi prekumla boncuklu ve başparmağının pedini içinden geçirerek beni kızdırıyor. "İyileşmen için ellerimi sana koyduğumda, bu bana... bir şeyler hissettiriyor."

"Şeyler mi?" Yankılanıyorum, aklım duygulara kapılmış. Tek düşünebildiğim onun sikimin üzerindeki inanılmaz elleri ve onu sağması.

"Pek çok şey. Vücudunun ve bitinin çok farkında olmamı sağlıyor. Ve beni ne kadar istediğini."

Tekrar inledim.

"Ve bu beni tahrik ediyor. Hem de çok."

Burun deliklerimin parlamasıyla doğru söylediğini anlayabiliyorum. Amcığının suları havayı kokluyor ve bu beni ihtiyaçla dolduruyor. "Sana dokunmama izin ver," diye talep ediyorum. "Lütfen sen."

"Yakında. Şimdi oynama sırası bende." Parmakları uzunluğumda aşağı yukarı oynuyor ve sonra daha da yaklaşıyor. Dişleri küçük bir aşk ısırığıyla çeneme vuruyor ve sonra daha aşağı inerek köprücük kemiğimi öpüyor ve dilini ona doğru kaydırıyor. Bu sırada eli hafifçe sikimin üzerinde geziniyor, okşuyor ve okşuyor.

Benim Veronica'm tam bir baş belası. Onun bu yeni yönü beni büyülüyor. Burada utangaç ve deneyimsiz olduğu için yavaş gitmemiz gerektiğini düşünmüştüm, ama sikimi kavırıyor ve sanki günlerdir hayalini kurduğu tek şey buymuş gibi beni memnun ediyor. O gerçekten benim için mükemmel bir eş.

Veronica daha aşağıdan öpüyor, dilini bir göğüs kasımda gezdiriyor ve sonra dişlerini tenimde gezdiriyor. "Tanrım, bu kaslara bayılıyorum. Hepsini. Çok sert ve nefisler." Ağzı daha da aşağılara iniyor ve sonra dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor.

Ve sonra daha da aşağı iner.

Önümdeki karda dizlerinin üzerine çöktüğünde içimden çıkan şaşkın nefesi gizleyemiyorum. Bir eli hâlâ sikimin üzerinde, benimle alay ediyor, diğeri ise kalçama gidiyor. Beni öpmeye devam ediyor.

karnımı ve kalçamı okşuyor. "Tamamen tüysüz olmanı da büyüleyici buluyorum," diye mırıldanıyor tenimi ısırırken. "Ve hiç pullu hissetmiyorsun."

Sözleri zihnimde zar zor kaydediliyor. Tek düşünebildiğim o şakacı, alaycı ağzın sikime bu kadar yakın olması. Ölçeklerle ilgili bir şey... bir şey. "Sen..." Düşünmem bir anımı aldı. "Pullu olacağımı mı düşündün?"

"Emin değildim. Bu desenler pullara benziyor." Dili tenimdeki bir parça gölgenin üzerinde geziniyor. "Ama garip hissetmiyorsun. İyi hissediyorsun. Her şeyin iyi hissettiriyor." Ve başparmağını tekrar sikimin başında gezdiriyor. "Bir ejderha olarak bu kadar büyük ve pullu olman çılgınca, ama bu halinle... çok lezizsin."

Ağzı sikime yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesini hissedebiliyorum. Dikkatini dağıtmak istemediğim için kıpırdamadan duruyorum. Bu bir alaydan başka bir şey olmasa bile, umurumda değil. Kendi sikimi yüzlerce kez hayal gücümünden başka bir şeyle okşamadım ve bu hepsinden çok daha iyi. Bana vermek istediği her dokunuşu kabul edeceğim ve bunun için mutlu olacağım.

Veronica kıkırdıyor ve nefesi tenimde mutluluk hissi uyandırıyor. Sanırım bir drakoni dişisinin olabileceği kadar ateşli değil ama önemli değil. Bunu tercih ederim, çünkü o. Çiftleşmek istediğini belirtmek için bana meydan okumadı ama her öpücük ve okşayış bana nasıl hissettiğini anlatıyor. Amcığı ihtiyaçtan o kadar ıslak ki, kokusu havada ağırlaşıyor ve ağzımı sulandırıyor. Ayağa kalkar kalkmaz onu ellerimin ve dizlerimin üzerine yatıracağım, böylece ağzımı kalçalarının arasına sokup o tatlı suları kendim tadabileceğim.

Ama sonra ağzı sikime gidiyor ve ben tamamen kayboluyorum. Dudakları başıma değdi ve şaşkınlıkla geri çekildi. "Baharatlısın-"

Olamaz.

Onu sikimden uzaklaştırmak zorundayım. "Bekle," diyorum ona, nefes nefese. Ateşim olmadan tohumumu yutabilir mi bilmiyorum. Kendini yakmasını istemiyorum. Bir an sonra bir avuç kar alıp dudaklarına sürüyor ve inliyor.

"Bu benim ateşim," diyorum ona, dizlerimin üzerine çökerek. "Eğer sana ısırığımı vermediysem, tohumum seni haşlayacak."

Parmaklarını şişkin, parlak pembe ağzına bastırıyor. "İşte bu tam bir ruh hali katili," diyor boğuk bir iç çekişle. "Parmaklarımın sıcak olduğunu düşünmüştüm ama hayal gücümünden kaynaklandığını da düşünmüştüm." Gözleri açılıyor ve tekrar inliyor, sonra yüzüstü karın içine düşüyor. "Gittikçe ısınıyor!" diye feryat ediyor, yüzünü soğuk toza sürterek. "Lanet olsun!"

"Zavallı dostum." Pişmanlık içinde sırtını ovuyorum. "Düşünmedim... İnsanların böyle bir şey yaptığını fark etmedim. Bunun senin için ne anlama geldiğini fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı."

"Tamam," diyor ve birkaç dakika sonra başını kaldırıyor. Parmaklarını dudaklarına bastırıyor ama kızarıklık azalıyor ve khui'sinin uğultusunun şifa şarkısınıninkine dönüştüğünü fark ediyorum. "Şanslıyız ki bunu düzeltebilirim," diyor Veronica küçük bir gülümsemeyle. "Sen iyi misin?"

"Ben mi?" Sorusu beni şaşırttı ve acı çekerken bile eşimin benim rahatımı düşünmesinden etkilendim. Ben böyle bir tatlılığa layık değilim. "Sıcaklığı bana zarar vermiyor."

"Yani, bilirsin işte." Yanakları kızarıyor ve parmaklarını indirerek kolumun üzerinde gezdiriyor. "Sana sataşmam ve sonra devamını getirmemem. Sen iyi misin?"

Böyle bir soru karşısında başımı salladım. Acı çektiği anda ereksiyonum anında ölmüştü. "Tek düşüncem senin için, dostum." Dudaklarını bastırırken başımı eğip onu inceliyorum. Hâlâ kabarık ve sanki test ediyormuş gibi dilini oynatıyor ama onun dışında iyileşmiş görünüyor. "Bu insan erkeklerinde olmuyor mu?"

Gözleri kısılıyor ve bana yan yan bakıyor. "Bunun yüklü bir soru olduğunu hissediyorum."

"Dolu mu?"

"Mesela cevap verip 'Hayır, bir sürü erkeğe sakso çektim ve hiç olmadı' dersem, o zaman benim bir fahişe olduğumu düşünürsünüz, ama hiç yapmadığımı söylersem, yalan söylediğimi düşünürsünüz."

Şaşırdım. "Böyle bir şey için neden kızayım ki? Bu senin geçmişin." Kalçalarımın üzerine çömeliyorum ve pençelerimi ona doğru sallıyorum. "Sana arenada kaç erkek ve kadını yendiğimi söyleyeyim mi? Kaç boğaz kestiğimi

söküp attım? Kaç kişi merhamet etmem için yalvardı da ben merhamet etmedim?" Veronica'nın beti benzi attı. "Hayır," dedi sessizce. "Bilmek istediğimi sanmıyorum." "Peki neden?" Bastırıyorum.

Tereddüt ediyor. "Çünkü... önemli değil. Gerçekten değil. Sen eskiden böyleydin ama şimdi böyle değilsin." Sözleri düşünceli, hatta. "Artık burada olduğumuza göre her şey yeniden başlamış gibi geliyor, değil mi?"

"Öyle. Sen, ben ve şu andan başka hiçbir şeyin önemi yok. Cinsel geçmişiniz benim için sadece biyolojik anlamda ilginç, çünkü iki türümüzü de merak ediyorum. Daha önce hiç başka bir dişiyle çiftleşmedim ve kesinlikle bir başkasının beni boşaltmak için ağzını sikime dayamasına izin vermedim."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Daha önce de çiftleştim, evet. Eski erkek arkadaşlarımla falan. Aşık olduğumu sanıyordum, meğer o kadar da değilmişim. Gerçi bir süredir hayatımda kimse yoktu. Babam vefat etti ve ben de hayatla meşgul oldum." Omuz silkiyor. "Özlemedim, bu da bana bunun gerçek aşk olmadığını söylüyor."

Aşkın onun için önemli olduğu açık. Bu düşünceyi zihnimde test ediyorum, tartıyorum. Sanırım bu insani bir kavram. Drakoniler arasında anılarım çiftleşen çiftler ve onların küçük dokunuşları, okşamaları ve başka hiç kimse için düşüncelerini paylaştıklarını söyleyen karşılıklı bakışları. Asla bir "aşk" ilanı yoktu. Zihinsel bağ ve paylaşılan ateşler sayesinde buna asla ihtiyaç duyulmazdı.

Veronica'mla böyle bir bağ kurmanın özlemiyle doluyum. Ona zihinsel bir nabız gönderiyorum, ama hiçbir şeyle karşılaşmıyor ve sözsüz bir hayal kırıklığı hissediyorum. Tüm drakoni eşleri gibi ben de ona en derin seviyede bağlanmak istiyorum. Ama ateşlerimi alması için onu zorlamak mı? Bu gün onu bir kez incittikten sonra mı? Bu en bencilce hareket olurdu.

Ve yine de... sulu amının parfümü hala etrafımızdaki havayı dolduruyor ve bana gülümsediğinde, ihtiyacım geri dönüyor, vücudumda patlıyor. Elim kendim için yeterli olacak, ama onun ihtiyacını düşünüyorum. Onun bana yaptığı gibi ben de ona zevk vermek istiyorum. Ama bunun ona zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorum. "İnsanlar çiftleşmemiş bir eşin tohumunu paylaşıırken yanmazlar mı? Peki ya bir dişinin am nektarı?"

"Onun neyi?" Tamamen skandala uğramış görünüyor, Veronica'm.

"Buna ne diyorsunuz?"

Kekeliyor. "O değil!" Beklemeye devam ettiğimde hızla gözlerini kırptırıyor, yanaklarındaki renk artışı ve göz teması kuramaması bana utandığını söylüyor. "Biz buna ıslanmak diyoruz sanırım. Özel bir şey değil."

"Yani tadına bakabilirim ve hiçbir sorun olmaz mı?"

Veronica hala gözlerimin içine bakmıyor. "Buna gerçekten gerek yok Ashtar."

Onun ilkel ses tonuna homurdanıyorum. "Zorunluluk ve istek çok farklı iki şeydir, tatlı dostum. Hoşuna gitmediği için mi yoksa utangaç olduğun için mi bana hayır diyorsun? Senin insan erkeklerin dillerini hiç kalçalarının arasına sokmuyorlar mı?"

Elini alına bastırıyor. "Aman Tanrım, lütfen konuşmayı kes," diye fısıldıyor. "Beni burada öldürüyorsun."

"Sormamalı mıyım?" Ona biraz daha yaklaşıyorum, yumuşacık saçlarının bir tutamına dokunuyorum. "Çünkü bu yapmayı çok istediğim bir şey. Ama bunu uygunsuz ya da iğrenç bulursan yapmayacağım. Tek amacımın seni memnun etmek olduğunu biliyorsun."

Güzel eşim inliyor ve gözlerini kapatıyor. "Ben...uh...bu uygunsuz değil. Aşıklar arasında değil, hayır."

"İsyan mı?"

"Hayır... tam tersi." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Kesinlikle sormuyorum, bilesin diye söylüyorum."

"Keşke yapsan. Kokun çıldırtıcı derecede lezzetli."

Nefesini içine çekiyor, gözleri arzudan ağırlaşıyor ve kokusu havayı bir kez daha ıslatıyor. "Bu kokuyu alabildiğini unutmuşum."

"Her şeyin kokusunu alabiliyorum, benim tatlı ateşlerim ve sen inanılmaz kokuyorsun." Yaklaşıyorum ve burnumu bir yanağımda gezdirip yüzümü onunkine bastırıyorum. "Seni yalayarak temizleyeyim mi?"

"Oh Tanrım." Sertçe titriyor. "Bu neden aynı anda hem iğrenç hem de şaşırtıcı?" "İğrenç mi?" Şaşıarak başımı kaldırıyorum.

"İyi kötü," diye çabucak düzeltiyor. "İyi olduğuna söz veriyorum."

Tamam o zaman. "Yani bana dokunuşuma aç olmadığını mı söylüyorsun?" Veronica dokunuşuma doğru eğildi. "Ben öyle bir şey demedim."

Ama beni istediğini de kabul etmiyor. Merak ediyorum. Yüzümü onunkine sürüyorum, sonra geri çekiyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu, yüz ifadesinin mutluluk ve memnuniyetten ibaret olduğunu görüyorum. Okşamalarımın hoşlanıyor. Hatta onları arzuluyor. Beni istediğini söylediğini duymak istiyorum.

O zaman yeni hedefim bu. Eşimin beni istediğini tüm dünyaya haykırmasını sağlamak. Bu yüzden tuniğini avuçladım ve önünü çekiştirdim. "Bu nasıl çıkıyor?"

Veronica sanki komik bir şey söylemişim gibi kıkırdıyor. "Bağcıkları var, şapşal. Yani, çoğu başının üzerinden kayıyor, ama ortasında bağcıklar var, böylece etrafına daha iyi oturabilirsin."

"Güzel. Çıkar şunu."

Aynı anda hem gülüyor hem de gülümsüyor. "Çok patronluk tasladın."

"Konu eşim olunca otoriter oluyorum," diyorum ona ve önündeki karın üzerinde dizlerimin üzerine kayıyorum. Yüzümü göğsüne ve karnına bastırıyorum, ellerim sırtında aşağı yukarı kayıyor. "Onun her şeyini tatmak istiyorum ve o bunu erteliyor."

Küçük bir inilti kaçıyor. "Her yerimin tadına bak, ha?"

"Hepsi," diye kalın bir sesle kabul ediyorum. "Ya sen çıkarırsın ya da benim sökmeme izin verirsin."

"Yırtmak yok," diye karşılık veriyor ve kolunun altında sakladığı bağcıkları çekiştirerek soyunmak için bir hareket yapıyor. "Giyecek başka bir şeyim yok, seni otoriter pislik."

"O zaman benimle çıplak kalabilirsin ve ben de seni boş zamanlarımda yalayabilirim."

Tekrar titriyor ama tuniğini kafasına geçiriyor. "Lanet bir buzlu dondurmayı yalamaktan bahsediyorsun. Donarak ölürüm."

Bu beni duraksatıyor çünkü haksız değil -insanlar kolayca üşür. Tuniği yere

attığı yerden kapıyorum ve sonra yavaşça yayıyorum

karın üzerinde. "Buraya uzan o zaman, benim soğuk, lezzetli insan eşim."

ASHTAR

Veronica tekrar kıkırdıyor ve tozluklarının bağcıklarını çözüyor, sonra onların da yere düşmesine izin veriyor. Çizmelerine takılırlar ve tökezler, deriler bacaklarının etrafında toplanır, sonra başarmayı başarır

kendini düzeltmek için. Bu bile kalbimi titretiyor çünkü bu onun kişiliğinin bir parçası. Kararını verdiğinde kendini hayatın içine atıyor. Buna ve ona bayılıyorum. Oturuşunu ve tozluklarını çıkarıp sadece kürklü botlarını bırakışını izliyorum. Soluk altın sarısı teni ve dalgalı kahverengi saçlarıyla göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde zıplıyor. Artık deri sınırlarından kurtulmuş olan kokusu havayı dolduruyor ve ağzımı ihtiyaçla sulandırıyor. Vücudum onu sahiplenmek için çaresizce geriliyor, ama kendimi hızlandırmalıyım. Onu ateşlerimle sahiplenmeden önce öğrenmek istiyorum.

Hiç benim kadar sabırlı bir drakoni erkeği oldu mu? Belki de olmamıştır ve eşimin etrafındaki her dakikanın gerginliğini hissediyorum, ona dokunamıyorum.

Daha fazla değil. Ona bağımlı olana ve dokunuşum için yalvarana kadar ağzımla zevk vereceğim. Sonra buna dayanamadığında ona ateşlerimi vereceğim ve o da bunları sevinçle karşılayacak. Bir zihin bağı olduğunu bile umursamayacak.

Hmm. Bu yalanı kendi düşüncelerimde bile inandırıcı bulmuyorum. Bunun üzerinde daha sonra düşüneceğim. Şimdilik, eşim çıplak ve bekliyor ve ben de onu memnun etmek istiyorum.

"Eller ve dizler, Veronica'm," diyorum ona.

"Eller ve dizler mi?" diye yineliyor, kafası karışmış bir şekilde. "Ama... Ben yapacağımızı sanıyordum..." Kızarır ve bir kolu göğüslerinin üzerinde hareket eder. "Her şeyi tamamen yanlış mı yorumladım-"

"Hayır." Elini göğüslerinden çekiyorum çünkü benden bir şey saklamasını istemiyorum. "Bu bir çiftleşme değil. Sadece dilimi kullanacağım. Söz veriyorum."

"Tamam, ama..." İç geçiriyor ve başını hafifçe sallıyor. "Biliyor musunuz? Sormayı bırakacağım ve bunun yerine akışına bırakacağım. Eller

ve dizler. Patron sensin." Ayağa kalkıyor ve bir süre sonra solgun poposunu bana gösteriyor, ellerini altındaki tuniğin üzerine yayıyor.

Onun görüntüsü dışında her şeyi unutuyorum. Utangaçlığı gitmiş ve poposunu oynatırken bir omzunun üzerinden bana baştan çıkarıcı bir şekilde bakıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey, eşim kendini bana sunuyor ve khi'i'm şarkı söyleyip çiftleşme talep ederken bile ruhumdaki ateşler alevleniyor. Şu anda onu sahiplenmeyi her şeyden çok istiyorum... ama onu nasıl yaktığımı, yumuşak, güzel ağzındaki kızarıklığı ve gözlerindeki şoku düşünüyorum. Bir uzaylıyla çiftleşmekten korkmasını istemiyorum.

Ayrıca... Onu tatmak için can atıyorum. Ben bencil bir erkeğim, çünkü bunun için daha fazla bekleyemem.

Ellerimi kalçalarının üzerinde kaydırarak ilerliyorum. Vücutlarımız hoş bir tezat oluşturuyor ve ben onun baştan çıkarıcı solgun yumuşaklığına karşı koyu bronz ellerime, parmak uçlarımdaki siyah pençelere bakıyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve onun kokusu havada yoğunlaşırken bile bir nefes aldığını duyuyorum.

Pençelerimi yanaklarında gezdirirken eşim küçük bir inilti çıkarıyor. Yuvarlak poposu rüyalarımı süslüyor ve karşı koyamayarak eğilip dişlerimle kısıtıyorum. Veronica şaşkınlıkla ciyaklıyor, dokunuşuma karşı kıpırdanıyor. Cildini hafifçe yalıyorum, cildini öpmeden önce küçük acıyı yatıştırıyorum. Poposunun yarıkları, kalçalarının zarif uzunlukları ve en çok da sanki hareketsiz kalamıyormuş gibi nefes nefese kıvrınması beni büyülüyor.

Burnumu böğrüne sürüyorum, kokusunun tadını çıkarıyorum, verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Benim Veronica'm. Benim eşim. Gladyatör çukurlarında geçirdiğim yıllardan sonra böyle bir hediyeye sahip olduğum için erkeklerin en şanslıyım ve bir sonraki savaşımdan başka hiçbir şey için sabırsızlanmıyorum. Veronica'nın ihtiyacı olan eş olmak niyetindeyim; koruyucu, verici ve en önemlisi özenli.

Onun her şeyiyle ilgilenmeye karar verdim. Bir elimi yuvarlak kalçasının yanaklarından aşağıya, sonra da kalçasının iç kısmına kaydırıyorum ve kalçalarını birbirinden ayırana kadar hafifçe bastırıyorum. İnliyor ve öne doğru eğiliyor, poposu havaya kalkıyor, yanağı tuniğinin üzerinde. Aynen böyle, amını bana sunuyor.

Sonsuz bir dikkatle, pençelerimi onun hassas etinin üzerinde gezdiriyorum. Burada pembe ve ıslak... ve ihtiyaçtan tamamen kaygan. Teni ıslaklıkla

parlıyor ve

onu keşfederken pençelerimi parlatıyor. Veronica dokunuşlarım karşısında inliyor, ben onu okşarken nefesini içine çekiyor. Burada çok narin, tüm kıvrımları ve yumuşak teni koyu renk buklelerle kaplı. Onu görmeye bayılıyorum ve pençelerimi dudaklarıma götürüp tadına bakmadan önce bir kez daha okşuyorum.

Aminin tadı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Dilimin üzerinde patlıyor, aynı anda hem tatlı hem de misk kokulu ve beni çiftleşme ihtiyacıyla öyle güçlü bir şekilde dolduruyor ki, aletim havada sarsılıyor, başı serbest bırakma ihtiyacıyla ıslanıyor.

Khui'm zonkluyor ve göğsümü talepkâr bir şarkıyla dolduruyor. Onun da yüksek sesle şarkı söylediğini duyabiliyorum, kalçalarını sıkıp nefesini tutarak ona tekrar dokunmamı beklerken sesi yükseliyor. "Şimdi seni tadacağım," diyorum ona, sesim alçak ve ihtiyaçtan boğuk. "Kendini hazırla."

"Hazır mıyım? Bu da ne-"

Ağzımı ona doğru indirdiğimde sözleri sözsüz bir ııııııı dönüşüyor. Islak amını yalıyorum, görebildiğim tüm meyve sularını yalıyorum. Kaynağında lezzetli bir tatlılık var ve daha fazlası için aç olduğumu fark ediyorum. Dilimi yumuşak kıvrımlarının üzerinde sürüklüyorum, kendimi onun tadında kaybetmeye hevesliyim.

"Dilin," diye yarı nefes alıyor, yarı hıçkırıyor.

"Yanlış mı yapıyorum?" Yalamalar arasında soruyorum. Ona doyamıyorum. Şimdi durmamı istese bile durabileceğimi sanmıyorum. Kalçalarını sıkıca kavriyorum ve ağzım amına gömülüyken vücudunun her titreyişini, içinden geçen her sarsıntıyı, titreyen her nefesi hissedebiliyorum.

"Bu...dokulu." Veronica'nın sesi tamamen şok olmuş gibiydi.

"Unutmuşum." "Bu kötü mü?"

Tepkisi küçük bir inilti ve aminin titremesi oluyor. Kıvrımlarından aşağı daha fazla ıslaklık damlıyor ve ben de hevesle onu kucaklıyorum. O halde bu bir sürpriz ama istenmeyen bir sürpriz değil. Başımı bir kez daha eğiyorum ve eşime yaptığım bakıma geri dönüyorum, açlıkla ona ziyafet çekerken yüzüm kıvrımlarının arasında sürükleniyor. Her tepkisini, hangi yalamanın onu titrettiğini, hangisinin haykırmasına neden olduğunu öğreniyorum. Dilimin ucu en ıslak olduğu yere, göbeğine girdiğinde inliyor ve kıvrımlarını kıştırdığımda titriyor.

Yine de amının tepesindeki küçük et parçasına dokunduğumda, neredeyse yerden kalkacaktı. "Ashtar!"

Tepkisini görmek için dilimi tekrar ona doğru fiske atıyorum ve küçük bir çığlık daha atıyor, sonra kalçalarını yuvarlıyor. Sikim karşılık olarak zonkluyor ve onun yumuşak etine karşı hırlıyorum. Onu boşaltmak istiyorum. Veronica'nın yüzümü sularıyla yıkamasını istiyorum. Onun zevk çığlıklarını duymak istiyorum. Amcığının sikim için o kadar açgözlü olmasını istiyorum ki, onu tattığımda daha fazlası için bana yalvaracak.

Bu hedefi aklımda tutarak çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Dilimin ucuyla onu ikna ederek küçük et yumrusuyla oynuyorum ve alay ediyorum. Bacakları her dokunuşta sarsılıyor ve titriyor ve sözsüz ve ihtiyaç dolu bir inilti akışı sağlıyor. Çok yakın olduğu açık, ama henüz tam olarak değil. Daha önce hiç bir dişi boşaltmamıştım ve onu o sınıra nasıl getireceğimi bilmiyorum. Kendi sikimi okşadığımda sert ve güçlü olabileceğimi ve kendimi birkaç dakika içinde boşaltabileceğimi biliyorum, ama Veronica'm için aynı şekilde işe yarayacağını sanmıyorum. Ona kaba davranma, bu hassas teni incitme düşüncesi hoşuma gitmiyor. O zaman başka bir şeye ihtiyacı var.

Geri çekiliyorum, ipucu bulmak için vücudunu izlerken parmak uçlarımı teninde gezdiriyorum. Amcığı benim zevkim için iyice açılmış, vücudu kızarmış ve kaygan. Dalgınca etini sıyrıyorum ve zevkinin ucunu sıyırdığımda bacaklarının sarsıldığını ve amının ağzının sanki bir şeye tutunmak istercesine sıkıldığını fark ediyorum.

Sikim, bir an sonra fark ettim. Vücudu benim tarafımdan doldurulmaya aç.

Bir iniltiyle ağzımı tekrar onun üzerinde gezdiriyorum ve o bir çığlık daha atıyor, elleri karları tırmalıyor. Altımda nefes nefese, soluk soluğa ve orgazma çok yakın. Boşalması için bana yalvarıyor ama şakacı, küçük dokunuşlarla onunla alay etmek yeterli olmuyor. Bunu nasıl başaracağımı bilmediğim için nefret ediyorum.

Düşük bir hayal kırıklığı homurtusuyla, parmak ucumu yumruğuna doğru kaydırırken dilimi kanalına sokuyorum. Biriyle alay etmek ona ihtiyacı olan tatmini vermeyecekse, ona ikisini de vereceğim.

Veronica çığlık atıyor, vücudu kasılırken amcığı dilimin etrafında kenetleniyor. "Oh Tanrım! Ashtar! Oh Tanrım. Oh Tanrım!"

Amcığı her zamankinden daha ıslak ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Dilimle onu becerirken bile kıvrımlarında yuvalanmış minik tomurcuğın etrafında daireler çizerek etiyle oynuyorum. Kalçalarım titriyor, sikim havadan başka bir şeye çarpmıyor. Hiçbir önemi yok. Onu boşaltmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok. Etrafımda kenetleniyor, vücudu sanki kendini dilimin daha derinlerine itebilecekmış gibi sallanıyor ve çıkardığı sesler beni devam etmeye, ona daha acil bir şekilde dokunmaya, dilimi eskisinden daha hızlı bir şekilde içine sokmaya teşvik ediyor.

"Oh," diye inliyor ve sonra amcığı dilimi sıkarken bile kalçalarını uzun, derin bir şekilde yuvarlıyor. "Oh, Ashtar."

Adımı söyleme şekli ve dilimin üzerindeki tatlılık seli bana her şeyi anlatıyor. Alçak bir hırıltıyla sikimi tutup kabaca okşuyorum. Bir, iki ve sonra boşalıyorum, hala amını yalıyorum, tohumum elimi kaplıyor ve yere tükürüyor. Onun hassas teninden uzak durmaya dikkat ediyorum, vücudumun harcadıkları kara çarptığında çıkan cızırtıyı fark ediyorum. Bu sırada yüzüme karşı sallanıyor, hareketleri yavaş ve titreyerek başka bir alçak inilti çıkarıyor, bu seferki tam bir tatmin.

Ve sonra küçük bir iç çeker. "Dilinin bir kedininki gibi dokulu olduğunu biliyor musun?"

Ayağa kalkmadan önce titreyen bedenini son bir kez sahiplenici bir şekilde yalıyorum. "Bu kötü mü?"

"Hayır," diyor hülyalı bir şekilde, gözlerini boşluğa dikerek. "Hayır, oldukça iyiydi." Önce yakındaki erimiş kara, sonra da bana bakıyor. "Sen... geldin mi?"

"Daha fazla bekleyemezdim," diye itiraf ediyorum, ellerimi biraz karla temizledikten sonra yıkamak için sikime sürüyorum. "Çok lezzetliydin."

"Ah." Güzelce kızardı, yüzü terlemişti ve saçları tenine yapışmıştı. Veronica yavaşça doğruluyor, sanki vücudunda hiç güç kalmamış gibi ve bu bana şiddetli bir gurur duygusu veriyor. "Devam edeceğimizi sanıyordum."

"Bugün değil," diyorum onu kendime doğru çekip tenine sokularak. "Acele etmeyeceğiz."

"Ama bizim bitlerimiz," diye itiraz ediyor, kollarını boynuma dolayarak. "Çiftleşmemizi istiyorlar."

"Ben de çiftleşmemizi istiyorum," diyorum ona, çenesini hafifçe ısırarak.
"Ama her şeyin bir anda olması gerekmiyor."

"Sanırım değil," diyor ve göğsüme sokuluyor.

VERONICA

J

Ashtar'ın tam penetre seksle sonuna kadar gitmek istememesi, adamın seksle ilgilenmediği anlamına gelmiyor elbette. Yemekten sonra beni kucağına çekip öpüyor, elleri kalçalarımın arasında dolaşıyor ve beni boşaltana kadar

Tekrar. Yatmadan önce bunu iki kez daha yapıyor ve sonra isteksizce ejderha formuna geçiyor ve beni sıcak tutmak için etrafımda kıvrılıyor. Pullarına sarılarak uykuya dalıyorum ve sonra gecenin bir yarısı uyanıyorum, uyluklarımın arası hariç her yerim soğuk, çünkü Ashtar insan formuna geri dönmüş ve yine onların arasında, ben boşalana kadar beni yalıyor. Ben boşaldıktan sonra tekrar insan formuna geçip bana sokuluyor ve sonra bir kez daha yatma vakti geliyor. Sersemlemiş bir halde tekrar uykuya dalıyorum...

Şafak vakti uyandığımda yine tozluklarımı çekiştiriyordu.

"Ashtar?" Bir elimi gözlerime sürerek mırıldanıyorum. Hâlâ zar zor uyanabiliyorum, bedenimdeki yorgunluğu atmaya çalışıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor, tuniğimi yukarı itiyor ve göbeğimi öpüyor. Özellikle dilini göbek deliğime daldırdığında vücudum gıdıklanıyor. "Seni tatmam gerek, Veronica'm."

"Ah, ama," diye başlıyorum ve sonra taytımı aşağı çekip amımı ortaya çıkardığında ve hemen ağzını oraya gömdüğünde inliyorum. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde uykulu protestom sona eriyor. Am yemeyi bu kadar çok seven bir erkekle hiç tanışmamıştım ama Ashtar bağımlısı gibi davranıyor. Sanırım ona kalsa günde onlarca kez yüzünü kalçalarımın arasına sokardı.

Gerçekten mi? Ben de bağımlısı sayılırım. Bundan önce bir kadını tatmin etme deneyimi olmayan bir adam için, lanet bir şampiyon gibi öğreniyor. Hemen klitorisime gitmesi gerektiğini biliyor ve o yavaş, sabit hareketler beni tamamen çıldırtıyor ve açıklığımla alay etmeye başladığında her şey bitiyor. Dün gece en az iki kez boşaldım - ve o da beni birden fazla kez boşaltma düşüncesiyle heyecanlanmış görünüyordu. Bunun yeni normal olacağından şüpheleniyorum.

Yüzünü kalçalarımın arasına doğru itip ağzını ve burnunu kıvrımlarıma sürerken inliyorum. Sadece üzerime inmesi bile beni çok ıslatıyor ve şimdiden ihtiyaçtan sırlıklam olmuş durumdayım. Taytımı dizlerime kadar indiriyor, sonra iki bacağıma da öne doğru çekip göğsüme bastırıyor, böylece geniş açık amımı istediği gibi keşfedebiliyor.

"Sen benim sabah yemeğimsin, sanırım," diyor dilinin amımın üzerindeki uzun, alaycı darbeleri arasında. "Bunu her sabah istiyorum. Bunun için hazır ol, dostum."

Aman Tanrım. Bu bir kızı herhangi bir fincan kahveden daha iyi uyandırabilir. "Ashtar," diye inliyorum, çünkü beni böyle dillerken ondan başka bir şey düşünmek zor.

"Adımı daha yüksek sesle söyle," diyor ve sonra dilinin ucunu klitorisimin tabanına değdiriyor. "Boşaldığında çılgılık attığını duymak istiyorum."

Böyle bir talep karşısında ürperiyorum, çünkü normalde seks sırasında çok sessiz olan bir kıyım. Tabii normalde sırf partnerini memnun etmek için orgazm taklidi yapan bir kıyım. Ashtar'la hiçbir şeyi taklit edemezsin. Hiç şansı yok, çünkü havamdaymışım gibi bir ses çıkardığım anda, hayatı buna bağlýmış gibi üzerime atlıyor ve vücudumla ne kadar iyi dalga geçtiğini görmezden gelmek için taştan yapılmış olmam gerekir. Pençeleri olan bir adam için, o da her zaman nazik. Pençeleri tenimin üzerinde hafifçe dans ediyor ve hassas yerlerimi sıyrıyor ama beni asla incitmiyor. Dün gece sert ve kalın bir şeyle beni itti ve ellerini yalayarak temizlediğinde bunun bir parmak eklemi olduğunu fark ettim. Bu da işe yarıyor. Gerçekten çok iyi.

Bu sabah beni sırt üstü yatırdı. Dün gece dizlerimin üstündeydim. Deney yapmaya başladı sevgilim ve yüzüne oturabildiğini fark ettiğı an her şey bitecek sanırım.

Belki bunu ona daha sonra anlatırım. Sonra dili klitorisimi okşuyor ve ben o ve ağzı dışında her şeyi unutuyorum. Ellerim Ashtar'ın saçlarına gidiyor ve kalın yelesinden fırlayan boynuzlarına vuruyorum ve beni çıldırttığı gibi onu da çıldırtmak için onları okşuyorum.

"Söyle," diye homurdanıyor ve amıma değen nefesi çıldırtıcı.

"Ashtar."

Başını hafifçe sallıyor, dili klitorisime karşı ileri geri hareket ediyor ve bu da beni şaşkınlıkla yukarı kaldırıyor. "Daha yüksek sesle."

"Ashtar!" Tekrar hırladığında, eklemimin göbeğime bastırdığını hissedebiliyorum ve zaten bir kez daha boşalmak üzere olduğumu söyleyebilirim. "Ashtar!" Diye haykırıyorum ve sonra klitorisimi dillerken beni tek parmağıyla beceriyor ve ben onun adını yukarıdaki bulutlu sabah gökyüzüne haykırıyorum. "Oh, Tanrım! Ashtar! Ashtar!"

"Ho," diye sesleniyor uzak bir ses... Ashtar değil.

Çılgılık atıyorum, ejderha-adamım başını kaldırdığında bile içimde bir orgazm titriyor, gözleri siyahla doluyor. Ağzı ve yüzü sularıyla ıslak bir şekilde parıldıyor ve sözümün kesilmesine öfkelenerek dişlerini gösteriyor.

"Hayır," diye başlıyorum, nefes nefese, orgazmdan çıkmaya çalışıyorum. "Bekle-"

Artık çok geç. Ashtar kendini ileri atıyor ve sonra altın pulların parıltısını görüyorum ve ejderha formunda ve açıkça, açıkça gerçekten kötü bir ruh hali içinde kamptan dışarı koşarken uzun bir altın kuyruğun süpürülmesiyle neredeyse yumruklanıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, aptal pantolonumu kalçalarımın yukarı çekmeye çalışıyorum. "Geliyoruz," diye bağıyorum, ayağa kalkıyorum ve pantolonumu popomun üzerinden yukarı çekmek için zıplıyorum. Ashtar bağcıkları karıştırmış, çözemiyorum ve sonunda biraz gevşedikleri anda karın içine devrilirim. "Siktir!"

Ayağa kalkıyorum ve ejderhamın peşinden tepeye tırmanıyorum. Birinin Ashtar'ın adını haykırdığını duymuş olması beni utandırıyor. Yani, tabii ki açık havadayız ama bazı şeylerin özel olması gerekir. Gerçekten yalnız olduğumuzu sanıyordum ama sanırım diğerlerinden yeterince uzakta değiliz. Ashtar mutlu olmayacak.

Bu düşünce beni daha da hızlı ilerlemeye itiyor çünkü ihtiyacım olan son şey Ashtar'ın mavi adamlardan birini yemesi. Gerçekten çok iyilerdi ve bu hiç adil görünmüyor. "Ashtar!" diye bağıyorum, hafif eğimli kayalıklardan birine tırmanıp yukarıdaki karaya çıkıyorum ve hemen ardından bileğimi burkuyorum. "Ah! Kahretsin!"

Peşimize düşecek kadar cesur -ya da aptal- olan her kimse, kendini kaybedeceğinden endişeleniyorum. Zamanlama korkunç. Yaptığım tek şey

Ashtar'la ilgili fark ettiğim bir şey varsa o da çok sahiplenici olduğu ve asla şakalaştığımız zamanlardaki kadar sahiplenici olmadığıdır. Duyguları onu ele geçirdiğinde, gözlerinin rengi daha da derinleşiyor. Az önce uçup gittiğinde mi? Siyahtı.

Kesinlikle birini yiyecek.

Derin karda tekrar tökezliyorum ve yüzümü tekrar toprağa gömüyorum. Uzaktan ejderhanın altın pullarını görebiliyorum ama yakınlarda başka kimin olduğunu seçemiyorum. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir, diye karar verdim. Karda doğrulup bağıryorum, "Ashtar! Sana ihtiyacım var!"

Ejderha başını kaldırdı. Hemen dönüyor ve bana doğru koşuyor.

En iyi anım değil ama umarım aklı başına geldiğinde anlayacaktır. Ejderha bana doğru geri dönüyor, pençe ve pullardan oluşan devasa bir altın bulanıklığı, ama korkmuyorum. Çaresiz bir çocuk gibi kollarımı kaldırıp onu bekliyorum. Yeterince eminim, tekrar yanıma geliyor, araba büyüklüğündeki kafası bana sokulmak ve iyi olduğumdan emin olmak için aşağı doğru sallanıyor. Gözleri siyah, siyah, siyah ve bu beni endişelendiriyor.

"Benimle kal Ashtar," diyorum usulca, kocaman burnunu okşayarak. Ağzındaki ısıyı hissedebiliyorum ve bahse girerim bizi ziyarete gelmeye karar veren her kimse onu kömür tuğlasına çevirmesine ramak kalmış. "Şu anda ne düşündüğünü biliyorum," diyorum ona. "Ve hayır, her kim geldiyse onu yemene izin yok."

Bana hırılıyor.

"Biliyorum, zamanlamaları beni de heyecanlandırmıyor." Arkasını dönmeye çalıştığında yüzünü tutuyorum ve elimin o kocaman burun karşısında bu kadar küçük kalması çok saçma. "Ama eminim bunu yapan her kimse iyi niyetlidir ve iyi niyetlidir. Bunu düzgün bir şekilde tartışabilmemiz için lütfen insan formuna geri dönebilir misin?" Tereddüt ettiğinde, iç çekişimi bastırıyorum. "Benim için mi?"

Ejderhanın gözleri uzun bir süre simsiyah kalıyor ve sonra yavaşça kanayarak bit mavisine dönmeye başlıyor. Bana bir kez daha sokuluyor ve bir sonraki anda iki ayaklı Ashtar çömelmiş, çenesi öfkeli bir şekilde kaşlarını çatmış halde karşımda duruyor. Belli ki keyfi yerinde değil. Yanıma geliyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, derilerimdeki karın tozunu alıyor ve karda yalınayak ve çıplak olduğu gerçeğinden tamamen habersiz.

"Teşekkür ederim," diyorum ona usulca.

"Bu Zolaya," diyor Ashtar, neredeyse ismi tükürerek. "Ondan hoşlanmıyorum. Beni sürekli senin hakkında rahatsız ediyor."

"Öyle mi?" Bu beni şaşırttı. "Ne şekilde?"

"Bana seni zorlamamamı söyledi. Benimle çiftleşme fikrine kendi başına gelmene izin vermemi." Dudakları kıvrılıyor ve keskin beyaz dişleri ortaya çıkıyor. "Sanki eşime nasıl davranacağımı bilmiyormuşum gibi."

Ah. Elimi Ashtar'ın büyük koluna sürüyorum. "O sadece babalık yapıyor, Ashtar. Muhtemelen ailesini özliyor ve yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Bence bu çok tatlı bir şey." Gözleri tekrar karardığında ekliyorum: "Beni kızı gibi görüyor."

Gözleri tekrar maviye dönüyor ve derin bir iç çekiyor. "Yani onu yiyemeyecek miyim?"

"Hayır."

"Onu korkutup kaçırabilir miyim?"

Kolunu bir kez daha okşayarak, "Bunu yapmamamı tercih ederdim," diyorum. "Zamanlaması pek iyi olmasa da onu gördüğüm için üzgün değilim. Lütfen benim için ziyareti hoş görebilir misin?" Tereddüt ediyor ve elini elime alıp ağzımı parmak eklemlerine bastırıyorum. "O gittiğinde etrafta takılabiliriz ve ne istersen yaparım."

Gözleri ilgiyle parlıyor. "Adımı üç kez haykırana kadar amını yalamama izin verecek misin?"

Tanrım, eğer 'ne istersen yapabiliriz' sözü bana oral, oral ve daha fazla oral yapılmasını içeriyorsa, gelmiş geçmiş en şanslı kadını. "Eğer istediğin buyusa."

"Öyle." Şimdi memnun görünüyor, ağzı seksi bir gülümsemeyle

kıvrılıyor. "O zaman yapacağımız şey bu. Ama önce şirket tabii

ki."

Ashtar derin bir iç çekiyor ve o anda dünyadaki tüm ezik kocalar gibi davranıyor ki bu bana çok komik geliyor. "Peki. Ama bu konuda hoşnut olmayacağım."

"Olmak zorunda değilsin. Sadece hoş davranmama izin ver ve onu korkutup kaçırma. O sadece dostça davranıyor. Ve belki de diğerlerinden haberi vardır."

"Ho," diye sesleniyor yine uzaktan bir ses ve dönüp baktığımızda bizden epey uzakta bir uçurumun üzerinde duran mavi bir figür görüyorum. Selamlamak için elini havaya kaldırıyor ve bekliyor.

Ejderhama bakıyorum.

Ashtar'ın dudağı kıvrılır. "Davet et o zaman."

İlerliyorum ve huysuz ejderhamın ağzına bir öpücük konduruyorum. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Öpücüğümüne şaşırmış ve memnun olmuş görünüyor. Elini tutup onu Zolaya'ya doğru çektiğimde, "Fikrimi değiştirdim. Senden üç çılgılık ve bir de öpücük istiyorum."

"Öpücükleri de ekleyebiliriz," diyorum ona sırtarak, karda düşmeden ilerlemeye çalışarak. Kolay değil, çünkü hava gece boyunca berbattı ve yere bir ayak yeni kar yağdırdı, bu da her şeyin daha derin ve yürümenin imkansız olduğu anlamına geliyor. Zolaya bizimle yarı yolda buluşmaya kararlı bir şekilde ilerlemeye başladığında rahatlıyorum.

Uzaylı yaklaşıyor, uzun saçları dünyanın en çirkin örgüsüyle örülmüş. Mızrağı sırtına bağlı ve bir omzuna deri bir sırt çantası asılı. Bunun dışında kürklü bir yelek, birkaç faydacı görünümlü kemer ve deri bir peştamal giyiyor. Ashtar'ın çıplaklığına bir göz attıktan sonra çenesini kaldırarak beni selamlıyor. "İkinizi de bulduğuma sevindim. Nasılsınız Ron-ka ve Ashtar?"

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum, çünkü bizi yargıladığını hayal ediyorum. Burada kableden saklandığımızı ve Ashtar'ın çırılçıplak olduğunu düşünürsek, ben de bizi yargılardım. Sosis saklambaç oynuyormuşuz gibi görünüyor. Çılgılıklarımı duyduğundan eminim ve bu da beni daha da küçük düşürüyor. Herkes ne yaptığımızı öğrenecek. Tabii ki, bitlerimiz günlerdir birbirlerine şarkı söylüyorlar. Nasıl olsa tahmin edecekler ama bu işleri daha iyi hale getirmiyor. "Biz harikayız," diyorum ona.

İkimize de bakıyor, önce Ashtar'ı sonra da beni inceliyor. "Harika görünmüyorsun Ron-ka. Yorgun ve kirli görünüyorsun." Omzumun üzerinden bakıyor. "Nerede bu

"Çadırın mı?"

"Um." Ashtar'a bakıyorum, bir tane olmadığını söylemeli miyim emin değilim. Vefasızlık gibi geliyor.

Ejder-adamım Zolaya'ya sadece kaşlarını çatıyor. Zolaya'nın görüşünü engellemek istercesine önüne geçiyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"İkinizi de aramaya geldim. İkiniz de bu dünyada yeni olduğunuz için şefim tehlikede olabileceğinizden endişeleniyor. Ona sizi izleyeceğimi ve sizinle bizzat konuşacağımı söyledim."

"Eşimi benden alamayacaksın," diyor Ashtar alçak ve ölümcül bir sesle.

"Um," diye başlıyorum, kolunu çekiştirerek. Bakmadan gözlerinin tekrar karardığını söyleyebilirim. Ses tonundan ve Zolaya'yı gördüğünde nasıl sinirlendiğinden belli oluyor.

"Buraya onu götürmeye geldiğimi söylemedim," diyor avcı yumuşak bir sesle ve yanımızdan geçip gidiyor. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Bir dişiye yankılanması için kabileden çalmak halkımız arasında bir gelenek haline geldi. Hazır olduğunuzda geri gelebilirsiniz. Ben sadece o zamana kadar ikinizin de hayatta kalacağından emin olmak istiyorum." Sanki hiçbir şey yokmuş gibi karların arasından geçerek son bir süredir kamp yerimiz olan vadiye doğru ilerliyor. "Burada mı kalıyorsunuz?"

Ashtar kıpırdamadan duruyor, ellerini yumruk yapmış. Biti mırıldanıyor, benimkini harekete geçiriyor ve bunun daha derin bir şey mi yoksa henüz tamamen çiftleşmediğimiz için saf bir kıskançlık mı olduğunu merak ediyorum. "Bize birkaç tane verir misin?" Zolaya'ya söylüyorum ve Ashtar'ın sıkılı yumruklarından birini alıyorum. Tüm dikkatini çekmek için önüne geçiyorum ve bakışları bana kayıyor. Yeterince eminim, gece kadar karanlık. "Neyin var?"

Gözleri kısılıyor ve nefes veriyor; burun deliklerinden küçük dumanların çıktığını görebiliyorum. "O neden burada?"

"Eminim söylediği gibidir, bizi kontrol ediyordur. Ölmediğimizden emin olmak için."

"Onu burada istemiyorum."

"Zamanlamasının benim de favorim olmadığını itiraf etmeliyim," diyorum yanaklarım kızararak. "Ama arkadaşlığı umursamıyorum." Ashtar bana ihanet dolu bir bakış fırlattığında devam ediyorum. "Kalmadığı sürece tabii. Seninle olmayı seviyorum Ashtar, ama eğer bir çadırı ve battaniyesi varsa, onları elinden almaya hazırım."

Drakoni'min gözleri derin bir maviye dönüşüyor, sonra da okyanus rengini alıyor. Neredeyse normal. Neredeyse. "Rahat uyumanıza yardımcı olacak daha fazla eşya almanız iyi olur. Seni mücadele ederken görmekten hoşlanmıyorum." Ellerini yumruklarından ayırıyor ve yüzümü kavırıyor. "Ben sadece... bir başkasının geldiğini gördüğümde, seni benden alacaklarını düşünüyorum. Bu dünyada bana verilen her şeyin kollarımdan koparılacağını."

"Kalbimi kırıyorsun," diyorum ona usulca. "Kimse bizi ayıramayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Bazen başka seçeneğiniz yoktur."

Kalbimin daha önce kırıldığını mı sanıyordum? Sanki yeniden kırılıyormuş gibi hissediyorum. O kadar üzgün ki, sanki Zolaya ortaya çıktığına göre dünyanın sonunun gelmesini bekliyor. "Sen benimsin ve ben de seninim, tamam mı? Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Sadece bir ziyaretçi. Söz veriyorum. Ayrıca burada sonsuza kadar yalnız kalamayız, değil mi?" Cevap vermeyince içimi bir endişe kaplıyor. "Değil mi?" İkinci kez soruyorum. "Burası diğerlerinden uzakta bir tatil, ama bir ev değil."

Ağzı sert bir çizgi halinde. "Seninle olduğum sürece nerede olduğum umurumda değil."

"Harika. O zaman yarın kabileye geri dönebiliriz, değil mi?" O tereddüt edince iç geçirdim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ashtar, ben de seninle olmayı seviyorum. Bunu seviyorum. Sadece ikimizin olmasını seviyorum. Ama sonsuza kadar böyle yaşayamayız. Zaten balıktan bıktım. Hayatımın geri kalanında senin elinden su içemem. Lanet olası bir banyo istiyorum. Bir battaniye ve ceket istiyorum. İkimiz için bir yatak istiyorum." Ellerimi onun kavurucu derecede sıcak, lezzetli göğsünün önünden aşağı kaydırıyorum. "Ve daha sonra, bebeğimiz için güvenli bir yer isteyeceğim."

Ashtar'ın ifadesi yumuşar. "Geleceği benimle birlikte mi düşünüyorsun?"

"Şey, evet." Bitim daha da yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Bu konuda gerçekten bir seçeneğim olmadığını, bitin zaten karar verdiğini belirtmiyorum. Şu anda bunların hiçbiri önemli görünmüyor. Ashtar bu gezegene ilk ayak bastığımızdan beri benden hoşlanıyor ve ben de ona tapıyorum. Koruyucu, tatlı, düşünceli ve o kadar yakışıklı ki tüm kızlık organlarım ağrıyor... ben deli bir kadın gibi boşalana kadar saatlerce yalamayı sevdiği tüm kızlık organlarım. O da muhteşem. Söz konusu o olunca kendimi Buz Gezegeni Piyangosu'nu kazanmış gibi hissediyorum. "Bence sen harikasin. Ve hayatımı hayal ettiğimde, senin yanımda olduğunu hayal ediyorum. Ama burada, vahşi doğada tek başımıza, sadece ikimizin olduğu bir hayatı hayal edemiyorum. Burada mutlu olduğumuz gibi sahilde bir çadırda diğerleriyle birlikte mutlu olamaz mıyız?"

Derin bir nefes alır. "İstedığinin bu olduğunu biliyorum, ateşlerim. Ama... beni senin yanından ayırmayacaklarına güvenmiyorum. Bu benim diğerleriyle olan tek deneyimim."

Başımı salladım. "Bunlar iyi insanlar. Söz veriyorum."

"Böyle bir şeye inanmak zaman alacak," diye itiraf ediyor. "O zamana kadar bana hatırlatmaya devam etmeniz gerekecek."

"Elbette olacağım. Her an yanında olacağım," diye onu rahatlatıyorum. Elini tekrar avucuma alıyorum ve avuç içine bir öpücük konduruyorum. "Kötü bir şey olmayacak. Tüm kötü şeyler geride kaldı. Sadece sen ve ben ilerleyeceğiz."

"Bunu her şeyden çok istiyorum."

"O zaman bana güven." Ona gülümsedim. "Sana güveniyorum."

Nedense bu itiraf onu pek heyecanlandırmamış gibi görünüyor. "Öyle mi?" "Elbette."

ASHTAR

S Bana güveniyor ve ben ona yalan söyledim. Çiftleştığımızda zihinlerimiz geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlanacak ve ben bunu ona söylemedim. Henüz ona böyle bir şeyi söylemedim, çünkü bana güvenirse nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

aramızdaki bu bağı istemiyor. Ona bunu önceden söylemeliyim ki bu fikre alışması için zamanı olsun.

Yapmalıyım.

Onun yerine, Zolaya'yı selamlamasını ve ona derme çatma kampımızı gezdirmesini sessizce izliyorum. Zolaya bizim için bir çadır kurarken, kürkleri açıp ona kurutulmuş et sunarken ve tezek parçalarından yanan bir ateşin üzerinde sıcak çay yaparken sevinçle haykırıyor. Eşimi dilimin ucuna getirmemden daha kısa bir sürede, yaşam alanımızı konforlu bir yere dönüştürdü. Burayı onun için benden çok daha iyi bir yuva haline getirdi ve bu beni rahatsız ediyor.

Tatlı Veronica'm çok heyecanlandı. Zolaya ona eşiyile nasıl tanıştığını ve diğer insanların bu gezegene nasıl geldiklerini anlatırken o da kendisine verilen yiyecekleri yiyor ve ateşin üzerinden bana mutlu bakışlar atıyor. Görünüşe göre Hava-ee'si, Vektal'in eşiyile birlikte buraya gelen ilk insanlardan biriymiş. Oğullarını doğurmuş ve şimdi ondan ikinci bir çocuk bekliyormuş. Uzun, çirkin örgüsünü parmaklıyor ve saçlarını onun için ördüğü için onu özlediğini söylüyor ama bundan çok daha fazlası olduğu açık. Eşinden bahsederken gözlerinde uzak, melankolik bir bakış beliriyor.

Ondan alındı. Kızgınlıkla yanıp tutuşması gerekirken nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Haftalardır ondan uzakta. Kadın tehlikede olabilir. Yavruları tehlikede olabilir. Onu özlediği çok açık. Uzak durmalarını isteyen şefini neden dinliyor?

Kabileye dönme konusunda hissettiğim rahatlık yavaş yavaş kayboluyor ve korku geri geliyor. Geri döndüğümüzde Veronica'mla kalmama izin vereceklerine nasıl güvenebilirim? Zolaya ve eşini ayırmışken? Ve diğerleri eşlerini ovadaki küçük köylerinde geride bırakmışken? Ben güvenmiyorum.

Veronica'yı bir günlüğüne bile terk etmek istemem. Hayır.

Kendi başımıza kalmamız daha iyi.

"Umarım kimse ortadan kaybolduğumuza üzülmemiştir," diyor Veronica utangaç bir ifadeyle, bir fincan güzel kokulu çayı dudaklarına götürürken. Bir an sonra gözlerini kapatır ve memnun bir şekilde derin bir nefes alır. "Vay canına. Çay. Çok özlemişim."

Kaşlarımı çatıyorum. İçinde birkaç yaprak olan sıcak su mu? Kolayca yapılır. "Sana çay yapabilirim."

Veronica sözlerime şaşırmış gibi bakıyor. "Tabii ki yapabilirsin. Sadece başkasının olunca farklı oluyor. Al, tadına bak." Dudaklarında bir gülümsemeyle bardağı bana uzatıyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. Bardağı elime aldığımda elini kalçama koyup şefkatle sıkıyor ve kızgınlığının bir kısmı kayboluyor. Çay güzeldi. Belki uzak gezegenlerde iyi bir zaferin ganimeti olarak içtiğim bazı karışımlar kadar iyi değil ama yine de güzel bir içecek. Zolaya'ya başımı sallıyorum ve dostum sanki ona iltifat etmişim gibi bana gülümsüyor.

Zolaya sadece beni dikkatle izliyor, sanki bir şekilde ne düşündüğümü anlamış gibi. Çay poşetini çıkarıp arkadaşşıma uzatıyor. "İkiniz de burada kalmayı tercih ettiğiniz sürece sizin için. Daha fazlasını yapabilirim."

"Teşekkür ederim," diyor ona, gülümseyerek.

Bana yine temkinli bir bakış attı. "İkinizi de tam ve iyi gördüğüme sevindim. Ashtar form değiştirip sizinle birlikte kaçtığında Vektal çok endişelendi. Vordis bize tüm halkınızın bu şekilde form değiştirdiğini söylemek zorunda kaldı. Bu doğru mu?"

"Gerçek," diye itiraf ediyorum bir süre sonra.

"Yine de büyük kanatlarına rağmen uçamadın."

"Oooh!" Veronica mutlu bir ses çıkarır ve koltuğunda zıplar. "Kanatları! Onlardan birini iyileştirdim! Bunu görmelisiniz. Çok güzel oldu. Daha önce güzel olmadığından değil, ama şimdi muhteşem. İşim bittiğinde yine çok güzel uçacak." Ve bana öylesine gururlu bir bakış atıyor ki, khui'm daha da yüksek sesle şarkı söylüyor.

Ben böyle bir tatlılığa layık değilim. Eşimin o kadar iyi bir kalbi var ve iyileştirme çabalarından o kadar memnun ki, Zolaya'ya gösterebilmem için benden form değiştirmemi istediğinde şikayet etmiyorum. Ona çayımı uzatıyorum ve ağzına kızarmasına neden olan sert bir öpücük kondurduktan sonra güvenli bir şekilde form değiştirmek için hızla uzaklaşıyorum. Savaş formuna geri döndüğümde yanıma geliyor ve ben de ona iyileşmiş olan kanadımı uzatıyorum. Beni dikkatle dinleyen Zolaya'ya iyileşmiş -ve iyileşmemiş- yara izlerini gösteriyor.

"Ona diğer kanadını da göster Ash, bebeğim," diyerek pullarımı okşuyor. Takma adından memnun bir şekilde otomatik olarak ona sokuluyorum. Bir başkasının önünde bana karşı bu kadar açık bir şekilde sevecen davranmasına bayılıyorum. Önceleri utangaçtı, diğerleri rezonansımız hakkında yorum yaptığında yanakları sürekli kızarırdı. Bu bir ilerleme ve ben bundan memnunum. Eğer o da benim onu sahiplendiğim kadar cesurca beni sahiplenirse, belki de kabileye dönmek o kadar da sorun olmayacaktır.

Belki de. Hala karar vermedim. Hepsinin gitmesini istemekle onu memnun etmek arasında gidip geliyorum.

Veronica ve Zolaya kanatlarıma hayranlıkla bakarken ben hareketsiz kalıyorum. "Güçlü bir iyileşme," diye itiraf ediyor sonunda sa-khui avcısı. "Bunların hepsini kendin mi yaptın?"

"Evet. Ben de her seferinde daha iyi oluyorum. Hâlâ çok bayılıyorum ama o kadar kötü değil."

Homurdanıyor. "Belki de döndüğünde Maylak'ı köyde ziyaret etmek için ayarlamalar yapmalısın. Sana akıl hocalığı yapsın. İyileşirken asla bilincini kaybetmez. Belki sana öğretebileceği bir şeyler vardır."

Arkadaşımın gözleri büyüdü ve bana baktı. "Ben... Bilmiyorum. Sanırım bunu konuşacağız. Henüz buradan ayrılmaya hazır değiliz."

Zolaya başını sallayarak uzaklaşır ve ateşe geri döner. "Böyle bir şey söyleyebileceğinizi düşünmüştüm. Sanırım ikiniz de rezonans tamamlanana kadar burada kalacaksınız, değil mi? Bazen kitin karnınıza yerleşmesi için çok ama çok sayıda çiftleşme gerekir."

Veronica boğazında boğuk bir ses çıkarır. "Ah, doğru."

Omuz silkiyor. "Öyle olsun."

Eşim tereddüt ediyor, bakışları bana yöneliyor. Kaşlarını çatıyor ve elini terazimin üzerine koyuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Zolaya bana bakıyor, yüz ifadesini okumak imkânsız. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup omuz silkiyor. "Arkadaşın Will-uh ve canavar adam Gren'i bulduk. Onu sahilden çok da uzak olmayan bir mağarada esir tutuyor ve kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor. Şimdilik güvende gibi görünüyor ama onun için endişeleniyoruz çünkü Gren'i ikna etmek mümkün değil." Tekrar omuz silkiyor. "Ama iyi ki de öyle, çünkü ölüyor."

"Ne?" Veronica'nın elleri ağzına gider. "Nasıl?"

"Kötü yaralanmış. Kar kedileri tarafından, diye düşünüyoruz. Bakmak için yeterince yaklaşmamıza izin vermiyor. Dediğim gibi, böylesi daha iyi." Yüz ifadesi okunmuyor, kuyruğu seğiriyor. "Will-uh'a gelmemize izin vermezse, öldüğünde onu geri alırız."

"Ama ölmesine izin mi vereceksin?"

Veronica ağlıyor. "Başka seçeneğimiz var mı?"

Arkadaşım dönüp kocaman gözlerle bana bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Bundan nefret ediyorum. Gren dengesiz biri. Ona yaklaşırsa onu tehlikeye atacak. Ama Veronica'mın yüzünden bunların hiçbirinin önemli olmadığını anlayabiliyorum. Onu kurtarmak istiyor ve onu böyle şeylerden vazgeçirmek mümkün değil.

Daha o konuşmadan hırlamaya başlıyorum. "Onu kurtarabilirim," diyor bana.

Daha da yüksek sesle homurdanıyorum.

"Benimle bu tonda konuşma." Sesi keskinleşiyor. "Birileri ölürken ve onlara yardım edebilecekken burada oturup seninle mağaracılık oynayamam." Elleri kalçalarına gitti ve meydan okurcasına bana baktı. "Böyle bencilce bir şeyi önerdiğine bile inanamıyorum Ash."

Zolaya geriye doğru bir adım atarak eliyle ateşi işaret ediyor. "İkinize konuşmanız için zaman vereceğim." Aceleyle geri çekiliyor ve ben de onu suçlamıyorum. Öfke içindeki eşim haksız olsa bile muhteşemdir.

Hemen iki bacaklı formuma geri dönüyorum, bunu yaparken de geriliyorum. Zaten bağlantılı olsaydık düşüncelerimi bilebilecekken, sadece konuşmak için ileri geri kaymak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ben daha doğrulamadan bana ters ters bakmaya başladı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum, o yüzden hiç zahmet etme," diyor bana.

"Gitmiyorsun."

"Evet, öyleyim!" Kükremesi beni şaşırttı. "Biri ölürken öylece oturacağımı mı sanıyorsun? Onlara yardım edebilecekken? Delirdin mi sen?"

"O tehlikeli-"

"Flaş haber! Tehlikeli olan başka birini daha tanıyorum ve gayet iyiydi!" Veronica bana eliyle işaret etti. "Küçük bir tehlikeden korkmuyorum."

"Olmalısın!" Yaralansaydı ne yapardım bilmiyorum. Vahşi Gren'i ve bağlarından kurtulmak için sürekli vahşi bir şekilde çırpınışını düşünüyorum. Vahşi hırlamaları ve kocaman dişleri. Ve onu iyileştirmek için yanına koşacak olan tatlı, güven dolu Veronica'mı düşünüyorum, çünkü o acı çekiyor. "Bırak ölsün. Ölürse hepimiz için daha iyi olur."

Nefes nefese kaldı, sözlerim karşısında gözle görülür bir şekilde sendeledi. "Bunu kastetmiyorsun." "Öyle değil mi? O bir gladyatör. Hayatının ucuz olduğunu biliyor."

Arkadaşım sanki ona ihanet etmişim gibi bakıyor. "Herkesin içinde senin böyle bir şey söylediğine inanamıyorum. Hayat önemlidir, Ashtar. Onunki bile. Onun kötü bir insan olduğunu bilmiyoruz."

"Arkadaşını çaldı!"

"Sen beni çaldın!"

"O bir canavar-"

"Ve bir ejderhaya dönüşüyorsun." Bana meydan okuyan bir bakış attı. "Devam et, benim yerime konuşmaya devam et, çünkü geri adım atmayacağım."

O değil, farkındayım. Bu konuda eşim son derece vahşi. Başlı dertte olan birini hissediyor ve yardım etmek istiyor. Ona karşı son derece öfkeli olsam da... aynı zamanda tahrik oluyorum. Bir drakoni dişisi bir erkeği baştan

ıkarmak istediğinde

Onu. Bu bir bakıma Veronica'nın bana meydan okuması. Vahşı ve gözleri alev alev yanıyor, göğsü öfkeli nefeslerle kabarıyor.

Onu hayatımda hiç bu kadar çok istememiştim.

Yine boğazımdan alçak sesle hırlıyorum, ama khii'min ısrarlı şarkısı tarafından neredeyse bastırılıyor.

Burun delikleri alevleniyor ve bana kaşlarını çatıyor... ve sonra farkına varıyor. Bakışları aletime kaydı, sert ve dikti ve soğuk havaya doğru çıkıntı yapıyordu. Küçük kampa doğru bakıyor ama Zolaya gitmiş, bizi yalnız bırakmak için uzaktaki bir tepeye doğru yürüyor. Bunun olacağını biliyor muydu? Bir eşi var, belki de aynı şekilde tartışmışlardır.

"Sana çok kızgıyım," diyor ve bunu söylerken bile sesi boğuklaşıyor. Havada çiçek açan kokusunu alabiliyorum.

"Öyle misin?" Yavaş ve yırtıcı hareketlerle ilerliyorum.

Nefesi hızlanıyor. "Beni öpüp her şeyi düzeltebileceğini sanma."

"Öpüşmeyi planlamıyordum," diyorum sesimi alçaltarak. "En azından senin ağzını değil."

İnliyor. Bir saniye sonra nefesi kesiliyor ve bir eliyle ağzını kapatıyor. "Zolaya bizi duyacak."

"Bırak duysun," diye homurdandım. "Eğer eşimle birlikte olduğumu bilmek istemiyorsa, gidebilir. Böyle bir şeyden memnun olurum." Tunığının önünü tutup elimde toparlıyorum ve tepkisini görmeye çalışıyorum. Eğer sinirli davranırsa, hemen geri çekileceğim.

Dudakları ayrılıyor ve hem öfkeli hem de ihtiyaç dolu görünüyor. Çiftleşme kokusu beni boğuyor, o kadar yoğun ve zengin ki neredeyse havada tadını alabiliyorum. "Tamamen çirkinsin," diye fısıldıyor.

"Öyle miyim? Yoksa sadece eşini koruyan bir erkek miyim?" Elimi tunığının uzun eteğinin altına sokup pantolonunun bel bandını arıyorum. Günlerce pratik yaptıktan sonra çabucak buluyorum ve parmaklarımı dolgun, ıslak kıvrımlarına bastırmak için derinin altından kayıyorum. Her zamanki gibi, benim için sıcak ve ıslak ve klitorisini bulduğum anda ondan bir inilti kopuyor. "Benden nefret ettiğini söyle," diye talep ediyorum.

"Benim mantıksız olduğumu ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini. Zalim ve bencil olduğumu." Her ifadede klitorisinin etrafında dönerek onu kızdırıyorum.

Boğazından alçak sesle, hıçkırarak bir inilti kopuyor. Koluma yapıştı. "Sen gerçek bir piçsin, Ashtar. Beni kendine saklıyorsun."

"Aynen öyle," diyorum ona ve pençelerime dikkat ederek cesur, sahiplenici hareketlerle amını okşuyorum. "Bu benim."

Nefes nefese kalıyor, gözleri kapanıyor.

"Bu amcık bana ait ve kimsenin onu benden almasına izin vermeyeceğim. Dokunmak benim. Zevk almak benim. Kullanmak benim."

Veronica bana karşı titriyor, onu hızlı, acımasız bir doruğa doğru kızdırırken kıvrımları kaygan, ıslak sesler çıkarıyor. "Ama Zolaya," diye fısıldıyor.

"İzleyebilirsin, umurumda değil." Yumuşak bir çığlık attığında, bu düşüncenin onu hem korkuttuğunu hem de heyecanlandığını biliyorum. "Eşime sahip çıkarken beni izleyebilir. Zevkten çığlık atana kadar amına dokunuşumu izleyebilir. Ben onu okşarken boşalmasını izleyebilir. Onun benim olduğunu bilecek."

Dokunuşuma doğru eğiliyor, zevk içinde kayboluyor. "Ashtar..."

"Eşin," diyorum ona zorla, başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken bile. "Söyle."

"Eşim," diye fısıldıyor Veronica.

"Daha yüksek sesle," diyorum, onu tam sevdiği şekilde okşayarak. "Dünyaya benim olduğunu söyle. Ashtar tarafından sahiplenildiğini ve onun ateşlerini alacağını. Tıpkı vücudunun tohumumu kabul edeceği gibi, amcığın da sikimi kabul edecek."

Titreyen bir çığlıkla boşalıyor, salgısı elimi ıslatıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve memnun bir öpücükle ağzını alıyorum ve ondan son titremesini alana kadar hassas klitorisini ovmaya devam ediyorum. Zolaya'nın duyacağı kadar yüksek sesle boşaldı ve bu bana aç, sahiplenici bir zevk veriyor. Diğerlerine onun bana ait olduğuna hiç şüphe olmadığını söylesin.

Veronica elimi itiyor ve elimi çektiğimde pençelerimdeki onun tadını yalıyorum. "Kirli oynuyorsun," diye pantolonunu indiriyor ve başını bana doğru sallıyor. "Öyle mi?"

nasıl yapacağımızı mı? Diğeri kabul edene kadar seksi bir silah olarak mı kullanacağız?"

"Seks her zaman bir silahtır," diyorum ona, dokunuşuma verdiği tatlı tepkilerden hâlâ zevk alarak. "Ve çiftleşme bir savaş alanıdır. Bazı şeyler her zaman bir kavgadır... ama bazı kavgalar diğerlerinden daha zevklidir."

"Mmm. Haklısın." Arkadaşım elini sikimin üzerine koydu ve bana cesur bir bakış attı. "Bir muharebe kazandın ama savaş henüz bitmedi." Beni sıkıca kavlıyor, yukarı ve aşağı sertçe okşuyor ve nefesim ciğerlerimden kayboluyor. "Nasıl bir his?"

Onun eli mi? Yoksa durumun kontrolünü benden alması mı? İkisine de bayıldım. "Enfes."

Güzel ağzını bir gülümseme kaplıyor ve diğer elini aletimin altına kaydırıyor, beni tekrar okşarken bile kesemle alay ediyor. "İstedğin şeyi yapabilmem için beni boşalttın. Bu senin için de geçerli mi, merak ediyorum?"

Şu anda ona her şeyi verirdim... ama yine de her şeyi verirdim. "Adını haykırmamı ister misin?" Onun dokunuşunda kaybolmuş bir halde sesimi çıkarmayı başarıyorum.

Veronica kıkırdar ve başını sallar. "Buna gerek yok. Beni ve sadece beni istediğini biliyorum." Eliyle sikimi tekrar pompalıyor ve sonra parmak ucuyla başını daire içine alıyor. "Ama beni mutlu etmek istiyorsan, benimle geleceksin ve Gren'e yardım edip edemeyeceğimize bakacağız. Bu, kabileye geri dönmek demek. Bu artık saklanmamak demek."

Hırlamaya çalışarak ona dişlerimi gösteriyorum. Sikimi çok iyi okşadığı ve çalıştırdığı düşünüldüğünde bu neredeyse imkânsız. Böyle bariz bir manipölasyona nasıl kızabilirim? Buna bayılıyorum. "Sen benimsin," diyebiliyorum nefes nefese kalırken. "Benimsin."

"Olmadığımı hiç söylemedim," diyor bana usulca. "Mesele bu değil."

Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyorum. Ellerimi yumuşak, dalgalı saçlarının arasına sokuyorum ve gözleri parlayarak boyumu pompalarken bile onu kendime doğru sıkıca tutuyorum. "O zaman... gideriz," diye nefes alıyorum. "Ama sadece... eğer gerçekten benim olursan. Sen... ateşlerimi al. Seni sahiplenmeme izin ver..."

"Şu anda yaptığım şeyin bu olduğunu sanıyordum," diyor şimdiye kadar duyduğum en çekici, en şakacı sesiyle. "Dişilerinizin yaptığını söylediğiniz gibi, bana sahip çıkmanız için size meydan okuyorum."

Şaftımı sıktığında, tüm kontrolümü kaybederek inliyorum. Kapalı elini beceriyorum, dokunuşunun hissinde kendimi kaybederken alnımı onunkine bastırıyorum, benim tarafımdan sahiplenilmek istediğini biliyorum. Ateşlerimi alacak. Doruk noktam artıyor, kesem sıklaşıyor ve ben onu kavradıkça hareketlerim sertleşiyor. Bu diş. Benim kadını. O mükemmel.

Tamamen mükemmel.

Kısık bir çığlıkla kendimi son anda onun elinden kurtarıyorum ve tohumlarımı karın üzerine döküyorum. Nefes nefese beni izliyor, ben sikimi okşarken gözleri parlıyor, zevkin son anlarını sıkarak çıkarıyor. "Keşke senin tadına bakabilseydim," diyor bana ve ben bu cesur ifadeyi duyunca ürperiyorum. Aletimin içinden bir dalgalanma daha gönderiyor ve yere yeni bir tohum yükü fişkırtıyorum.

"Yakında," diyorum ona kalın bir sesle. "Ateşlerimi aldıktan sonra." "Ve sonra her yönden senin mi olacağım?"

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

VERONICA

E Ashtar bu konuda biraz huysuz olsa da, Zolaya'ya onunla birlikte kabileye geri döneceğimizi söylediğimde itiraz etmiyor. Mavi uzaylı eğlenmiş görünüyor ve sanırım biraz

"ikna etmeye" çalışıyorum. Bunu duymaması için muhtemelen sağır olması gerekirdi, çünkü en sessiz çift olmadığımızı biliyorum. Ashtar da bu konuda oldukça açık, beni koklamak, öpmek ya da eğlenceli ve heyecan verici şekillerde ellemek için sürekli olarak beni yakalıyor ve kendine doğru çekiyor. Garip bir şekilde buna aldırımıyorum. Sanki onun yanında olduğumu ve hiçbir yere gitmediğimi kendine hatırlatması gerekiyor.

Zavallı Ashtar'ım. Birinin beni ondan alacağına ya da bir şekilde beni kaybedeceğine o kadar inanmış ki. Anlamıyorum ama ben hiç köle olmadım... yani hatırladığım kadarıyla. Neler yaşadığını ya da aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Tek yapabildiğim ona destek olmak ve burada olduğumu göstermek... ve eğer fazladan birkaç öpücük ve okşama isterse, kesinlikle umursamam.

Aslında rezonansı gerçekleştirmek için biraz mahremiyetimiz olana kadar beklememiz gerekecek. Zolaya ile seyahat ettiğimiz için bir çadırımız var. Onu bize vermeyi teklif ediyor ama Ashtar reddediyor. Hepimizin çadırda uyumasını teklif ediyorum. İki adam da reddediyor. Sonunda Zolaya çadırı alıyor, ben battaniyelerin çoğunu alıyorum ve ejderha formundaki Ashtar ile dışarıda uyuyoruz. Zolaya etraftayken hiçbir şey yapamazsın.

Ve onu özlüyorum. Hem de çok. Eminim bir kısmı benim bitli olmamdan kaynaklanıyordur ama onun yüzü kalçalarımın arasındayken uyanmayı özlüyorum. Bu bir kızın şaşırtıcı derecede çabuk alıştığı bir şey.

Olabildiğince hızlı hareket etmemize rağmen kabileye dönmemiz iki gün sürüyor. Yeni kar bizi yavaşlatıyor ve iki adam da hızımın farkında. Ashtar'ın diğer kanadını onarmayı denemeyi öneriyorum ama Ashtar bu fikri o kadar sert bir şekilde reddediyor ki konuyu açtığım için bile kendimi biraz aptal hissediyorum. İyileştirmek benden çok şey götürüyor, doğru, ama sanki kırılğan biriymişim gibi davranıyorlar.

Çiçek. Kimse izin vermezse iyileşme konusunda nasıl daha iyi olabilirim?

Tabii ki, her iki adam da beni geride bıraktı ve sonunda sonsuz buzlu manzarayı oluşturan karlı tepeler ve vadiler boyunca geri yürümeye başladık.

Doğrudan sahile de gitmiyoruz. Diğerlerini bir kez daha görmek için ne kadar hevesli olsam da, Zolaya bizi Gren ve Willa'nın saklandığı mağaraya doğru yönlendiriyor. Sürekli "avcı mağarası" gibi bir şey diyor ve uzun mesafeli seyahat eden avcılar için erzakla dolu bir mağara olduğunu anlamam için biraz sorgulamam gerekiyor. Hah. Geçen haftayı birinin avuçlarından su içerek ve karda uyuyarak geçirdiğimi düşünürsek bunu bilmek iyi olurdu. Yine de önemli değil. Ashtar'la geçirdiğim zamandan keyif aldım. Sadece ikimizin hayatta kalmasının samimiyetini özlemem ne garip.

Yine de sonsuz miktarda balığı özlemiyorum. Zolaya'nın tayınları var ve biz yürüdükçe tuzakları kontrol ederek daha fazla et sağlıyor. Her durakta zaman ayırıyor, tuzakların nasıl kurulacağını ve önbelleklerin nerede aranacağını açıklıyor ve tekrar ayrılmamız durumunda bize kendi başımıza nasıl hayatta kalacağımızı öğretmeye çalıştığını anlıyorum. Zolaya ve Ashtar donmuş çiğ et parçalarını çiğnemekten memnunar ama ben yemeden önce ejderhamın benimkini kavurmasını sağlıyorum. Ben herkes kadar sert davranmayı sevmiyorum. Henüz değil.

Şu anda, bir ateş püskürtenin eşi olmak güzel.

Dağlara doğru ilerledikçe patikalar daralıyor ve kayalıklaşıyor. Kumsal ufukta yeşil bir şerit halinde, diğerlerine ne kadar yakın ama bir o kadar da uzak olduğumuzu hatırlatıyor. Acaba bunca zamandır Willa ve Gren'in ne kadar yakın olduklarını fark ettiler mi? Yoksa bu da planın bir parçası mıydı? Ashtar'ı ve bana karşı ne kadar aşırı koruyucu olduğunu düşünüyorum. Belki de Gren burayı seçti çünkü Willa'yı diğerlerinden uzaklaştırıp kendine alabilecekti... ama Willa gerekirse kabileye nasıl döneceğini biliyordu.

Kıyıya bu kadar yakın olmasına rağmen kalması bana ya Gren'in düşündüğünden daha korkunç bir tutsak olduğunu ya da başka bir şeyler olduğunu söylüyor. Kendimi onların durumu hakkında çok meraklı buluyorum... ve umarım Gren'e yardım etmek için çok geç kalmamışıdır. Canavar adamı düşünüyorum ve Ashtar gibi altın bir tanrıya karşı böyle bir adamla (Willa onunla çiftleştiyse bile) çiftleşmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum.

Düşündükçe ürperiyorum. Gren fiziksel olarak her yönden Ashtar'ın tam tersi. Ashtar o kadar güzel ki ona bakmak acı veriyor. Gren... ona bakmak acı veriyor ama tamamen farklı bir şekilde.

Dik bir dağ yoluna çıkıyoruz ve çıkarken Ashtar bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Yürüyeblirim," diye itiraz ediyorum, çünkü onunla birlikte bu şekilde yürümek çok daha yavaş hareket ettiğimiz anlamına geliyor.

"Benim gözümde mükemmelsin, ateşlerim," diyor Ashtar sakince, bana dokunduğu anda biti bana şarkı söylüyor. "Ama ayakların zarif olmayan bloklar."

Önümüzde, Zolaya'nın bir kahkahayı bastırdığını duyabiliyorum.

"Berbatsın," diyorum ona, ama bu benim için kesinlikle yeni bir şey değil. Çok beceriksiz olduğumu biliyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor ejderham bana doğru eğilerek. "Yalarım ve bu tekrar yalnız kalana kadar gerçekleşmeyecek."

Titriyorum, meme uçlarım tuniğime doğru geriliyor. Dikkatimi dağıttığı için adama lanet olsun.

"Ho," diye sesleniyor ileriden biri ve biz de yukarı bakıyoruz. Tam o sırada çakıllarla kaplı patikada ayağımı kaybediyorum ve Ashtar sakın bir şekilde beni sabit tutuyor, lanet olası dağın yamacından devrilmem için kollarını etrafımda kilitliyor. Üstümüzde, mavi uzaylılardan biri -Hassen, sanırım-selamlamak için elini kaldırıyor ve birkaç basamak aşağı kayarak yaklaştığımız yere doğru koşuyor.

Zolaya ona başını sallar.

Yol dik bir şekilde yükselirken Ashtar'a sıkıca tutunuyorum. Gren bölgedeki en yüksek noktayı seçmiş gibi görünüyor. Bir kartalın ortaya çıkıp yuvasından çıkmamızı istemesini bekliyorum.

"Nasıl gidiyor?" Hassen yaklaşırken Zolaya soruyor. "Hâlâ yaşıyor mu?"

"Zar zor," diyor Hassen başını sallayarak. "Hâlâ insan dışısı dışında kimsenin yaklaşmasına izin vermiyor. Sanırım yaraları enfeksiyon kapmış ve zihni ateşle değişmiş. Ona karşı zalim değil ama başkaları için hâlâ tehlikeli." Büyük bir kolunu ve üzerindeki çirkin bir ısırtığı gösteriyor. "Onları terk etmeye çalıştım

ama yaklaştığım anda bana saldırdı."

Zolaya sıkıntılı görünüyor, bize dönüp bakıyor. Ashtar beni o kadar sıkı tutuyor ki ciğerlerimdeki havayı sıktığından eminim. Burada olmamızdan hoşlanmıyor, bu çok açık. Tüm bunlar normalmiş gibi yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum ve onu rahatlatmak için Ashtar'ın göğsünü okşuyorum. "Her şey yolunda Ash. Söz veriyorum."

"Kulağa iyi gelmiyor," diyor bana ekşiyerek.

Benim tatlı, cilveli ejderham incineceğim düşüncesiyle huysuzlaştı.

"Görüyorum ki şifacıyı getirmişsiniz," diye sesleniyor Hassen, elini kaldırarak bizi selamlıyor. "Bu, Mah-dee'min dediği gibi, kayıp pençelerle dolu olabilir."

"Kaybedilmiş bir dava," diye düzeltiyorum, gülmemek için elimden geleni yapıyorum. Bu gerçekten komik bir durum değil. Komik değil. Kahkahanın boğazımda düğümlenmesine neden olan şey sadece sinirlerim. "Ve eğer yardım edebileceksem, etmek isterim."

"O iyi değil," diye uyarıyor Hassen. "İyi olsa bile makul davranacağını sanmıyorum." Ashtar'a bakar. "Eşini bu şekilde riske atmak istediğinden emin misin?"

"Şimdi dur bakalım," diye başlıyorum ama Ashtar yanıma sıkıyor.

"Eşimi riske atmak istemiyorum," diyor itirazlarımı bastırarak kadar yüksek sesle. "Ama onun kendi akli var ve bunu yapmak istiyor."

Hassen homurdanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Tıpkı benim Mah-dee'm gibi. Dik başlı ve talepkâr." Ashtar'a hınzırca bir sırıtış atıyor. "En iyi dostlar bunlardır dostum. Kürkleri içindeki kar kedileri kadar vahşi."

"Tam burada duruyorum," diye ekliyorum. "Sik sallama işini sonraya bırakabilir miyiz? Hasta adama odaklanalım, tamam mı?" Erkekler. Vay be. "Herkesi saldırıyor mu?"

"Gönderdiğimiz herkes," diyor Hassen, kolundaki ısırganı ovuşturarak. "Yiyecek ve battaniye getirdiğimizde bile köpüren bir metlak gibi uluyor ve hırlıyor. Dişiyi öldürmemiş olmasına şaşıyorum."

Ben korkmuyorum. Aslında bu bana biraz Ashtar'ı ve Zolaya yaklaştığında gözlerinin nasıl karardığını hatırlatıyor. Ya Gren de benim ejderha-adamım gibi sahipleniciyse, ama sadece daha aşırı derecede? "Bir kız mı gönderdin?"

"Eh?" Hassen bana kaşlarını çatıyor ve Zolaya düşünceli görünüyor. "Bilirsin işte, bir piliç. Bir kadın. Liz ya da belki Farli?" Hassen homurdanıyor. "Eşleri buna izin vermez."

"Onları suçlamıyorum," diye ekliyor Ashtar.

Parmağımla çıplak karnını dürtüyorum. Bugün sadece bir peştamal giyiyor, çünkü daha fazlasını giymesi için onu ikna edemedim. Kar ve rüzgar onu rahatsız etmiyor ama gömlek ediyor. Anladım. Bana bir keresinde halkının yer değiştirmeler yüzünden çoğunlukla çıplak dolaştığını ve köle olarak kendisine de aynı nedenle fazla kıyafet verilmediğini söylemişti. Ona göre çıplak ten nefes almak kadar doğal.

Ben, diğer kadınların altın tanrımı süzmesini istemiyorum. Belki bu biraz kıskançlık ve sahiplenme de olabilir ama umurumda değil. Bit, beyninizin göğsünüzü döven MİNE kısmını harekete geçirir ve mantığı dinlemeyi zorlaştırır. "Şu anda sadece biraz daha korumacı olduğumu umuyorum. Başka bir kadın gelirse, zaten yankı uyandırmış bir kadın, belki Willa ile olan ilişkisine bir tehdit olarak görülmem. Onu elinden alacağından endişeleniyor olabilir."

Zolaya, Hassen'le bakışarak, "Haklı olabilir," diyor. "Onu almamalıydı."

Ashtar'ın belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve kendini Gren'in yerine koyduğunu biliyorum. "Ne olursa olsun, ona zarar vermedi. Daha fazla sorun yaratmadan önce her seferinde bir sorunu çözelim, tamam mı? Ben içeri giriyorum." Ashtar sertleşip boğazında bir hırıltı oluştuğunda göğsünü okşuyorum. "Ve Ashtar güvende olduğumdan emin olmak için hemen arkamda olacak. İkimiz de fırtına gibi yankılanıyoruz, bu yüzden onun için bir tehdit olarak algılanmamalıyız."

Umarım.

Zolaya başını sallar. "Kendinizi tehlikeye atmayın. Eğer kurtarılamazsa, Will'e yardım edin. Onu ondan uzaklaştırmaya çalışın."

"Durumu idare etmek için ne yapabileceğimize bakacağız," diyorum kararlı bir şekilde, hiçbir şey için söz vermiyorum. Zavallı Gren. Onun yerine Ashtar'ı düşünüyorum. Diğerlerine karşı son derece güvensiz olan Ashtar, onların beni kendisinden çalacaklarına inanıyor. Eğer diğerlerini tanısaydı, sanırım onlardan hoşlanırdı. Bence arkadaş edinebilir. Ama tek gördüğü Gren'in durumu ve diğerlerinin Willa'yı ondan koparmaya çalışmasıysa, bu onun korkularını pekiştirmekten başka bir işe yaramayacaktır.

O mağaraya girdiğimde iki hedefim var: Gren'i iyileştirmek ve eğer Willa güvendeysen ve uzaylı arkadaşıyla kalmak istiyorsa, bunun gerçekleşmesini sağlamak.

VERONICA

Gkuduz bir canavar adamla bir mağaraya girmek şimdiye kadar yaptığım en korkutucu şey olabilir. Zolaya ve Hassen'in yanından geçene ve ikincisi bana bıçağını teklif edene kadar fark etmiyorum. Reddediyorum ama bu manzara kalbimin göğsümde çarpmaya başlamasına neden oluyor.

Bu gerçekten çok aptalca olabilir.

Mağaranın girişine yaklaştığımızda Ashtar alçak bir sesle, "Bundan hoşlanmadım," diyor. "Korkunun kokusunu alabiliyorum."

"Eğer ben korkmasaydım, senin endişelenmen gerekirdi. Ama yine de bunu yapmamız gerekiyor." İtiraz etmeyince mağaranın ağzına doğru ilerliyorum. Şaşırtıcı derecede büyük ve üçgen şeklinde, kayrak görünümlü birkaç kaya rafının arasına gizlenmiş. Sığ bir mağara olmasını bekliyordum, ama sürpriz bir şekilde içerisi karanlık ve kıvrımlı, derinlerde bir miktar ışık var. O zaman mağaranın kendisine giden bir tünel. Yaşasın.

Korku tenimi yeniden karıncalandırıyor ve Ashtar homurdanarak önüme geçiyor, elini koluma koyuyor. "Bırak önce ben gideyim."

"Hayır," diyorum hızla, dar kayalık çıkıntıda çocuklar gibi itişip kakışmadan, öndeki pozisyonu kapmak için yarışmadan önce ilerliyorum. "Eğer önce sen girersen, bu onu korkutur. Ona zarar vermek için burada olmadığımıza dair içini rahatlatmak için önce benim girmem gerekiyor."

"Ona izin vermeyeceğim-"

"Biliyorum," diye hemen araya giriyorum. "Söz veriyorum, çıldıracakmış gibi görünse bile oradan geri çekileceğiz. Ama ejderhaya gitmeyeceğine dair bana söz vermelisin." Mağaraya bakıyorum. Uzun ama içi çok dar görünüyor. "Yer yok ve dağın üzerine çökmesini istemiyorum."

"Savaş formuma geçemezsem seni nasıl savunabilirim ki?" Isırıyor, bana karşı açıkça sinirli.

Dönüp yanağını okşuyorum. "Bir şeyler düşünürsün Ash, bebeğim." "Mantıklı ol, Veronica."

Duyarlı olmanın zamanının birkaç saat önce olduğuna eminim. Beynim kahramanlık zamanı diyor. Beynim bir aptal ve çok fazla televizyon izliyor. Ama yine de nefesimi tutup içeri giriyorum, çünkü bana ihtiyaç var.

İçeride uzun bir tünel var. Bunun işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum. Sanırım daha iyi, çünkü kayalık çıkıntının altına adım attığım anda Gren'in tam karşısında değilim, ama aynı zamanda tereddütle adım adım ilerlemek bana aptallık ettiğim ve bir iki dakika içinde boğazımın parçalanacağı konusunda endişelenmek için çok zaman veriyor.

Ashtar'ın eli sırtımda olduğu ve bitinin sürekli uğultusu bana yanımda olduğunu ve muhtemelen çok kızgın olduğunu ama gitmeyeceğini hatırlattığı için saçma bir şekilde minnettarım.

Karanlıkta birkaç metre ilerliyoruz ve sonra alçak, gürültülü bir hırlama duyuluyor. Ashtar'ın sinirlenip bana hırladığı zamanlardaki gibi değil. Bu çok daha tehditkâr, çok daha hayvani. Ve her yerden geliyor gibi görünüyor.

Duruyorum. "Gren?" Sesimi alçak ve nazik tutarak sesleniyorum. "Benim adım Veronica. Eşim Ashtar'la birlikte buradayım. Sana zarar vermeye ya da Willa'yı senden almaya gelmedik. Yaralı olduğunu biliyorum ve sadece sana yardım etmek istiyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

Hırlama kesilmiyor. Hatta gittikçe daha da yükseliyor ve bir anda öfkeli bir hırıltı çıkıp sessizliğe büründüğünde tüylerim diken diken oluyor. Bir ses mırıltısı var ve sonra karanlıkta ayak sesleri duyuyorum. Ashtar önümde adım atıyor, temkinli.

Bir an sonra karanlıkta titrek bir fener beliriyor ve Willa'nın kirli yüzünü görüyorum, saçları yüzünün etrafında karışık, kirli bir yığından başka bir şey değil. "Ciddi misin?"

Onu gördüğüme o kadar şaşırdım ki bunu fark etmem bir anımı aldı. "Hangi bölüm?"

"Beni ondan almayacağın kısmı mı?" Feneri hareket ettirip yüzlerimizi inceliyor. Willa korkmuş ya da istismar edilmiş gibi görünmüyor. Kirli, evet. Şüpheli, evet. İstismara uğramış, hayır.

"Yardım edip edemeyeceğimizi görmek için buradayız. Bu iyileşme anlamına geliyor ve tek anlamı da bu. Söz veriyorum."

Willa'nın gözleri kısıldı. "Beni kurtarmaya gelmedin mi?"

"Sanırım bu kurtarılmak isteyip istemediğine bağlı," diyorum ona. "Ashtar beni aldı ve sanırım bu 'beni çalmak' olarak yorumlanabilir, ancak kurtarılmak gibi bir arzum yok." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Büyük mavi adamların aynı fikirde olduğundan emin değilim, ama gezegende herkesin arada sırada farklı fikirlere sahip olmasına yetecek kadar yer olduğunu düşünüyorum."

Vücudundaki gerginliğin bir kısmı azalıyor ve yüzündeki avlanmış ifade kayboluyor. Willa uzun bir süre sadece yorgun görünüyor. Bir eliyle yüzünü ovalıyor. "Lütfen, lütfen güvenime ihanet etme."

"Yapmayacağız," diye onu rahatlatıyorum. Ellerimi iki yana açarak bir adım öne çıkıyorum. "O yaralı, değil mi?"

Yüzü biraz buruşuyor. "O ölüyor. Hâlâ birinin tutsağı olduğunu düşünerek ölmesini istemiyorum. Lütfen..."

"Yapmayacak," diye söz veriyorum ona ve bunda ciddiyim. Ashtar'ı ve ihanete uğradığında nasıl hissedeceğini düşünüyorum. Bir hayvanmış gibi bağlandığında. Onun da kimseye güveneceğini sanmıyorum. Belki de zavallı Gren buraya geldiğinden beri haksızlığa uğramıştır. Ona bakıyorum, mağaranın ortasında duruyor ve bedeniyle yolu kapatıyor. Hareket etme eğilimi göstermiyor ve hâlâ güven fikriyle içten içe savaştığından şüpheleniyorum. "Ben bir şifacıyım, Willa. Onu iyileştirebilirim... ya da en azından deneyebilirim. Ama bunu burada yapamam."

Willa bir süre daha tereddüt etti. Sonra yumuşak bir "Lütfen" diyerek arkasını dönüyor ve bizi içeri davet ederek el sallıyor.

Ben bir adım öne çıkamadan Ashtar elini omzuma koyarak beni durduruyor. İzin istemeden önümde ilerleyerek liderliği ele alıyor. Bunun kazanamayacağım tartışmalardan biri olduğundan şüpheleniyorum, bu yüzden ileri uzanıp karanlıkta elini buluyorum, sıkıca sıkıyorum ve birkaç adım geriden yürüyorum.

Mağara dağın yamacında gittikçe daha derine doğru kıvrılıyor ve sonra neredeyse bir atriyum gibi büyük, kavernöz bir odaya açılıyor. Tepede, sarkıtların arasından içeri süzülen sulu güneş ışığı mağarayı güzelce aydınlatıyor, tıpkı ortada yanan ateş gibi. Bir palet dolusu battaniye var.

birkaç tabure ile birlikte ateşin yanına yerleştirilmiş. Yan taraftaki doğal kaya raflar, mağaranın kenarları boyunca uzanan dokuma sepetlerde depolanmış malzemeleri ortaya çıkarıyor, üstteki açıklıktan gelen herhangi bir karın yolundan güvenli bir şekilde uzakta. Büyük, ferah bir mağara ve dağın bu kadar yükseklerinde olmasaydı yaşamak için mükemmel olurdu. Gren'in Willa'yla saklanmak için neden burayı seçtiğini anlayabiliyorum.

Ve içeri girdiğimden beri ilk kez Gren'i hiçbir yerde göremediğimi fark ediyorum. Ateşin yanındaki kürk yatağı hafifçe kımıldayıp hareket ettiğinde başka bir oda olup olmadığını merak ederek duraklıyorum.

Oh.

Yaklaşıyorum ve Ashtar korumacı bir şekilde yanımda kalıyor. "Dikkatli ol."

Willa yanımdan geçip meşalesini ateşe geri veriyor. "Sorun yok," diyor yumuşak bir sesle. Battaniyeye sarılmış figürün yanına oturuyor. "Gren, dostların burada. Sana yardım edecekler, tamam mı?"

Ben izlerken bir eli battaniyeden kurtuluyor ve Willa'ninkini sıkıca kavırıyor. Eli gri, koyu renkli ve ilk başta düşündüğüm kadar kıllı değil. Birleşen ellerini inceliyorum ve pençeli parmak uçlarının tanıdık geldiğini fark ettiğimde içimi bir karıncalanma kaplıyor. Renkleri tamamen yanlış ama...

Pençeleri Ashtar'ınkilere çok benziyor.

Belki de bu yaygındır, diyorum kendime yaklaşırken. Ashtar yine beni engellemeye çalışıyor ama ona başımı sallıyorum ve Willa'nın yanına gidiyorum. O Gren'in elini tutarken, Gren hiçbir şey yapmayacak. Onun güvenliğini riske atmayacaktır.

Bir uyarı homurdanırken bile bana üzgün bir bakış atıyor ve sanki bu benim için normalmiş gibi yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum. "Merhaba Gren. Ben Veronica. Şuradaki adam da benim dostum." Ateşin üzerinde parıldayan Ashtar'ı gösteriyorum. "Muhtemelen yankılandığımızı duyabiliyordursundur, değil mi?" Göğsümü sıvazlıyorum. "Yani ikimizden birinin Willa'yı senden alma ihtimali yok."

Willa onun elini okşayarak, "Dilimizi çok az biliyor," diyor. "Kimse ona bir çeviri çipi vermemiş." Onun adına kızgın görünüyor.

Muhtemelen kimsenin güvenli bir şekilde bir şey enjekte edemeyeceği kadar çırpındığını ve debelendiğini belirtmiyorum ama başımı sallıyorum. "Ona dokunursam saldırır mı?" Parmak uçlarım iyileştikimi hissettiğimde olduğu

gibi karıncalanmaya başlıyor.

yükseliyor. Henüz ona dokunmadım ama iyi olmadığı çok açık. Görebildiğim küçük derisi soluk gri ve parlak bit mavisi gözleri yuvalarına gömülmüş. "Yardım etmek istiyorum ama onu iyileştirmek için ellerimi üzerine koymalıyım."

Willa Gren'in üzerine eğilir ve yanağını okşar. "Gren, tatlım, Veronica bir arkadaş. Bana güveniyorsun, değil mi? Willa arkadaş, Gren arkadaş, Veronica arkadaş."

"Dostum," diye homurdanıyor ve sonra bir kez daha hırlıyor.

Willa bana yer açabilmek için Gren'in diğer tarafına geçerek, "Hırlamasına aldırma," diyor. "Evimde, kucaklamak için geldiğinde bile sana tıslayan eski bir vahşi kedi vardı. Sanırım bunun normal olduğunu düşünüyor ve kimse ona aksini göstermeye çalışmadı. Yine de gerçekten iyi bir adam. Çok tatlı. Çok şefkatli. Beni korudu ve güvende tuttu." Ağlamaya hazır görünüyor. "Bu şekilde ölmeyi hak etmiyor."

"Ölmeyecek," diye onu rahatlatıyorum ama ölüp ölmeyeceğini de bilmiyorum. Elimden geleni yapacağım ama bu yeterli olmayabilir. Nasıl olduğunu görene kadar olmaz. Çok dikkatli bir şekilde battaniyelere uzanıp onları sıyrıyorum. Yapışkan ve ağır geliyorlar ve ben bunu yaparken mağaraya bir koku yayılıyor. Ashtar boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve bunun onun hassas burnunu öldürüyor olması gerektiğini biliyorum.

Önümdeki yaratığı -hayır, insanı- inceliyorum. Gri vücudunda, mavi adamların sert, kemikli plakaları olduğu gibi kürk parçaları var. Boynuzlu kafasında, omuzlarında ve göğsünün büyük bir kısmını kaplayan bir post gibi. Ayrıca göğsüne keçeleşmiş ve son derece pis görünüyor. Yine de sorun bu değil. Asıl sorun vücudunu kaplayan hayvan ısırıklarının çokluğu. Sanki her yerinden ısırılmış gibi görünüyor; her bir kolunun yukarısı ve aşağısı, göğsünde oyulmuş parçalar ve hatta gövdesinde ve bacaklarında büyük yaralar var.

Ve ısırıklar korkunç, iğrenç bir şekilde enfekte olmuş. Her birinin etrafındaki deri kabarık, ısırıklar açık ve her türlü korkunç, kokulu şeyi sızdırıyor. Ugh. Büyülediğim kadar dehşete de kapıldım. "Ne oldu?"

"Kar kedileri. Bir sürü. Acıkmışlardı ve beni akşam yemeği sandılar. Gren beni kurtardı." Willa sertçe burnunu çekiyor ve dudaklarını Gren'in eline bastırıyor. "Avlanmaya çıkmıştım ve onların inine girdiğimi fark etmedim bile. O olmasaydı ölmüş olurdum. Diğerleri ona istedikleri gibi canavar diyebilirler ama o benim için harikaydı."

Parmaklarımı Gren'in üzerine koymadan önce tereddüt ederek esnetiyorum. Isırılmamış ve parçalanmamış neresine dokunacağımdan tam olarak emin değilim. "Seni bu yüzden mi çaldı? İkiniz rezonansa girdiğiniz için mi?"

"Beni çalmak mı?" Willa şaşırılmış görünüyor. "Herkes onun beni çaldığını mı düşünüyor?" "Çalmadı mı?"

"Hayır! Onu serbest bıraktım ve ayrıldık. Ona bu kadar kötü davranan insanlarla neden kalmak isteyeyim ki? Korkmuştu ve onu bir hayvanmış gibi bağlamışlardı. Ona yardım etmek istedim ve o da yalnız kalmak istemedi." Başını sallıyor. "Kimse beni çalmadı."

Bu çok garip. "Anlıyorum. Bunu diğerlerine de anlatabiliriz. Belki fikirleri değişir. Siz ikiniz... siz..." Dudağımı çiğniyorum, sormanın en iyi yolunu düşünmeye çalışıyorum, sonra doğrudan söylemeye karar veriyorum. "Yankılanıyor musunuz?"

"Hayır. Biz sadece arkadaşız. Bence onun arkasını kollayan biri işine yarayabilir." Bana meydan okuyan bir bakış attı. "Cinsel olmak zorunda mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum, hayır. Sadece merak ettim." "Sadece arkadaşız" demek için fazlasıyla savunmacı davranıyor ama ben kesinlikle burnumu sokmayacağım. "Görünüşe göre bir sürü yanlış anlaşılma olmuş. Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız ve sonra diğerleriyle konuşacağız, değil mi Ashtar?"

Ejder-adamım kollarını göğsünde kavuşturmuş ve meydan okur gibi bakıyor. "Kimse bizi gitmek istemediğimiz bir yere götüremez. Bir efendiden yenilerine sahip olmak için kaçmadım."

Aferin oğlum. Seksi ejderhamla gurur duyuyorum ve ayağa kalkıp onu öpücüklere boğmak istiyorum. Bunun yerine, bitim göğsümde dünyanın en gürültülü kelebeği gibi çırpınıyor ve yakınlığından etkilenmemeye çalışarak ona mutlulukla bakıyorum. Şimdi bitimin çiftleşmeyi düşünmesinin zamanı değil. Ne yazık ki, Ashtar'ı her düşündüğümde bunu yapıyor ve onu görmezden gelmek giderek zorlaşıyor... ya da belki de bana hissettirdiklerini görmezden gelme isteğim giderek azalıyor.

Odaklanma zamanı. Güçlü ve korkunç olarak hatırladığım Gren'e dönüyorum ve buraya geldiğinden beri yanlış anlaşılan ve korkan birinden başka bir şey görmüyorum. Belki de hep yanlış anlaşılmıştı. Ona elimi uzatıyorum,

Avucunu havaya kaldırdı ve kılıç dişine benzeyen büyük dişlerini bana göstererek tekrar hırladı.

"Gren," diyor Willa, diğer elini sıkarak. Başını sallıyor ve tepkisinden korkmadan bir elini onun terli, iğrenç göğsüne koyuyor. "Veronica bir arkadaş. Willa arkadaş, Veronica arkadaş, Gren arkadaş."

Ona bakıyor, burun delikleri açılıyor. Tanrım, o kadar çirkin ki, ama ona sabır ve gururla bakıyor... ve benim Ashtar'a bakışıma çok benziyor.

Bir süre sonra "Dostum," demeyi başarıyor. Pençe uçlu yumruğunu yavaşça açıyor ve bana elini uzatıyor.

Onu dikkatlice alıyorum... ve ne kadar "yanlış" hissettiğini hemen fark ediyorum. Bu, fiziksel formunun her yerinde nabız gibi atan ve ağrıyan enfeksiyondan daha fazla bir şey. Bu farklı bir şey. Kendime rağmen büyülenmiş bir şekilde, iyileşme "hissine" tutunuyorum ve zihnimi Gren'in bedenine iterek onu takip ediyorum.

O kadar çok "yanlış" giden şey var ki, alışmam biraz zaman alıyor. Çok bunaltıcı, çünkü ejderha-adamım Ashtar'a kıyasla o kadar yabancı ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanki Gren'in vücudu, her biri bir öncekinden daha yüksek sesle çalınmaya çalışılan ve mümkün olduğunca yüksek sesle çalınan bir müzik aletleri senfonisi gibi. Bir an için çaresizce çırpınıyorum, onun yanlışlığı tarafından her yönden dövüldüğümü hissediyorum. Sonra hissediyorum ki

-Kaosun içinde parlayan tek parlak şey.

Onun biti.

Onu bir işaret gibi takip ediyorum, zihinsel olarak Gren'in bedeninin derinliklerine dalıyorum. Cootie'min onunkiyle bağlantı kurmasına izin veriyorum ve birbirlerine mırıldandıkça "konuşmaya" ve bilgi paylaşmaya başlıyorlar. Cootie'si güçlü, şaşırtıcı derecede güçlü. Kalbiyle aynı anda atıyor ve içeri dolan enfeksiyonlara karşı bir savaşçı gibi mücadele ediyor.

Güçlüdür ama yorgundur. Bir enfeksiyona karşı geri itiyor ve bir diğeri yükseliyor. Göğsünde sıvı birikmiş ve domino taşları gibi bir sorun çözülürken üç sorun daha artıyor. Ama hepsi düzeltilebilir gibi. Yapılabilir. Sanki sorun onlar değilmiş gibi, gerçekten değil. Peki neden biti bu kadar yorgun?

Bitimi onunkine bağlıyorum ve her seferinde bir parçayı ele alarak enfeksiyonlar üzerinde çalışması için onu ikna ediyorum. Tam buradaki

ısırıkta, en derin, en sivri yaralarda acıyı dindirir. Yırtık kasları ve kırık damarları onarır. Kan akışına yardımcı olur.

ve içeri dolmaya kararlı kötü pisliği dışarı itiyorum. Benim bitim yardım ederken, Gren'in biti her an daha da güçleniyor, daha sert ve daha hızlı titreşiyor. Ev sahibinin hayatta kalmasını istiyor. Bunu her şeyden çok istiyor. Ama "yanlış" hissi ilerlemeye devam ediyor ve enfeksiyona yardım ederken bile bu hissin etrafında dönüp duruyorum, onu anlamaya çalışıyorum.

Nedense aklıma yine pençeleri geliyor. Bunu yaptığım anda, içimde tanıdık bir his beliriyor. Onlar Drakoni pençeleri. Sadece onlar gibi görünmüyorlar, onlar gibiler. Büyülenmiş bir şekilde daha derine inip genetik materyalini buluyorum ve "yanlış" hissi beni tekrar vuruyor. Drakoni hissi de öyle. Hücrelerini inceliyorum -en azından onun hücreleri olduğunu düşünüyorum- ve her türlü çelişkili bilgiyi buluyorum. Sanırım bu kısım insan. Şuradaki diğer kısım ise mavi adamlar hangi türdense o. Daha önce hiç görmediğim ya da duymadığım uzaylılara ait birkaç parça var. Ve tabii ki burada da Drakoni parçaları var. Sanki bir sürü farklı türden parçalar almışlar ve onları bir araya getirip bir insan yapmışlar.

Boktan bir iş çıkardılar. Şu anda bile biyolojik olarak sistemlerinin iyi çalışmadığını hissedebiliyorum. Bazı parçalar uyuşmuyor ve birlikte düzgün çalışmıyor. Bitini bunaltan şey de bu. Isırıklarla başa çıkabilir. Enfeksiyonla başa çıkabilir. Ama bunların her ikisine bir de Frankenstein parçalarını çalışır halde tutmak için tam zamanlı bir işi olduğu gerçeği eklenince? Bu çok fazla. Batmasına şaşmamalı.

Ben de işe koyuldum. Pürüzlü kenarlar gibi hissettiren parçaları bulup onları düzeltiyorum. Gren'i kil gibi düşünüyorum ve zihinsel olarak pürüzlü parçalar ve çatlaklar üzerinde tekrar tekrar çalışıyorum, ta ki bunlar bütünün mükemmelliği içinde kaybolana kadar. Bir parçayı düzeltiyorum, sonra bir başkası ortaya çıkıyor, dikkat istiyor ve ona yöneliyorum. Bu zincir tekrar tekrar devam ediyor ve ben tüm zaman ve mekan duygumu kaybediyorum. Dünya Gren'in hücreleri ve organlarıyla, kanı, kemiği ve dokusuyla başlayıp bitiyor ve bunların birlikte şarkı söylemesini sağlıyor. Onlara bir orkestra olabileceğini söylüyorum, ama herkesin uyumlu çalması gerekiyor.

Ve ilk başta dinlemek istemiyorlar. Ancak yeterince ikna ve yumuşatmayla, benim ve onun bitleri bir araya gelebiliyor. Bu sefer, vücudunun sistemleri bana şarkı söylediğinde, güzel degiller ama bozuk da degiller. Birbirlerine karşı degil, birlikte çalışıyorlar.

Enfeksiyon hala orada. Isırıklar da. Ama enerjim tükendi ve ruhuma kadar tükenmiş hissediyorum. Ashtar'a kendime bakacağıma dair söz verdikten sonra bile Gren üzerinde çalışmak için çok fazla çaba harcadığımı biliyorum ve şimdi kendime geri dönmek için çok yorgunum. Çok fazla çaba sarf etmişim gibi geliyor.

Sadece yok olup gitmek istiyorum, çünkü bedenler ıştır.

Yine de bitim bana şarkı söyleyip mırıldanıyor ve hiçliğe doğru kaymamı engelliyor. Rezonans şarkısına başlıyor ve ben Ashtar'ı düşünüyorum. Hem flörtöz hem de sahiplenici olan tatlı, koruyucu Ashtar'ımı. Ona geri dönmem gerekiyor çünkü henüz rezonansı tamamlamadık. Tam olarak değil. Onun düşüncesi zihnimi Gren'in bedeninden kurtarmama yardımcı oluyor ve onu geride bırakırken, onun bitinin kendi şarkısını söylemeye başladığını duyuyorum.

İyileşme şarkısı değil, çiftleşme şarkısı. Artık kırık parçaları onarıldığına göre, biti hayatta kalmaktan fazlasını istiyor. Bir eş istiyor. Ve ben kendi bedenime geri dönerken bile, eşin kim olduğunu biliyorum.

Willa.

Haberleri Ashtar'la paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

VERONICA

W

Gözlerimi açtığımda ejderham sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana kaşlarını çatıyor ve vücudum çekiçle dövülmüş gibi hissediyor. Uh oh. Başımı kaldırıyorum -ya da kaldırmaya çalışıyorum- ve sonra düşünüyorum

battaniyeye uzandım, güçsüzdüm. Dudaklarımı yalıyorum ama zımpara kağıdı gibi hissediyorum. Ugh. "Bu sefer ne kadar baygın kaldım?"

"Üç gün," diyor Ashtar kesin bir ifadeyle. "Sen ne yaptın?"

Lanet olsun. Bana öfkeli görünüyor, ama bu neden şu anda kendimi ölümün üzerinde ısınmış gibi hissettiğimi açıklıyor. Bir elimi alnıma koyuyorum, çünkü başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. "Oturmama yardım eder misin?"

"Seni boğazlamayı tercih ederim," diyor ama yanıma geliyor ve şefkatle beni kollarının arasına alıp kaldırıyor. Ah. Sonuçta beni boğazlamak istemiyor. Sadece kızgın ve endişeli. Başımı göğsüne yasladığımda ve o bana yudum yudum su içirmeme yardım ettiğinde koca adama karşı içimde bir sevgi patlaması yaşıyorum. "Bunlar varlığımın en uzun üç günü oldu. Her anından nefret ettim."

"Özür dilerim. Korkmuş olmandan nefret ediyorum. Sadece zor bir iyileşmeydi."

Yanağımı okşuyor, o tehlikeli pençeleri tenimin üzerinde dans ediyor. "Görünüşe göre hepsi zorlu iyileşmeler. Kendini onlara çok fazla kaptırırsan bana geri dönmeyeceğinden endişeleniyorum."

Son iyileşmeden sonra bu konuda da endişeleniyorum. Hiçliğin içine gömülmek ve vücudumla ilgili her şeyi unutmak çok kolay geldi. Bu beni biraz korkutuyor. "Belki işler yoluna girdikten sonra diğer kabiledeki şifacıyla çalışmaya gidebilirim ve o bana yol gösterebilir."

"Bence bu çok iyi bir fikir." Yanağımı okşuyor ve alnımı okşuyor, beni hâlâ kendine yakın tutuyor. "Önce dinlenmelisin."

"Dinlenmek iyidir," diye katılıyorum, çünkü hiç hareket etmek istemiyorum. Çok fazla çaba sarf etmem gerekiyor. Benim de işemem gerekiyor ama şimdilik sadece

Ashtar tarafından kucaklandı. "Hâlâ Gren'in mağarasında mıyız?"

"Gitmemizi istediklerinden eminim ama iyileşene kadar seni bir yere götürmeyi reddettim."

"Gitmemizi mi istiyorlar? Gerçekten mi?" Bu nankörlük karşısında şok oldum ve biraz da incindim. "Bu çok kaba. Yani, adamı iyileştirmek için kıcımlı yırttım ve..."

Bir sonraki söyleyeceğim şeye konsantre olmakta zorlanıyorum çünkü arka planda bir yerlerde bir sürü inleme sesi duyuluyor. Sessizleşiyorum, kaşlarımı çatarak tüm bu gürültünün ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Biri mi yaralandı? Kabus mu görüyor?

Sonra Willa'nın "evet" gibi bir şey haykırdığını duyuyorum. Ardından "daha sert" gibi bir şey geliyor.

Oh. Oh canım.

Yanaklarım kızarıırken oldukça belirgin homurdanmalar ve inlemeler duyuyorum, kesinlikle seksi türden. Çok gürültülüler. Çok coşkulular. Hem de çok. "Bu tam olarak ne zamandır devam ediyor?" Ashtar'a fısıldıyorum. Cootie'm hız kazanıyor çünkü başka birinin coşkulu (gerçekten, gerçekten coşkulu) seksini dinleyip kendini tahrik etmemek zor.

"İki gün," diyor zavallı ejderham suratsızca. "Son iki gündür tekrar tekrar."

"Nasıl..."

"Sen bayıldığın anda," diye başladı ve bunu ne kadar az onayladığını göstermek için bana ekşi bir bakış attı, "uyandı. Yaraları çok çabuk iyileşti ve ertesi sabah enfeksiyonu geçmişti. Arkadaşın Will-uh yıkanmasına yardım etmeye karar verdi ve sonra giysilerini yırtmaya başladılar. Mağarada seni izliyor olmamı umursamadılar. Daha sonra da hiç umursamadılar." Ashtar başını sallar. "Çiftleşme ateşi ikisini de oldukça şiddetli bir şekilde yakaladı."

Willa'nın çılgınlıkları Gren'in hırıltılı tepkileriyle birlikte havayı doldururken, "Anlayabiliyorum," diye idare ediyorum. Vay canına. Tam anlamıyla mağaranın karşındalar ve birbirlerine saldırıyorlar. Kesinlikle garip bir an.

"Bilmek istediğim şey, senin bununla bir ilgin olup olmadığı," diye mırıldanıyor ejderham ağzını tekrar alnıma sürterken.

Kuduz vombatlar gibi öpüşmelerine mi sebep oluyorum? "Hiç sanmıyorum. Bence bu onun biti. Sistemini bir arada tutmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki başka hiçbir şeye dikkatini veremiyordu. Sanırım bunu düzelttiğimde her şey yerine oturdu."

"Jank-ee? Bu da ne? O kelimeyi bilmiyorum."

"Yani ataçlar ve sakızlarla bir arada tutuluyordu ve tüm parçalar bozulmaya başlamıştı." Güzel Ashtar'ıma bakıyorum ve onu Gren ile kıyaslıyorum. Karşılaştırmak mümkün değil, gerçekten. Ashtar muhteşem bir tanrı gibi, Gren ise...şey, Gren sopanın kısa ucunu aldı. Eminim harika bir kişiliği vardır ve sonra böyle bir şeyi düşündüğüm için kendimden biraz nefret ediyorum. "İçinde biraz drakoni olduğunu biliyor musun? Pençelerini gördüğümde bunu anladım ve onu iyileştirirken bunu hissettim. İçinde biraz da mavi adam var. Ve biraz da insan. Parçaların büyük bir karışımı gibi. Bunun nasıl işe yaradığını anlamıyorum."

Ashtar bunu duyduğuna şaşırmış görünmüyor. "Gladyatör arenaları... tuhaf yerlerdir. Bazen köleler gelecekteki dövüşler için daha büyük ve daha güçlü köleler yapmak üzere yetiştirilir."

"Bu o kadar da garip değil."

"Bazen üremeyi atlıyorlar ve bilim insanlarından onları bir savaşçı 'yapmalarını' istiyorlar."

"Oh, ugh. İnsan mı yapıyorlar? Test tüplerinde mi? Sırf savaşabilsinler diye mi?"

Ashtar omuz silkiyor. "Bu seni şaşırttı mı? Vordis ve Thrand'ı gördükten sonra böyle bir şeyi tahmin edeceğini düşünmüştüm."

Şimdi kafam karıştı. "İkiz oldukları için mi?"

"Çünkü onlar aynı. Aynı rahimden gelmiyorlar. Aynı materyalden geliyorlar. Birbirlerinin kopyasıdır."

"Onlar klon mu?" Çıglık atıyorum ve iniltiler kısa bir süreliğine kesiliyor... sonra tekrar başlıyor. Sanırım Willa ve Gren şu anda klonları pek umursamıyor.

"Öyleler," diyor Ashtar. "Pek gözlemci değilsin, dostum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Dikkatim dağınıktı."

"Öyle mi?" Kıkırdıyor.

"Evet, bak, bu büyük altın şapşal, bitlendiğim anda aklıma geldi ve biraz ilgi manyağı." Kollarında kayıyorum, rahatlıyorum. Ona yaslanmak çok güzel ve kollarını bana daha sıkı sararken bir esnemeyi bastırıyorum. "Sürekli 'ben ben ben' diyor ve onunla vakit geçirmemi istiyor. Bir kızı yoruyor ve klonlar gibi şeyleri fark etmeyi zorlaştırıyor."

Ayrıca, kim birbirine benzeyen iki adam gördüğünde gerçekten klonları düşünür ki? Gerçekten şimdi.

"Mmm. Belki de bu büyük altın gwoof-"

"Goof, yine de 'gwoof' sesini seviyorum."

Başımı eğiyor ve beni susturmak için kulağımı ısıyor. Bir an için Willa ve Gren'in sesinden başka bir şey duyulmuyor - ve tanrım, bu ikisi çok gürültülü piçler (kelimenin tam anlamıyla) ve cehennem gibi dikkat dağıtıcı. Sonra Ashtar devam ediyor. "Belki de bu koca altın ahmak eşini sahiplenmek ve ateşini onunla paylaşmak istiyordur ve işler yoluna giriyordur."

İç çekiyorum, çünkü gerçekten istiyorlar. "Ben de istiyorum."

Kulağımı tekrar ısıyor ve vücuduma ürpertiler gönderiyor. Cinsel organım motorunu çalıştırıyor ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık nabızı hissediyorum. Willa yine inliyor (sanki onu orada öldürüyor gibi geliyor, en iyi şekilde) ve bu sadece ihtiyacımı artırıyor. "Sanırım şu anda elini pantolonumun içine sokmak istemezsin, değil mi? Çünkü ben de senin için aynısını yapmaya hazırım. Sadece ortaya atıyorum. Çift el. Herkes evine mutlu gider."

"Hayır," diyor ve ben surat asmak istiyorum. "Dinlenmen gerek. Daha iyi olduğun anda savaş formuma geçeceğim ve seni özel bir yere götüreceğim, böylece sana ateşlerimi verebileceğim. Böylece çiftleşebiliriz." Dilinin ucunu sürüklüyor.

dokulu, dokulu dilini kulağımın kabuğuna dayadı ve sonra devam etti. "Ve böylece onlardan daha fazla gürültü çıkarabiliriz."

Kendi tepki iniltimi ısırarak bastırıyorum. "Peki ya senin kanadın? Hâlâ diğerini iyileştirmem gerekiyor."

"Kanadım yirmi yıldan fazla bir süredir yok edilmiş durumda. Ateşlerimi alana kadar bekleyebilir. Bunu her şeye tercih ederim." Bakışları alev alev yanıyor ve onu ne kadar çok istediğimi görüp ürperiyorum.

"Ve sonra kabileye geri mi döneceğiz?"

diye sordum. O sessiz.

Kahretsin, yine mi bu? "Ashtar," diye uyarıyorum. "Bu insanların bir şifacıya ihtiyacı var."

"Kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmeleri gerekiyor." Ağzı öfkeli bir çizgiyle düzleşiyor. "Onlara ihtiyacımız yok."

"Elbette var." Kollarını iterek doğrulmaya çalışıyorum. Ona kızgın olmaya çalıştığım şu anda bana sarılmasını istemiyorum. "Ya hiçliğin ortasındaiken bu şekilde bayılsaydım? Arkanı kim kollardı?"

Şimdi mutsuz ifadesi dümdüz bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Kimse 'arkamı kollamıyor'. Birinin 'arkamı kollamasına' ihtiyacım yok."

"Biliyorsun!" Kendimi bu kadar ezilmiş hissetmesem umutsuzca yalamak istediğim taş gibi sert karnını dürtüyorum. "Benim eğitime, senin de arkadaşlara ihtiyacın var. Ve ikimizin de erzağa ihtiyacı var."

"Bah."

"Bah" yok. Ben ciddiym. Arkadaşlarının olmasını istiyorum. Sonunun Gren gibi olmasını istemezsin." Son kısımda sesimi alçak tutuyorum ki kimse beni duymasın. Tabii kendi gürültülerinden bir şey duyabileceklerini de sanmıyorum. "İnsanlar ve insanlarla ilişkiler önemlidir."

Gözleri daha da karardı. "Bir ilişki istediğim tek kişi sensin."

Sert mi oynayacak? Çünkü bunu da yapabilirim. "Benimle bir ilişki mi istiyorsun?"

"Evet."

"Seninle özel bir yere kaçmamı ister misin?" Başını sallıyor ve ben devam ediyorum. "O zaman önce bana bir arkadaş edinebileceğini kanıtlamalısın. Sadece bir tane. Sen bunu yap, ben de seninle bir mağaraya gideyim ve rezonansı tamamlamak için ne kadar zamana ihtiyacımız varsa o kadar zaman geçirelim, sonra nerede kalmak istediğimize karar veririm."

Ashtar sanki fena halde saldırgan bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatıyor.

"Zaten gücümü yeniden kazanmak için birkaç gün burada yatmam gerekiyor, değil mi?" Yalandan esniyorum ve kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum. "Hassen'le arkadaş olman için bolca zaman var. Ya da Zolaya'yla. Hatta Gren ya da Willa'yla."

"Bunu başıma kakacak mısın? Sırf başkalarını umursamadığım için benimle çiftleşmeyi reddedecek misin?" Ashtar öfkeli görünüyor ve beni tutarken vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. "Günlerce seni izledikten, senin için endişelendikten ve seninle ilgilendikten sonra bana bunu mu söyleyeceksin? Ve şimdi ben diğer insanları sevmiyorum diye kendini benden uzak mı tutacaksın?"

İç çekiyorum. Bu şekilde söylediğinde, bu tam bir sik hareketi oluyor. "Hayır. Kendimi senden uzak tutmam, Ashtar." Uzanıp onun güzel, öfkeli yüzünü okşuyorum çünkü ona dokunmam gerekiyor. "Denesem bile yapabileceğimi sanmıyorum." Yüz ifadesi yumuşuyor ve başparmağımı garip altın tenine sürüyorum. "Sadece benim hatırım için denemeni istiyorum. Bu çok mu kötü bir şey? Yapmak istediğin şeyle uyuşmasa bile, hoşuma gittiği için bir şey yapmak? Çünkü kabilenin bir parçası olmak istiyorum. Senin insanlara ihtiyacın olmayabilir ama sanırım benim var."

O kadar uzun süre bana bakıyor ki, beni yine reddedeceğinden endişeleniyorum. Onun yerine elimi yanağından çekip bir öpücük konduruyor. "Senin iyiliğin için deneyeceğim."

"Tek istediğim bu," diyorum ona mutlulukla.

ASHTAR

Veronica gece boyunca ve sabaha kadar yorgun uyuyor. Bir şeyler yemek ve içmek için uyanıyor, bana sarılıyor ve sonra hemen tekrar uykuya dalıyor. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu yüzden bunu bekliyorum. Ne yazık ki, bu bana onun isteği hakkında düşünmek için de çok zaman veriyor.

Arkadaşlarımın olması gerektiğini düşünüyor.

İnsanlara ihtiyaç duymam gerektiğini. Sanki bir ya da yirmi gün içinde hayatımdan çıkıp gitmeyeceklermiş gibi onlarla oturup konuşmam gerektiğini. Belki de bu insanlar gitmeyecek. Belki de köle çukurlarında olduğundan farklı olacak, karşılaştığınız kimseyle konuşmuyordunuz, savaş "sırlarınızı" ele verip rakibinize avantaj sağlamamak için. Ertesi gün onlarla savaşırken ya da ertesi sabah savaşta ölebilecekken arkadaş edinmenin bir faydası yoktu.

Arkadaş edinmemi istiyor, ancak Gren'in sürekli hırlaması ve hırlaması gibi, bana da arena tarafından öğretildi. Bana arkadaşların bir zayıflık olduğu öğretildi.

Ama yine de, bir eş de öyle. Ve Veronica'mı hiçbir şeye değişmem. Onunla birlikte olmak kendim için farklı bir şey istememi sağlıyor, sahip olacağımı hiç hayal etmediğim bir şey. Bir aile. Benim diyebileceğim bir ev. Gençler. Bunların hiçbiri bir gladyatör için değildi... ama şimdi onları kendim için istiyorum.

Belki de her şeye rağmen bir arkadaş edinmeye çalışacağım.

Sadece bir tane. Daha fazla değil. Sadece eşime onu yatıştırmaya çalıştığımı göstermeliyim. Daha fazla değil.

Willa ve Gren'in mağaradaki köşesinde inleme ve homurdanmalar yeniden başlıyor. Uyuyan arkadaşşıma gözlerimi deviriyorum çünkü bütün gece bunu dinlemek zorunda kaldım. Görünüşe göre rezonansı büyük bir hevesle yerine getiriyorlar.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Konsantre olmayı zorlaştırıyor, özellikle de kendi mükemmel, arzulanan eşim yanımda uyurken. Benim khui'm şarkısını söylüyor ama Veronica'nınki cevap veremeyecek kadar yorgun. İyi ki de öyle, çünkü ona olan ihtiyacım gün geçtikçe daha da şiddetleniyor. Uzuvarımı nazikçe onunkilerden ayırıyorum, onu kürklerin içinde uyurken bırakıyorum ve peştamalımı giyiyorum, çünkü böyle şeyler eşim için önemli. Temiz hava ve sessizlik için mağaradan dışarı çıkıyorum. Uzun yolu takip ediyorum, mağaradan çıkmadan önce başımı bir kez kaldırıp burnumu eşimin kokusuyla dolduruyorum. Uyuyor, kokusu terli ve hoş. Uyandığını gösteren herhangi bir uyarılma, korku ya da koku değişikliği yok, sadece burnumda onun hafif kokusu... ve Willa ile Gren'in aralıksız çiftleşmesinin ağır, misk kokusu.

Temiz hava. İhtiyacım olan şey bu.

Mağaradan bu gezegenin zayıf güneş ışığına çıkıyorum ve etrafıma bakıyorum. Sa-khui'ler patikanın dibinde, uçurumun dibinde bir kamp kurmuşlar. İki bir ateşin yanında oturuyor ve üçüncüsü de kısa süre önce onlara katılmış. Kollarını kavuşturmuş, yakınlarda duruyor. Mağarada arkamdan daha fazla çığlık ve hırıltı havada yankılanıyor. Uzaklaşmakla akıllılık etmişler. Patikadan onlara doğru ilerliyorum, çıplak ayaklarım dağın yamacındaki keskin kayalardan etkilenmiyor.

Ben yaklaşırken diğerleri başlarını kaldırıp selamlamak için ellerini kaldırıyorlar. Ben de kendi elimi kaldırarak karşılık veriyorum ve bunu yaparken kendimi tuhaf hissediyorum.

"Güzel dostun nasıl?" Ben ateşin yanında dururken Hassen soruyor.

Onun güzel olduğunu mu düşünüyor? Boğazımda kıskanç bir hırıltı oluşuyor ve vücudum sertleşiyor. Onun kendine ait bir eşi yok mu? O-

Başka biri elime bir kemik bardak tutuşturdu. Zolaya. "Bu sadece nazik bir soru," diyor. "Hassen'in senin eşinle ilgili bir planı yok."

Bu Hassen'i güldürür. "Neredeyse benim Mah-dee'm kadar güzel olduğunu mu söylemeliydim? Ama şekli o kadar hoş değil mi? Benim Mah-dee'min memeleri çok etkileyici." İç çeker ve yüzünde uzaklara dalan bir ifade belirir, yüzünde hüznün titreşir. "Onu tekrar görmeye hazırım."

"Çok yakında," diyor Zolaya.

"Herkes kendi eşinin en yakışıklı olduğunu düşünür," diyor yeni gelen. "Rezonans bu şekilde işler."

"Bek'e Ell-ee'si kir içindeyken bile onunla çiftleşmek için nasıl yanıp tutuştuğunu sor." Hassen kendi çay bardağına doğru sırtıyor.

Bek yeni gelen olmalı. Onu daha önce kampta görmüştüm ama adını öğrenme zahmetine girmemiştim. Hassen'e kaşlarını çatıyor ve bu onu daha çok takdir etmemi sağlıyor. Buradaki herkesi sevmek zorunda olmadığımı kendime hatırlatıyorum. Eşimi memnun etmek için sadece bir arkadaşaya ihtiyacım var.

"Eşim benim kalbimdir," diyor Bek, kaşlarını çatarak Hassen'e. "O mükemmel. Küçük bir kirin ne önemi var?"

"Biraz mı?" Zolaya alay ediyor. "Aynı dişiyi mi gördük?"

Bek bu kez ikisine de sertçe bakar. "Sessiz olun, ikiniz de."

Onun bu tatsız haline gülüp geçiyorlar ve çaylarına geri dönüyorlar. Hassen çayından büyük bir yudum alıyor ve sonra bana bakıyor. "Tek konuştuğumuz şey arkadaşlarımızı bizi affetmelisin. Hepimiz kendi arkadaşlarımızı özlüyoruz. Uzun süre uzak kalmak zordur. Bazı av gezileri günlerce sürer ama yakında biteceğini bilirsiniz. İşte..." Omuz silkiyor. "Ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz."

Zolaya üzgün görünüyor. Bek daha da sinirli görünüyor.

"Anlamıyorum. İstemiyorsan neden kalmak zorundasın?" Çaydan bir yudum alıyorum ama tadı acı ve alışılmadık. Veronica'm muhtemelen beğenirdi. Tüm çaylarını sever. Yemeklerini de. Bunu düşününce kaşlarımı çatıyorum. Eğer kabile ile birlikte olmazsak, ona onlar gibi bakamam. Hayal kırıklığı yaratan bir düşünce.

"Mardok, Lo-ren ve Mar-ee-sol dişilerinin hâlâ yaşadığına inanıyor. Bu yüzden onları aramaya devam ediyoruz," diyor Bek ve bu durumdan rahatsız olmuşa benziyor. "Ve bu ikisi geri dönmeyecek ve şefimiz kendileri ya da kabilenin diğer üyeleri için tehlikeli olmalarından korkuyor." Willa'nın olağanüstü yüksek bir çığlık daha attığı ve tüm erkeklerin irkildiği dağın yukarısını işaret ediyor. "Herhangi biri için tehlike oluşturmaları için kürklerini terk etmeleri gerekir," diyor kaşlarını çatarak. "Vektal çok fazla endişeleniyor."

"Bir de sen ve senin Ron-ka'n var," diyor Zolaya, ay fincanını elinde tutup düşünceli bir şekilde bana bakarak. "efime senin bir endişe kaynağı olmadığını, sadece Ron-ka ile yalnız kalmak istediğini söyledim. Yine de dndüğünüzü görmekten memnun olacaktır."

Zolaya'nın bakışlarında sitem yok ve acaba geri dönmeyi gerçekten ne kadar istemediğimin farkında mı? Yine de, gerçek düşüncelerimi bilmeden benim adıma konuşmasından ve beni savunmasından garip bir şekilde memnunum. Bu... hoş bir değışiklik. Daha önce kimse beni savunmak için konuşmamıştı. Merak ettim. Bir hevesle onlara açılmaya, eşimin taleplerini anlatmaya karar verdim. "Veronica arkadaşlarım olması gerektiğini düşünüyor."

"Arkadaş mı?" Bek yineliyor. "Bah."

Başımı salladım. "Aynen benim düşüncelerim." ayın kalanını yudumluyorum ve bardağı taşların üzerine bırakıyorum. "Benim geldiğim yerde arkadaşlar size pahalıya mal olabilir."

"Bu kadınlara özgü bir şey," diyor Hassen başını sertçe sallayarak. "Herkesin kıyafetlerini paylaşmasını, yelelerini örmesini ve gün boyu kitler hakkında konuşmasını istiyorlar. Başkalarının yanında olmaktan hoşlanırlar. Birbirimizin yelelerini örmek konusunda endişelenmek zorunda olmadığımız avcılar gibi değıller." Uzanıp Zolaya'nın çirkin örgüsünü tutuyor. "Yine de yeleni rmemi istiyorsan, daha güzel grnmen gerekecek."

Zolaya rgsn Hassen'in elinden çekip alır ve homurdanır. "Devam et ve vahşi Mah-dee'ne yeleleri rmenin ve konuşmanın nasıl kadınlara özgü bir şey olduğunu anlat. Dişiler de avcıdır."

"Halkımın dişileri en vahşi olanlarıdır," diye itiraf ediyorum. "Erkeklerden iki kat daha fazla savaşırlar. Dişi ne kadar kana susamışsa, yavruları da o kadar güçlü olur."

Hassen, "Yine de bir şifacı olan Ron-ka'da yankı bulmuşsun," diyor.

Ona gururla, "O çok vahşi," diyorum. Diğerklerine eşimden bahsetmeyi seviyorum. Onunla ne kadar gurur duyduğumu bilmelerini istiyorum. "Pençeleri ve dişleriyle savaşıyor olabilir ama kendini çok iyi kontrol ediyor ve eğer onu rahatsız edersem bunu bana çok çabuk belli ediyor."

"Mah-dee'm de yle." Hassen ışıldıyor. Bek'i işaret ediyor. "Onun Ell-ee'si çok sessiz küçük bir şey ama kimsenin fark etmediğı kadar güçlü. O bir kleydi

ama hâlâ hayatta ve bir bütün."

Homurdanıyorum. "Böyle koşullarda hayatta kalmak için çok fazla güç gerekir." Bir kadın kölenin neler yaşadığını ancak hayal edebilirim. Yatağında huzur içinde uyuyan Veronica'mı düşünüyorum ve tüm bedenim koruma ihtiyacıyla kenetleniyor. "Eşimin burada güvende olduğundan emin olmak istiyorum. İyileşmesine rağmen kimsenin ona dokunmayacağından emin olmak istiyorum. Bir köle taciri için çok değerli olabilir." Böyle bir şeyi düşünmek bile beni hasta ediyor.

"Kimse ona dokunmayacak." Bek sanki buna çoktan karar verilmiş gibi sertçe başını sallıyor.

"Yine de bir avcı olabilir mi bilmiyorum." Akşam yemeğindeki titizliğini düşünüyorum. Ya diğerleri kadar vahşi olmadığı için onu kabilelerinde istemezlerse? Bu onun duygularını incitecek ve bu düşünceden nefret ediyorum. "Onun için avlanacağım ama ondan yemek getirmesi bekleniyorsa, bu olmayacak." Ses tonumun savunmacı olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Veronica'mın kalmasını istiyorlarsa, bu onun şartlarına göre olmalı.

Zolaya eğlenmiş görünüyor. "Bir şifacı kabilede özeldir. Onunla her zaman ilgilenilir. Kabilenin geçimini sağlamak için herkesin avcı olması gerekmez. Maylak bir şifacı ve eşi de bir tabakçı. Ama kabileye yardım ettikleri için onlarla ilgilenilir. Benim eşim de avlanmıyor. Yavrulara kelimeleri ve saymayı öğretiyor. Mah-dee avlanıyor çünkü hoşuna gidiyor." Eşinden bahsedildiğinde bir kez daha gururla parlayan Hassen'i işaret ediyor. "Bek'in Ell-ee'si ise henüz yeni ve esaretten kurtulmaya çalışıyor. Kendini rahat hissettiğinde yerini bulacaktır. Kimse böyle şeyler için endişelenmesin."

Benim var. "İşe yaramaz bir köle ölü bir köledir."

"Artık bir köle değilsin," diyor Bek sert bir şekilde. "Kabilemiz bir ailedir. Kimse sevimsiz olduğu ya da pek bir şey vermediği için dışarı itilmeyecek."

"Eğer öyle olsaydı, uzun zaman önce kovulmuş olurdun, değil mi Bek?" Hassen sinsice söylüyor.

"Bah," diyor Bek yine.

Şakalaşmaları beni büyülüyor. Bu bana geçmişte rakiplerimle yaptığım sözlü atışmaları hatırlatıyor ama bu sözler gülümseyerek söyleniyor ve kimse alınmıyor. Amaç birilerini kızdırmak değil, dalga geçmek. Büyüleyici. "Yani kimse eşimden bir şey talep etmeyecek mi? Şimdiden kendini çok zorluyor.

iyileşmesi çok zor." Böyle şeyler söylememeliyim çünkü bunlar bir arenada bize karşı kullanılabilir...

Ama benim için daha fazla arena yok. Ve bir noktada güvenmeliyim. Veronica bunu isterdi.

"İkna olmuş görünmüyorsun," diye gözlemliyor Zolaya.

"Değilim," diye itiraf ediyorum onlara. "Bir gladyatör dünyada yalnızdır. Arkadaş ya da güvenilecek insan diye bir şey yoktur. Bunu kabullenmek benim için çok zor. Veronica'mın başkaları tarafından kuşatılmak istediğini biliyorum ama ben bu tür kavramlarla mücadele ediyorum."

"Kabileler iyi şeylerdir," diyor Bek, ateş çukurunu çevreleyen kayalardan birini dürterek. "Sana öyle gelmeyebilir ama eşini orada uyurken bıraktın, değil mi? Neden? Çünkü ihtiyacı olursa onu korumak için aşağıdayız. Bazen avlanırken uzun süreler boyunca uzakta oluruz. Bir kabile eşlerini ve yavrularını güvende tutar." Ateşi inceliyor ve sonra bana bakıyor. "Benim Ell-ee'min etrafında insanlara ihtiyacı var. Yalnız kalmayı sevmez. Köyden ayrılabilmemin tek nedeni, korkmadığından emin olmak için başkalarının da orada olacağını bilmem. O zaman bile zor oluyor."

Veronica'mı düşünüyorum. Elimden gelse her an onun yanında kalmak isterdim ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Şu anda bile, o uyurken mağaranın dışına çekildim çünkü Willa ve Gren'in sürekli çiftleşme sesleri beni rahatsız ediyor. Yine de haklılar. Girişi korudukları için mağaranın tamamen güvenli olduğunu bilmeseydim onun yanından ayrılmazdım.

"Bunu düşüneceğim," diyorum onlara.

Bek uzanıp bir elini omzuma vuruyor. "Eşin uyandığında ve güçlendiğinde onu yakındaki avcı mağaralarından birine götür. Rezonansınızı tamamlayın, birlikte biraz zaman geçirin ve sonra onu kabileye geri getirin. Sana yakınlarda iyi stoklanmış bir mağaranın yerini gösterebilirim."

Bek'e başımı sallıyorum. Söyledikleri mantıklı geliyor. "Bunu isterim. Battaniyeye ve barınağa ihtiyacı var. Son birkaç gün onun için çok zor geçti."

"İnsanlar kırılmandır," diye katılıyor, sanki neden bahsettiğimi biliyormuş gibi. Uçurumun tepesinde alçak, muzaffer bir uluma esintiye karışıyor ve Bek yüzünü buruşturuyor. "Sana göstereceğim mağara buradan daha özel olacak, o yüzden

dişinizle çiftleşebilir ve sahildeki herkesin bunu duyması konusunda endişelenmek zorunda kalmazsınız."

Homurdanarak onaylıyorum. Haksız değil. Nedense Gren ve Willa'nın sesleri kanyona kadar taşınıyor ve burada daha da net duyuluyor. Veronica'm utanırdı ve ben onun için bunu istemiyorum. "Göster o zaman," diyorum ona. "Bir süre uyuyacak."

"Gel," diyor Bek omzuma vurarak.

Görünüşe göre bir arkadaşım var. Veronica'm gurur duyardı.

ASHTAR

Veronica üç gün daha uyuyor ve sadece bir şeyler yiyip içmek ya da idrarını boşaltmak için uyanıyor. Sonra tekrar uyku sersemliğiyle kendinden geçiyor ve ben kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalıyorum. Ben çok fazla önemsiyorum. Uyumasını istiyorum ve kendini aşırı zorladığını biliyorum. Dinlenmek en önemli şey.

Ama khui'm bunu anlamakta zorlanıyor.

Her gece eşim kollarımdayken yatağa giriyorum, vücudum onu sahiplenmek için ağrıyor. Khui'min rezonans şarkısı her geçen gün daha da ısrarcı hale geliyor ve artık aletim sürekli geriliyor ve sertleşiyor. Düşüncelerim çiftleşmekle ilgili. Her zaman. Sürekli. Sonsuza kadar. Veronica'nın yanından uzakta zaman geçirmek zorundayım çünkü Willa ve Gren'in yanında olmak işkence gibi.

Aradan üç gün daha geçmiş olması önemli değil; sanki çiftleşmenin ne olduğunu yeni keşfetmişler ve hava almaya çıkmadan önce her olasılığı tüketmek istiyorlarmış gibi ateşli bir ihtiyaçla birbirlerine saldırmaya devam ediyorlar. Vücutlarının bir araya gelişini, Willa'nın çılgınlıklarını ve Gren'in vahşi seslerini duymaktan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum çünkü onu kıskanıyorum.

Diğer avcılarla vakit geçiriyorum, dikkatimi dağıtmak için ne öğrenebileceğimi öğreniyorum. Garip bir şekilde sempatikler ve acaba rezonansa yenik düşmeden önce insanları onları neşeli bir kovalamacaya mı sürükledi diye merak ediyorum. Vektal rezonansın anlık bir şey olduğunu söylemişti ama ben bazen öyle olmadığını öğrenmeye başlıyorum. Bana kabile arkadaşlarından biri olan Haeden'in eşini almak için ayın dolunay halini beklediğine dair hikâyeler anlatıyorlar.

Eğer bu olursa delireceğimi düşünüyorum. Ama sonra Veronica'mı düşünüyorum ve o beklemeye değer.

Ben de ona bakmak için elimden geleni yapmaya başladım. Hassen bana tuzak kurmayı öğretti. Zolaya bana nasıl alet yapılacağını ve kendimize daha fazla giysi yapabilmemiz için derilerin nasıl kazınacağını gösteriyor. Bek

bana patikaları nasıl bulacağımı gösteriyor.

vahşi doğada -hem av izleri hem de sa-khui izleri- ve ön belleklerin nasıl aranacağı. Pembe saçlı eşiyle birlikte gelen Taushen adında yeni biri var ve ateşin etrafında vakit geçirmek ve bizi kontrol etmek için sahilden geliyor. Arkadaş canlısı ve açık bir yüzü var ve açıkça Buh-brukh'unun etrafında vakit geçirmekten başka bir şey istemiyor. Bazen onunla çok fazla zaman geçirmek istediğini itiraf ediyor ve kendini ava gitmeye zorluyor. Ava gittiğinde benimle birlikte yürüyor, bana farklı av hayvanlarını ve nasıl avlanmaları gerektiğini anlatıyor. Bana vahşi doğada bir hayvanı nasıl giydireceğimi gösteriyor, böylece kan avın içinde pıhtılaşp tadını bozmuyor. Drakoni tarafımı beslemek için daha büyük hayvanları avlamak için bu fırsatları değerlendiriyorum ve savaş formumdaki boyutum ve hızımdan etkileniyor.

"Eğer böyle bir yeteneğim olsaydı," diyor bana, "tek bir avda tüm kabileyi doyurabilirdim. Düşünsene!"

Hayal ediyorum. Ve bunu hayal etmek o kadar da garip bir şey değil. Zaman geçtikçe kabile fikrine giderek daha fazla alıştığımı fark ediyorum. Diğer erkeklerle konuşmayı ve onlardan bir şeyler öğrenmeyi seviyorum. Kolay yoldaşlığı ve hepimiz benzer işlerle görevlendirilmiş olsak da aklımızda tek bir hedef olduğunu bilmeyi seviyorum - eşlerimizin güvende, rahat ve iyi bakıldığından emin olmak. Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir. Belki ben de bir kabilede olmaktan keyif alırdım.

Geriye kalan tek şey eşime sahip çıkmak ve rezonansı tamamlamak. Bu son şey ve her şey.

Veronica uyurken bile endişeleniyorum. Ona hala çiftleştüğimizde ve ona ateşlerimi verdiğimde benim her şeyimi alacağını söylemedim. Sadece sikimi ve tohumumu değil, ruhumu da. Zihinlerimiz sonsuza dek birleşecek.

Ve Veronica'nın öpücüklerimden hoşlanabileceğini ama düşüncelerini paylaşmaktan hoşlanmayabileceğini öğreniyorum. Ona daha önce söylemem gerektiğinden endişeleniyorum, tıpkı onun bizim rezonansımıza alışmak için zamanı olduğu gibi, bu fikri kabullenmesi için ona zaman tanımalıydım. Yine de artık böyle şeyler için çok geç.

Uyandığında, güçlü ve sağlıklı olduğunda, kendimi daha fazla tutamayacağım. Ona sahip çıkacağım... ve umarım ondan sakladığım şeyi öğrendiğinde benden nefret etmez.

VERONICA

Bir sabah uyandım ve kendimi iyi hissediyordum. Hiçbir yerim acımıyor, çok fazla çaba harcamadan başımı kaldırıabiliyorum, açım ve günüme devam etmek için heyecanlıyım.

Ayrıca çok ama çok oynak biriyim.

Doğrulup yüzümü ovalıyorum ve mağaranın etrafına bakıyorum. Ateş kömürden başka bir şey değil ve etrafta Ashtar da yok. Karanlıkta yakınlarda bir yerde bir hışırtı duyuyorum ve canlanıyorum. Sonra bir kadın kıkırdaması, boğuk bir mırıltı ve Gren'in eşsiz hırıltılarından birini duyuyorum.

Eeek. Yine çiftleşecekler. Birkaç kez uyandım ve yakınlarda utanmadan çiftleştiklerini duydum ve bu sabah bu beni daha az utandırıyor ve daha çok... tahrik ediyor. Kendi cootie'm göğsümün altında mırıldanıyor, Ashtar ve benim hala bizimkini tamamlamadığımızı hatırlatıyor. Onu bulmalı ve...

Ve her yerini yalamaya karar veriyorum. Bu fikir kafamda dolaşırken, üzerime bir dış tunik geçiriyor ve botlarımı giyiyorum. Giyindikten sonra mağaranın girişine giden uzun tünelden aşağı inip güneş ışığına çıkıyorum. Gözlerimi kısarak bir elimi gözlerime götürüyorum ve etrafa bakıyorum.

Kar yağıyor. Hiç şaşırmadım. Güneş ışığı zayıf ama son birkaç günü mağarada geçirdikten sonra parlak görünüyor. Hafif bir esinti taneleri gökyüzünden sürüklüyor ve mağaraya giden uzun, çakıllı rampanın dibinde bir ateş var. Üç karanlık kafa ve benim altın Ashtar'ımı sayıyorum. Adamlardan biri gülüyor ve sonra Ashtar'ı omzundan şakacı bir şekilde itiyor. "Sen buna mızrak mı diyorsun? Babamın yaşlı annesi daha iyi bir mızrak yapabilirdi."

Ashtar ona "Babanın yaşlı annesi de muhtemelen daha iyi avlanıyordur," der ve adamlar sanki bu duydukları en komik şeymiş gibi ulumaya başlarlar. Biri Ashtar'ın elinden mızrağı alır, sahte bir şekilde fırlatır ve sonra hepsi tekrar gülmeye başlar.

Ejderhamın diğer adamlarla gülüp konuştuğunu görünce gözlerim yaşardı. Ashtar'ım arkadaş mı edindi? Birine güvenmesi ne kadar zaman aldı acaba?

Yüce Tanrım, ne zamandır baygınlığım?

Bir tür ses çıkarıyor olmalıyım, çünkü Ashtar bana bakıyor ve gözleri derin bir zevk altınına dönüşüyor. "Veronica. Sen-"

İleriye doğru bir adım attım ve ayağımın altındaki kayalar gevşedi. Ayağımı kaybedip kırımın üstüne düşüyorum ve küçük bir çılgılık atarak patikadan aşağı kayıyorum. Ne kadar aşağıya kaydığımı bile fark edemedim Ashtar orada, beni yakalıyor ve dik tutuyor.

"-Görüyorum ki her zamanki gibisin," diyor kıkırdarak, beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve bir kolunu belime doluyor. "İyi misin?"

"İyiyim, sadece korktum," diyorum boynuna yapışarak. "Beni yakaladığın için teşekkürler."

"Seni her zaman yakalayacağım," diye mırıldanıyor ve beni benimki kadar ses çıkarıyor. Oh.

Aslında, onunki son derece gürültülü. O kadar gürültülü ki diğerleri eğlenerek sırtıyor. Yine de umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Beni bu kadar yakın tutarken olmaz. Bir elimi göğsüne bastırıyorum, benimkiyle eşleşen bitinin sabit uğultusundan başka bir şeye odaklanamıyorum. Hayır, sözümü geri alıyorum. Willa ve Gren'in kavga ettiklerini duyuyorum. Yine. Omzunun üzerinden diğer mavi uzaylılara ve sonra da Ashtar'a bakıyorum. "Lütfen bana aylardır uyumadığımı söyle."

"Aylar mı? Hayır. Birkaç gün. Gücün nasıl?" Yanağımı okşuyor, yüzümü inceliyor. "Rengin çok daha iyi."

"Çok daha iyi hissediyorum," diye itiraf ediyorum, ona biraz daha yaklaşarak. Aynı zamanda oldukça tahrik olmuş durumdayım ve üstümüzde devam eden seksin sesiyle kalçalarımın arasının kayganlaştığını hissedebiliyorum. "Uh... bunca zamandır böyle miydiler?"

"Evet. Hayal ettiğin kadar gürültülü ve sürekli."

"Aman Tanrım."

"Diğerleri, eşinizin karnına bir kit konulana kadar rezonansa girdiğinizi söylüyor. Belki de onun tohumu tutunmakta zorlanıyordur. Her ne ise, geri kalanımıza katılmayı umursamıyorlar." Yüzümü dikkatle inceliyor. "Bu nasıl oluyor da

hissettiriyor mu?"

"Onlar hakkında mı?" Fısıldıyorum. Çıkardıkları seslerin vücudumun çeşitli şekillerde tepki vermesine neden olması dışında onları gerçekten umursamıyorum. "Daha iyi hissettiğine sevindim."

"Peki daha iyi hissediyor musun? Güçlü?" Eğilip ağzımı hafifçe öpüyor ve karnımda yanan açlık ateş gibi büyüyor.

"Sanırım öyle... Neden?" Onun yakınlığından başka bir şeye konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Çünkü seni kendimize ait özel bir mağaraya götürmek istiyorum." Eli sırtımdan aşağı kayıyor. "Geri geleceğiz ama seninle yalnız kalmak istiyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Bu benim kararım mı? Çünkü şu anda bacaklarımı onun beline dolamak ve beni tavşanlar gibi sevişebileceğimiz özel bir yere, yatağa götürmesini talep etmek istiyorum. "Bence kulağa harika geliyor."

SABAHI TOPARLANARAK GEÇİRDİK. Willa, Gren'le paylaştığı kozasından çıkıp bana sarılıyor ve ona baktığım için teşekkür ediyor. Sanırım biraz utandı ya da çekindi. İkisi de. Her neyse. Kolunu okşuyorum ve hiçbir şey düşünmüyorum. Ya da düşünmemeye çalışıyorum. Yanaklarının kızarmasından ve bitmek bilmeyen inlemelerinden mutlu olduğu anlaşılıyor. O mutluysa, ben de onun adına mutluyum. Tam olarak anlamıyorum ama Willa her zaman Gren'de bizim göremediğimiz bir şeyler gördü. Ben kimim ki yargılayayım? Ashtar muhteşem ama boynuzları ve dişlerinden pulları ve pençelerine kadar yüzde yüz uzaylı. Bir ejderhaya dönüşüyor, Tanrı aşkına. Kimin kime aşık olacağını yargılayacak biri değilim.

Ashtar sanki bir çocukmuşum gibi giyinmeme yardım ediyor ki bu çok tatlı. Belli ki benim için endişelenmiş ve uyandığımdan beri benimle ilgilenmek istiyor. Telaşlanmasına aldırmiyorum. İri yarı, seksi bir adamın tuniğimin bağcıklarını daha yukarıdan bağlaması ve kalın tüylü bir atkıyı dış tuniğimin boynuna sıkıştırması aslında oldukça hoş.

"Bana ellerini ver," diyor ve üzerlerine tüylü bir manşon geçirdiğinde şaşıyorum. Bir süre sonra, "Sen uyurken bunu senin için yaptım," diye itiraf ediyor.

"Öyle mi?" Onu okşuyorum çünkü hem içi hem de dışı yumuşak ve tüylü. "Nasıl?"

"Zolaya bana gösterdi. Seyahat ederken ya da seni taşıırken ellerini koyabileceğin bir yer olsun istedim." Onu inceliyor ve sonra bana bakıyor, yüzünde gururlu bir ifade var. "Ellerimle yaptığım ilk şey bu."

"Bayıldım," diyorum ona, gözyaşlarımın süzüldüğünü hissederek. Büyük, vahşi ejderhamın Zolaya ile oturup benim için kız gibi bir kürk manşon yaptığını düşünüyorum ve bunun ne kadar sevimli olduğunu kaldıramıyorum. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Eşimle ilgilenmek istedim. İlk seferinde yalnız kaldığımızda hiçbir konfora sahip olmaman hoşuma gitmedi. Bunun bir daha olmamasını sağlayacağım, bu yüzden tekrar yalnız kaldığımızda sana nasıl bakacağımı öğreniyorum. Daha uzun süre dayanacak bir ateş yakmak için hangi yakıtı yakacağımı biliyorum, sana battaniye yapmak için bir postu nasıl kazıyacağımı biliyorum ve avcılar için bırakılmış erzaklarla dolu yiyecek zulalarını ve mağaraları nasıl bulacağımı biliyorum. Bu seferki farklı olacak."

Tereddüt ediyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir yanım onun bu kadar zahmete girmesini seviyor, içtenlikle duygulanıyorum. Ama aynı zamanda tekrar sadece ikimize kaçmak isteyeceğinden de endişeleniyorum... ve diğerlerine asla geri dönmeyeceğinden. "Sen harikasin," diyorum ona.

Yüzümdeki tereddütü görüyor olmalı. Ashtar bir pençesini çenemde gezdiriyor. "Sadece bir süreliğine, benim tatlı ateşlerim. Sadece rezonansı tamamlayana kadar... tabii Gren'in Willa'ya yaptığı gibi diğerlerinin de sana sahip çıktığını duymasını istemiyorsan."

Yüzümün utançla ısındığını hissedebiliyorum ve daha da yaklaşarak başımı göğsüne gömüyorum. Düşüncesi bile beni utandırıyor. "Özel kulağa hoş geliyor."

Ashtar kıkırdar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Gel güzelim. Toparlan ve gidelim."

Yanımızda götürmek üzere bir çanta hazırlarken Ashtar'ın keyifli haline biraz şaşıyorum ve çok memnun oluyorum. Çantayı omzuna atıyor ve sonra patikadan aşağıya, diğerlerinin oturup Willa'yı koruduğu ateşe kadar bana yardım ediyor.

Uzaktan Gren. Biz yaklaşırken Bek yüzünde bir sırıtışla Ashtar'a mızrağını uzatıyor, Zolaya da Ashtar'ın tařıdđđı çantaya küçük bir deri kese sıkıştırıyor. "ay," diyor bana gülümseyerek. "Air-ee-aw-nuh'umun favorisi."

"Teşekkür ederim," diyorum utanarak, bundan utanmamaya kararlıyım. Herkes rezonansa girer, diyorum kendime. Herkes kaka yapar. Herkes sevişir. Herkesin tavşanlar gibi kaacağımız ve sevişeceğimizi biliyor olması bunun utanç verici olduğu anlamına gelmez. Bu hayatın bir gerçeği ve beklenen bir şey. Yine de, ne zaman bitim hızlansa seğiriyorum. Ashtar mızrağı çantaya bağlarken Bek ve Hassen'le sohbet ediyor, patikalar ve ön bellekler hakkında konuşuyorlar ve sonra geri çekilip Ashtar'ımın omzuna dostça vurup bana başlarını sallıyorlar.

Bir saniye sonra Ashtar ejderha formuna bürünüyor ve beni dikkatlice kucağına alıp pençeleriyle göğsüne bastırıyor. Vücudunun sıcaklığı beni sarıyor ve ellerimi kürk manşonun içine sokuyorum, oldukça sevildiğimi hissediyorum. Ashtar paketi ağzına alıyor ve sonra karda ilerleyerek Willa ve Gren'in mağarasından ve diğerlerinin geri dönmemizi beklediği sahilden uzaklaşıyoruz.

Birkaç gün daha bekleyebilirler. Ashtar uyanmamı bekliyordu ve başkalarını rezonansımızın önüne koymaktan yoruldum. Herkes sağlıklı. Bu şeyi yapmamızın zamanı geldi. Bu bebekler ve seks anlamına geliyor ve bu gezegene geleli sadece iki ya da üç hafta olmasına rağmen, kendimi buradaki geleceğe dair garip bir şekilde heyecanlı buluyorum. Evet, bu ilkel bir şey. Evet, bir uzaylıyla evleneceğim ve televizyonun, telefonun ya da doktorun olmadđđı bir yerde onun bebeklerini doğuracağım.

Bu konuda heyecanlıyım, çünkü Ashtar var. O yanımdayken, her şey cehennemden bir maceraya dönüşüyor. Artık bu gezegenden nefret bile etmiyorum, çünkü onu evim olarak görüyorum. Ben de onun gibi görüyorum - sonsuz potansiyel ve özgürlük. Gülümseyerek onun pullarına yaklaşıyorum ve yanağımı altın sertliğine bastırarak onun bitli şarkısını dinliyorum.

ASHTAR

I Güneş dağların sırtında batmaya yakın olana kadar savaş formumda patikalar boyunca seyahat ediyorum. Veronica'm pençelerimin arasında ve göğsüme yaslanmış mutludur ve ara sıra Evet için ateş püskürterek, hayır için sessizlikle cevaplayabileceğim sorular soruyor. Benim açımdan pek sohbet sayılmaz ama keyifli.

Daha önce hiç kış gezegeninde bulunup bulunmadığımı soruyor. Sessizlik. *Hayır.*

Benimle tanışmadan önce herhangi bir insan tanıyıp tanımadığımı sordu.

Ya da herhangi bir dişi. İkisine de sessizlik.

Arenada olmayı özleyip özlemeyeceğimi soruyor.

Bir an düşündüm ve küçük bir ateş püskürdüm. Çok farklı bir hayat olmasına ve uzun yaşamayı beklemememe rağmen, yaptığım işte iyiydim. Savaşmaktan ve kalabalığın kükremesinden zevk alıyordum. Şiddetli bir dövüşten sonra tribünlerin ayak ve yumruk sesleriyle çınlamasından ve adınızın haykırılmasından hoşlanıyordum. Bunu özleyecek miyim? Sanırım özleyeceğim. Bu çok daha sakın bir hayat.

Ama bu, Veronica'ma sahip olmak için ondan binlerce kez vazgeçmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Tabii ki zihinsel bir bağımız yok ve bunun evet ya da hayır ile cevaplanamayacak bir soru olduğunu anlamıyor. Karmaşıklık katmanları var. Savaşın fizikselliğini ve heyecanını özleyeceğimi ama beraberinde gelen ziynetleri özlemeyeceğimi hızlı bir ateş püskürmesiyle nasıl açıklayabilirim? Kuru protein takviyeleri yemeyi özlemeyeceğim çünkü efendim optimal bir diyet tabi tutulmam gerektiğine karar verdi. Köle tüccarından köle tüccarına takas edilmeyi, kaslarımın yoklanmasını, dürtülmesini ve savaşa en hazır durumda olduğumdan emin olmak için bitmek bilmeyen tıbbi testleri özlemeyeceğim. Yalnızlığı özlemeyeceğim. Köle tasmalarını özlemeyeceğim.

Bunların hiçbirini özlemeyeceğim ama arenayı özleyeceğim.

Bunu ona söylediğimde üzüyor, yanlış anlıyor. Duraklıyorum ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirene kadar tekrar burnunu çekiyorum. "Sence burada benimle mutlu olacak mısın?"

Başımı kaldırıyorum ve ona ne kadar mutlu olduğumu göstermek için havaya büyük bir ateş püskürtüyorum. Şaşırmış görünüyor ve sonra yanakları zevkten pembeleşiyor. Karnına dayanan pençeyi hafifçe vuruyor. "Gösteriş." Ama memnun.

Bundan sonra soruları cevaplamak daha kolay. Arenada üç adam öldürdüm mü?

Sakin ol. *Evet.*

On mu?

Evet.

Yüz mü?

Bir an düşünüyorum, sonra temkinli bir şekilde havaya bir ateş daha üflüyorum. Beni aylarca günde birkaç kez dövüştüren ustalarım oldu. Düzinelerce ve düzinelerce kişinin arenaya girdiği ve sadece bir avuç kişinin ayakta kaldığı savaş alemlerine katıldım. Yüzlerini hatırlamıyorum ama sayılamayacak kadar çok olduklarını biliyorum.

Bundan sonra sorular başka bir şeye dönüşüyor. Başını arkaya yatırıyor ve bana bakıyor. "Bebeğimiz olduğunda erkek olmasını tercih eder misin?"

Tamamen duruyorum. Kuyruğum ileri geri hareket ederek arkamızdaki patikada karları itiyor. Şaşırdım kaldım.

Bir bebek. Genç. Veronica ve ben genç olacağız. Birlikte.

Bu rezonansın biyolojik bir nedeni olduğunu biliyordum, ancak yakında baba olacağım gerçeğini ilk kez bir araya getiriyorum. Ya da belki de bu beni ilk kez gerçekten, gerçekten vurdu. Sa-khui'nin dediği gibi bir kit. Benim boynuzlarıma ve annesinin hevesli sakarlığına sahip küçük bir insan kızı hayal ediyorum. Benim gibi altın pulları ve yumuşak saçları olan bir oğul hayal ediyorum. İstemekten göğsüm ağrıyor.

İkisini de istiyorum. Şimdi bencil olacağım ve kendimi gelecekte bir aileyle hayal edeceğim için, ikisini de istiyorum-erkek ve kız. Büyük düşünürsek belki ikişer tane. Bu fikri sevdim.

Bu yüzden onu biraz daha yakın tutuyorum ve küçük bir alev parçasının dışarı çıkmasına izin veriyorum. "Bir erkek, hm? Yani kız değil mi?"

Yeterince yanıt veremediğim için hayal kırıklığına uğrayarak tekrar alevlendim. Doğru soruları bulma konusunda gerçekten berbat. Geri döndüğümde ona nasıl hissettiğimi söylemek için zihnime bir not alıyorum. Bedenine sahip çıkıp onu tohumlarımla doldurduğumda... ve o da benim ateşlerimi aldığımda. O zaman aramızda zihinsel bir bağ oluşacak ve bu korkunç tahmin oyununa gerek kalmayacak.

Tek umudum, ateşlerimi almanın gerçekte ne anlama geldiğini öğrendiğinde kızgın olmaması.

Bek'in bana bahsettiği mağarayı az ileride görüyorum ve hem hevesle hem de korkuyla oraya doğru ilerliyorum. Eşimi nazikçe yere bırakıp Bek'in beni uyardığı gibi mağaranın sakinlerini aramak için kafamı içeri sokarken bile zihinsel bağı düşünüyorum. Bazen kar kedilerinin ya da metlakların buraları evleri haline getirdiğini ve hazırlıksız girmenin tehlikeli olabileceğini söylemişti. Ama bu mağara boş ve başımı dışarı çıkardığımda iki ayaklı formuma geri dönüyorum. Çantamı omzuma atıyorum ve dostumun elini tutuyorum.

"Yoruldu mu?" Mağaraya girerken ona sordum.

"Hayır, ben iyiyim." Bana gülümsüyor ve esnemesini bastırıyor.

O yorgun. Kaşlarımı çatıyorum, acaba kendini daha iyi hissedene kadar bunu ertelese mi diye düşünüyorum. Çantayı mağaranın girişine koyup yüzeyi sıvazlarken ona "Otur," diyorum. Üstüne oturuyor ve ben de diğerlerinin talimatlarını hatırlayarak içeri giriyorum. Koku yoluyla, ot yiyenlerin gübre yongalarından oluşan sepeti buluyorum ve ateş çukuruna birkaç tane yığıyorum, ardından üzerlerine alev üflüyorum. Yeterince kolay. Her ihtimale karşı mağaranın geri kalanını kontrol ediyorum ama burası Willa ve Gren'in evi gibi aşırı derin bir mağara değil. Bu, kalın kayaların arasına sıkışmış bir girintiden biraz daha fazlası ve arka duvar boyunca düzgünce istiflenmiş kürk ruloları için zar zor yeterli alana sahip.

Veronica'ya dönüyorum ama o paketi alıp içeri götürüyor. "Bırak ben yapayım," diyorum elinden paketi alırken.

"Oh hadi ama. Tek yaptığım bütün gün pençelerinin arasında oturmaktı. O kadar da yorgun değilim."

"Son zamanlarda kendini çok zorladın. Ben olsam seni daha fazla zorlamazdım." Mağaradaki doldurulmuş deri taburelerden birini -iki tane var- ateşin yanına çekiyorum ve işaret ediyorum. "Sana çay yapayım."

Bana gözlerini deviriyor ama söyleneni yapıyor.

Tüm ekstra katmanlarını çıkarmasına yardım ediyorum ve sonra ona bir fincan yaprak-su çayı dolduruyorum. O çayını yudumlarırken ben de mağarada dolaşıp eşim için her şeyi hazır hale getiriyorum. Kalın kürkleri -hepsini- açıyorum ve mağaranın arka tarafında ona sıcak, derin bir yuva yapıyorum. Kurutulmuş eti bulup ona yemek yapıyorum. Birlikte yalnız kalabilmemiz için mağara perdesini mağaranın ağzının üzerine çekiyorum. Savunmaya ihtiyacı olursa diye silahlarımı kapının yanına koyuyorum.

Ve sonra... Yapılacak başka bir şey yok. Khui'm göğsümde zonkluyor, buraya neden geldiğimizi hatırlatıyor. Bana parlak, hevesli bir gülümseme veren eşimin yüzünü inceliyorum. Yanındaki tabureye vurarak oturmamı istediğini belirtiyor.

Yine de çok yakın oturursam... Ne ona ne de khui'min çağrısına karşı koyabilirim. Ve şu anda çiftleşecek kadar güçlü olsa da, ateşlerimi alacak kadar güçlü olduğundan tam olarak emin değilim. Bunun bir insanı nasıl etkileyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Çayını iç," diyorum ona. "Sonra dinlenmelisin. Uyu."

Veronica yüzünü bana çevirdi. "Buraya mahremiyet için geldiğimizi sanıyordum. Bilirsin işte, başka şeyler için." Ve yanakları pembeleşti.

"Yapacağız," diye söz veriyorum ona. "Ama henüz değil. Gücüne ihtiyacın var."

"Gücüm konusunda çok endişeliysen, arkama yaslanıp tüm ağır işleri senin yapmana izin vermekten mutluluk duyarım," diyor bana, saçının bir tutamıyla şakacı bir şekilde oynayarak.

Bir erkeğe hiç bu kadar tatlı işkence edilmiş miydi? "Yakında," diyorum aniden. Ve yakında olacak. Belki benim zevkime göre yeterince yakında değil ama Veronica beklemeye değer. Onu riske atmayacağım.

Kararım karşısında mutsuz görünüyor, derin bir iç çekiyor ve sessizce çayını içiyor. Mağaradaki eşyaları düzenlemeye çalışarak kendimi meşgul ediyorum, sonra Veronica'ma kendisi için bir mızrak yapmaya karar veriyorum. Elbette bu gece bitmesi gerekmiyor ama başka şeylere odaklanırsam belki khui'm beni dinler. Böylece diğerlerinin bana gösterdiği gibi bazı ağır kemik parçalarını oyuyorum ve mızrak uçları yapmaya çalışıyorum.

Bir süre sonra Veronica tekrar iç çeker ve yatağa doğru ilerler. "Sanırım uyumaya gideceğim."

Başımı sallıyorum, ona bakamıyorum. Şimdi baş başa olduğumuz için, ihtiyacım çok daha büyük... ve görmezden gelmek çok daha zor.

Yatağa giriyor ve sonunda dönüp uyumadan önce uzun süre bana bakıyor. Onu bu şekilde görmezden geldiğim için nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok.

Dinlenmeye ihtiyacı var. Bu kadar kırılgan bir haldeyken, üzerine atlayan aç bir canavara ihtiyacı yok. Ve bu noktada, ben gerçekten de açgözlü bir canavar olurdum. Khui'm aklımdaki tüm mantığı tüketiyor.

VERONICA

A Kalçamdaki nazik el beni gecenin bir yarısı uyandırıyor. "Mmm?" Yuvarlanıyorum, uyanmaya çalışıyorum.

"Dostum. Sana çok ihtiyacım var." Ashtar'ın sesi alçak ve boğuk, göğsünü titreten sıcak zonklamasını neredeyse hissedebiliyorum. "Arkana yaslan ve amını yalamama izin ver, böylece tatlılığını tadabileyim."

"Oh." İsteddiğini yapıyorum ve bir an sonra karnımı okşuyor, vücudumda gıdıklayıcı uyarılma titreşimleri gönderiyor. Bu noktada pantolonum yok, bu yüzden çıkarılana kadar uyumuş olmalıyım. Şu anda üzerimde sadece bir tunik var ve onu da kolayca belime kadar iterek çıplak alt yarımı ortaya çıkarıyor. Karanlıkta dalgınca gülümsüyorum. "Dalga geçmek istemediğini sanıyordum."

"Ateşlerim için yeterince güçlü değilsin," diyor bana ve sonra kalçalarımı birbirinden ayırıyor. Bir saniye sonra, amıma uzun, yavaş bir yalama veriyor ve o kadar yüksek sesle inliyor ki içime bir ürperti gönderiyor. "Buna ihtiyacım var," diye homurdanıyor.

Tanrım, benim de buna ihtiyacım var. İçim kıpır kıpır ve onun dokunuşuna o kadar açım ki ağrıyor. "Seni istiyorum," diyorum ona.

"Hayır," diyor.

Ve bu beni duraksatıyor. Beni tekrar yalamak için kalçalarımın arasına dalarken bile -en büyük dikkat dağıtıcı- o kelimeyi düşünmeye devam ediyorum. Hayır. *Hayır*.

Hayır mı?

Ne oluyor be?

Dikkatini çekmeye çalışarak onu itiyorum. Kukumun üzerinde açgözlülükle geziniyor, ağzının açgözlü darbeleri beni haykırmaya zorluyor. "Ashtar, bekle. Dur!"

Başını kaldırıyor, gözleri parlıyor ve altın sarısı ile bit mavisi arasında yanıp sönüyor. "Durmak mı? Neden?"

"Çünkü konuşmamız gerek!" Nefes nefese kalıyorum ve sanki bana doyamıyormuş gibi dudaklarını yalaması dikkatimi dağıtıyor. Tanrım, onu tekrar kalçalarımın arasında istiyorum. Dilinin birkaç harika hareketiyle birkaç dakika içinde boşalmamı sağlayabilir ve o zaman diğer her şeyi unuturum. Az önce söylediklerini unutmak istemiyorum. "Hayır" demesi kafamı karıştırdı ve incitti.

"Sonra konuşuruz. Şimdi zevk." Başını tekrar eğiyor.

Bacaklarımı kapatıp bir elimi saçlarına koyuyorum ve kalın, telli yelesini çekiştiriyorum. "Bunu ne kadar istesem de yapamam. Sana dokunmamı neden istemediğini söyleyene kadar olmaz."

"Çünkü bu çok fazla," diyor bana kalın bir sesle, sahiplenici elini kalçamda aşağı yukarı gezdirerek. "Sana dokunabilirim ama bana dokunmana izin vermek benim için katlanılamayacak kadar fazla."

"O zaman buna katlanma," diye haykırıyorum. "Seni istiyorum Ashtar. Seni seviyorum. Şu çiftleşme olayını yapalım ve yarı ejderha bir bebek yapalım. Ben hazırım. Hiç yorgun değilim. Beklemekten bıktım ve seni istiyorum. Yalnızız, ben tahrik oldum ve sen de oluyorsun. Neyi bekliyoruz?"

Başını tekrar kaldırıyor ve bana sıkıntılı bir bakış atıyor, gözleri kararıyor.

Uh oh.

"Ne oldu?" Kalbimde sert, korkunç bir acı var. "Benimle çiftleşmek istemiyor musun? Bu mu yani?" Rezonansın savaşılabileceğimiz bir şey olduğunu düşünmüyordum, ama belki o yapabilir? Belki de her uzaylı türü için farklıdır ve benim ona göre olmadığımı karar vermiştir. Bu korkunç bir şey. Kendime hep beni sevmezse sorun olmayacağını söyledim. Anlayacağımı, ama bu korkunç, ruhumu uyuşturan kayıp acısına hazırlıklı değildim.

Ashtar'a sırlıslıkla aşışım ve onun beni istememesi beni öldürüyor.

"Sorun o değil. Asla o değil!"

"O zaman bu da ne?" Boğazımda oluşan hıçkırığa karşı koyuyorum. "Bana söylemeni istiyorum, çünkü bilmemeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Başka biri mi var? Yaralandın mı? Yaralandın mı? Çocuk istemiyor musun?" Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım. Çocuk istemiyor musun? Sen-"

"O değil," diyor Ashtar çabucak ve üzerime geliyor, gözlerimden yaşlar dökülürken bile yüzümü avuçluyor. "Ağlama, ateşlerim. Seni zdğm için nefret ediyorum."

"Evet, ben de nefret ediyorum," diyorum ağlamaklı bir sesle. "Söylesene artık."

Sanki bana dokunmaya doyamıyormuş gibi yüzümü öpücüklere boğuyor. Vücudu üzerimde, ağırlığı üzerimde ve bu o kadar iyi ve doğru hissettiriyor ki ona olan ihtiyaımı fiziksel acıya dönüştürüyor. Bana sorunun ne olduğunu söylemezse hüngür hüngür ağlamaya başlayacağım, çünkü onu bulduğum gibi kaybedeceğimden korkuyorum. "Seni istiyorum. Senin yavrularını istiyorum. Başka kimseyi istemiyorum. İcinmedim. Sadece... sana söylemediğim bir şey var."

Boğazımdan bir korku iniltisi kaçıyor. "Evli misin? Daha önce bir eşin olmadığını söylediğini sanıyordum-"

"Evli misin?"

"oktan

iftleştik!" "Ne?

Hayır!"

Bu düşünceden o kadar tiksini miş görünüyor ki kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Tamam o zaman," diye soruyorum. "Neymiş o?"

Ashtar inliyor ve alnını benimkine bastırıyor. "iftleşmemizle ilgili." Deşet içinde inlediğimde, hızla devam ediyor. "Bir drakoni iftleşmesinde olağan olmayan şeyler olur."

"Ne, anal gibi mi?" Kahverengi delikten hoşlandığımdan emin değilim ama onu o kadar çok seviyorum ki denemeye hazırım.

"Hayır, ben... bekle. Anal nedir?" Başını eğiyor ve o kadar meraklı bakıyor ki gülmekle ağlamak arasında **k a l ı y o r u m .**

"Yanlış delikte seks. Kastettiğin bu değil miydi?"

şaşırmış görünüyor. "İnsanlar bunu yapar mı?" Sonra gözleri uyarılmanın derin altın re ng i yle parlıyor. "Bunu benimle yapar mısın?"

"Olabilir. Ama önce bana neden korktuğunu söylemelisin ki ben de uygun bir şekilde korkabileyim." nk gerçekten ama gerçekten ıldırmağ üzereyim.

Yakında ne olduğunu söylemeyecek. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Endişeli görünüyor ve kalbim yeniden sıkışıyor. Tereddüt etse de ağırlığını üzerime kaydırıyor ve ben de kalçalarımı açıp bacaklarımı kalçalarının etrafında kilitliyorum. İnliyor, bana karşı sallanıyor ve sikini ovuşturuyor - Tanrım, o kadar çıplak ki ve Tanrım, o kadar iyi ki - ıslak kıvrımlarımda bir aşağı bir yukarı. "Vücudun inanılmaz," diye mırıldanıyor Ashtar.

"Oyalıyorsun."

Büyük ejderham inliyor ve alnını tekrar benimkine bastırıyor. "Öyleyim. Çünkü bana hayır demeni istemiyorum."

"O zaman bana ne olduğunu söyle!"

Gözlerimin içine bakıyor, başparmakları yüzümü okşuyor. Bu sırada kalçaları benimkilere çarpıyor, aramızda öyle lezzetli bir sürtünme oluyor ki, sevinçten çığlık atmak istiyorum. Bitim o kadar sert mırıldanıyor ki, göğsüm sanki bir motor gibi hissediyor. Tekrar ileri doğru hamle yaptığında, ona doğru eğiliyorum ve lezzetli hislerin yoğunluğu ikiye katlanıyor.

Sanki kendimize engel olamıyoruz. Sanki hareket etmeye ve dünyanın en lezzetli işkenceli kuru sevişmesinde birbirimize sürtünmeye devam etmek zorundaymışız gibi. Seks yapmak için o kadar uzun süre bekledik ki bedenlerimiz bile mazeret duymak istemiyor.

"Bir drakoni eşine sahip çıktığında," diyor bana, sesi sert bir törpüye dönüşürken aramıza uzanıyor ve sikini sularımın arasından geçiriyor. Kalın aletin başı klitorisimin üzerinde geziniyor ve ben tekrar doğrulup sözsüz bir çığlık atıyorum. "Ona ateşini bir ısırıkla veriyor."

"Seksi ısırma," diye nefes alıyorum, göğüslerim ortaya çıkana kadar tuniği yukarı itiyorum ve bakışları oraya gidiyor. Meme uçlarım sert ve sıkı, o izlerken uzanıp uçlarını okşayarak onları kızdırıyorum. "Bu kısmı bana sen söyledin. Ben varım. Devam et."

Ashtar'ın sıvı altın bakışları göğüslerime kilitlenmiş durumda. Ben ağrıyan meme uçlarımı koparıp oynarken o tamamen büyülenmiş durumda. Belki de alay ediyorum. Umurumda değil. Tek bildiğim, onun amıma sürtünmesini durduramadığı gibi benim de duramayacağım ve ikimizin de durmasını istemediğim. Ben hazırım. Çok hazırım. "Seni sahiplendiğimde, sana ateşlerimi veriyorum. Bunu hayatım boyunca sadece bir kadına ve sadece bir kadına verebilirim. Bu nihai seçimdir." O

Bana karşı kabarıken bile yanağımı okşuyor, sikini sırlıslıkla amımın kıvrımları arasından kaydırıyor. "Ve sana ateşlerimi verdiğimde, kendimden ve ruhumdan bir parça veriyorum."

"Tamam," diyorum ona, nefes nefese. Bu işkenceli sürtünme yüzünden boşalmak üzereyim ama önce başka ne söyleyeceğini duymak istiyorum. "Canın acıyor mu?"

"Enfes olduğu söylendi." Tekrar amıma doğru itiyor ve bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. Yine tereddüt ediyor.

İşte burada. İşte hayatımı mahveden zinger. "Ateşlerimi aldığında aramızda bir bağ oluşuyor."

Elimi havada döndürerek devam etmesi gerektiğini işaret ediyorum.

"Ve?" "Zihinlerimiz birbirine bağlı olacak. Sonsuza kadar."

"Ve?"

Ashtar kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Burada 've' yok. Sorun da bu zaten."

Bana o kadar da kötü gelmedi. "Zihin bağlantısı hakkında biraz daha açıklama yap. Mesela... benim başım ağırırsa senin de başın ağrır mı?"

Başını sallıyor, vücudu hareketsizleşiyor. "Bu, seninle konuşmak istediğimde kelimeleri kullanmak zorunda olmadığım anlamına geliyor. Düşünebilirim ve sen de duyarsın. Bu aynı zamanda senin düşündüğün her şeyi benim de duyabileceğim anlamına geliyor. Benim halkım telepatiktir ve ateşler paylaşıldığında, bu sadece ikiniz arasında da bir iletişim bağı oluştuğu anlamına gelir."

"Oh." Bunu düşündüm. Bir yandan, aramızda hiç mahremiyet kalmayacak. Diğer yandan, şaşırtıcı bir şekilde bununla bir sorunum yok. Buraya geldiğimden beri her türlü değişikliğe uyum sağlamıyor muyum? Zihinsel bağlantı farklı olacak ama kötü olacağını sanmıyorum. Ashtar her zaman aklımda olacak. Bir daha asla onsuz olamayacağım. Bu düşünce hoşuma gitti. "Yani düşüncelerini benimle paylaşmak istemiyor musun? Bu mudur yani?"

"Bunu her şeyden çok istiyorum. Bu bize en çılgın hayallerimin ötesinde bir yakınlık getirecek." Gözleri yine duyguyla parlıyor. "Birinin zihinsel sesini duymayalı çok uzun zaman oldu ve bunun kaybını hissediyorum. Ama ben

sizi rahat olmadığınız bir şeye zorlamayacaktır."

"Bu konuda rahatım," diyorum ona, kalçalarımı oynatarak sikinin tekrar aşağı yukarı sürtünmesini sağlıyorum. "Hadi şimdi seks yapalım."

Ashtar tamamen şaşırılmış görünüyor. "Emin misin?"

"Eğer sen de benim kafamın içinde olmamı sorun etmiyorsan, ben de senin kafanın içinde olmanı sorun etmiyorum." "Daha fazla istediğim bir şey yok-"

"Hiçbir şey mi?" Soruyorum ve meme uçlarımla tekrar oynuyorum.

Çılgınca hırlıyor ve ağzımı sıcak, aç bir öpücükle kapıyor. Hemen ardından beni kalçalarımın tutup yüzüstü çeviriyor. Ben daha ne yaptığını sormadan popomu havaya kaldırıyor, kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve sonra içime giriyor.

Şaşkınlık ve sıcak bir zevkle haykırdım. Tanrım, iyi hissettireceğini biliyordum ama hiç beklemiyordum... Yüce İsa. Sanırım şimdiden boşalıyorum. Tekrar içime giriyor, şiddetli ve acımasızca ve o kadar ıslağım ki inanılmaz hissettiriyor. Bir sonraki hamlesiyle boşalacağımı anlıyorum ve boğazımdan bir inilti kaçıyor.

"Benim," diyor ve sesi öylesine şiddetli bir sahiplenmeyle yüklü ki her yerim diken diken oluyor. Bedenlerimiz birbirine kenetlendi, tekrar üzerime eğildi, sırtı benimkini tamamen kapladı. "Eşim," diyor, öylesine talepkâr ki. Eli saçlarımda düğümleniyor ve başımı geriye eğdiğimde ağzını boğazımda hissediyorum. Dişleri derime batmadan önce derimi hafifçe sıyrıyor.

Haykırıyorum, çünkü his o kadar yoğun ki, tamamen zevk değil, tamamen değil. Sıcak ve derin ve ısırmanın acı verici bir yanı var ama bunun bir önemi yok çünkü nasıl olsa boşalıyorum. Titriyorum, siki içimde derinlerde ve iç duvarlarım onun etrafında tekrar tekrar kenetleniyor. Bu çok iyi ve aynı zamanda çok fazla.

Aynı anda patlayan binlerce yanan güneşin sıcaklığı gibi hissettiren bir şeyle doruğa ulaşıyorum. Sert, sıcak ve kirli ve ben kendimi sıkarken Ashtar'ın dişlerinin hâlâ boynumun derinliklerine gömülü olduğunu fark ediyorum. Alçak sesle homurdanıyor, sesi boğuk ama açıkça zevkten kaynaklanıyor ve sonra boğazımda sıvı ısı titreşiyor. Bunlar onun ateşleri olmalı. Hâlâ boşalıyorsa da kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum, bu his o kadar yoğun ki bir şeyler kopacakmış gibi hissediyorum. Ashtar içime bir kez pompalıyor

ve sonra tekrar boşalıyorum, boğazımdaki ateş dışarı doğru yayılırken vücudum daha da sertleşiyor. Sanki kavurucu sıcaklık damarlarımdan ve vücudumun geri kalanından taşıyor, boşalırken bile beni alev alev yakıyor. Duyguların içinde kayboluyorum, Ashtar'ın sonunda beni sahiplenmesinin verdiği tatlı zevk dalgası, cootie'min uğultusu ve diğer her şey. Üzerimde dönüyor ve sonra çok geç fark ediyorum ki çok kızsı bir baygınlığa batıyorum.

Hatırladığım son şey Ashtar'ın beni ısırıldığı yerden boğazımı nazikçe yaladığı. Sonra, hiçbir şey.

ASHTAR

I

Hayatımın en güzel gününü sevgiyle hatırlıyorum.

Yakın zamanda yeni bir ustaya satılmıştım.

dövüş köleleri. Onun ahırında olmak bir onurdu ve bir rakip sizin Natu'nun dövüşçülerinden biri olduğunuzu duyduğunda, bu onların içine korku salardı. Dövüşlerimiz her zaman kapalı gişe olurdu. Bu, Natu'nun performansınızdan memnun olması gerektiği anlamına geliyordu, yoksa hemen kesilir ve başka birine satılırdınız.

Natu beni severdi ama çalışmam gerektiğini söylerdi. Çok kibirli olduğumu ve maçları kazanmak için savaş formuma çok bağımlı olduğumu söyledi. Ejderha formuna geçişlerimin savaşta bir sürpriz, sürekli bir bilinmeyen olması gerektiğini, ancak gerçek güce odaklanmam ve insan formumun da aynı derecede güçlü, hızlı ve kuvvetli olması gerektiğini söyledi. Bir formda zayıf, diğerinde güçlü olmamı istemiyordu, yoksa onun için işe yaramazdım.

En büyük maçımdan önceki akşam -ölümüne bir dövüş- beni ikinci kez tasmaladı. İlk tasmam, beni uysal tutmak için şok tasma ve herhangi bir telepatik iletişimi durduracak nötrleştiricinin bir kombinasyonu olan sürekli bir arkadaşı. Metalik benzeri bir madde olan flexipose'dan yapılmıştı ve takan kişiyle birlikte değişip bükülebiliyordu, bu yüzden savaş formuna geçtiğimde bile benimle birlikte ayarlanıyordu. Bana taktığı ikinci tasma düz bir demir halkaydı ama ne işe yaradığını biliyordum. Eğer yer değiştirirsem, değişmezdi. Drakoni formuna geçmeye çalışsaydım, kafamı keserdim.

Bu maç için iki aylık formda yapmalıyım.

O zamanlar kibirliydim. Bu işi halledeceğimi ve Natu'nun etkileneceğini düşünmüştüm. Arenaya girdiğimde yanlış hesap yaptığımı anladım. Rakibim yarı Graxiiian'dı, kaya gibi sert derisi, ağır kemikleri ve genel olarak öldürmesi zor olmasıyla bilinen ağır yerçekimli bir halk. Bu da hantal formuna rağmen şaşırtıcı derecede hızlıydı. Bu durum karşısında şok olduğumu hatırlıyorum.

Ayrıca on dakika sonra, dövüş devam ederken ve yumrukları kemiklerimi kırıp uzuvlarıma çarparken, üstün olduğumu düşündüğümü de hatırlıyorum. Dişlerim ve

Pençelerim ona bir şey yapmadı, ateşim de öyle. O gün öleceğimi kesin olarak bildiğimi ama pes etmediğimi hatırlıyorum. Eğer öleceksem, seyirciye müthiş bir gösteri sunacaktım. Bu yüzden rakibimi alt etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Savunmasız gözlerine ateş üfleyecek kadar yaklaşabilmek için beni yakalamasına izin verdim. Onu boğmak ve çelme takmak için arenaya girişimizdeki atılmış köle zincirlerini kullandım. Ve gücüm azalmaya başladığında, savaş formunda olsaydım asla göremeyeceğim bir şey söylediğini fark ettim. Yarı-Graksiyalı rakibim ne zaman saldırsam ayak bileklerini siper ediyordu.

Bu farkındalığın verdiği şiddetli sevinci hatırlıyorum. Kırılmış, hırpalanmış bedenimi yerden kaldırıp savaşıma devam etmem için bana nasıl güç verdiğini. Pençelerimle ayak bileklerine saldırdım ve derinlere inen ve çok kolay yırtılan eski bir yaranın yumuşak etini keşfettim. İri yarı, vahşi rakibim yüzüstü öne doğru devrildi ve ben de kendimi onun sırtına attım ve nefesi kesilene kadar düz, çirkin yüzünü arenanın kumlarına gömdüm.

Sonra ölü bedeninin üzerinden ayağa kalktım ve zafer kazanmışçasına kollarımı havaya kaldırdım. Kalabalık öyle yüksek sesle kükredi ve ayaklarını öyle çılgınca yere vurdu ki sanki tüm evren zaferimi duymuş gibi hissettim. Natu'nun memnun bir şekilde başını salladığını hatırlıyorum. Arenanın adımı haykırdığı o anda içimden akan adrenalini ve gücü -ve katıksız neşeyi- hatırlıyorum.

Bu inanılmaz bir andı... ve yine de Veronica'ma sahip olma hissiyle karşılaştırılmaz. Sıkışan vücudunun derinliklerindeki sikim, damarlarında dolaşan ateşim. Geçici bir süreliğine baygın düştü, bu yüzden boğazını yalayıp ısıyorum, vücudum hala onun içinde kabzasına kadar oturmuş durumda.

Bekliyorum, zihni yavaşça benimkine açılırken onun ihtişamını hissediyorum. Zihin bağlantısı olan biriyle konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki ilk başta bunu fark edemedim. Yine de onun düşünceleri yavaşça benimkilere süzülüyor ve bununla birlikte yoğun bir zevk geliyor. Uykudaki düşünceleri tembelce ileri geri sürükleniyor, beni, onu ne kadar mutlu ettiğimi, bana ne kadar dokunmak istediğini düşünüyor. Çocuğumuzun neye benzeyeceğini.

Aramızdaki zihinsel bağlantı bir konuşma sesi kadar güçlü olana kadar düşünceleri gittikçe daha yüksek sesle büyürken inliyorum. Gözlerimi kapatıyorum, tadını çıkarıyorum.

Kim olduğumun ne kadar büyük bir kısmının kesilip atıldığını fark etmemiştim. Köle tacirlerinin telepatlara ihtiyacı yoktu ve sekiz yaşında köleleştirildiğimden beri bu yeteneğim öyle ya da böyle kısıtlanmıştı. Buraya köleleştirilmemiş olarak geldiğimde geri geldi ama konuşacak kimsem olmadığını fark ettim. Şimdi bir bağlantı kurulduğuna göre, kendimi bir bütün hissediyorum.

Ayrıca şaşırtıcı bir şekilde ağlayacak gibi hissediyorum, ancak bu bir insan tepkisi, bir drakoni değil. Yine de boğazımdaki duygu düğümü her şey kadar gerçek.

Ashtar'ım, eşim uykusunda iç çekiyor ve bedeni bana doğru kayarken bile düşüncelerinde zevk dalgalanıyor.

İşte, diyorum ona, boynundaki ısırığı tekrar yalayarak. *Her zaman buradayım.*

Zihninde bir şaşkınlık belirtisi var ve sonra rüya sisi dağılıyor ve gözleri dalgalanarak açılıyor. Kısık sesle inliyor ve vücudunun bana tepki verdiğini hissedebiliyorum. Uyandığında hâlâ amının derinliklerine gömülü olduğumu ve onu doldurduğumu fark etmesi ne kadar yoğun bir his. *Aman Tanrım, diye* düşünüyor. *Öyle hissettiriyor ki...* Düşüncesi derin bir ürpertiyle kesiliyor. "Uzun zamandır mı uyuyordum?"

Uzun sürmez, dedim ve boğazını tekrar nazikçe yaladım. *Nasıl hissediyorsun?*

"İyi, sanırım." Biraz kaşlarını çatıyor. "Başım biraz ağrıyor."

Düşüncelerim yüzünden mi?

Dudaklarımı kıpırdatmadan onunla konuştuğumu anladığında farkına varıyor. *Oh.*

Durmalı mıyım?

Hayır, hoşuma gitti. Vücudu bir kez daha titriyor ve yarağımın onu çok derinden doldurduğunu düşünüyor. *Hâlâ her şeye alışmaya çalışıyorum.*

Elimi kolundan aşağı kaydırıp onu okşuyorum. *Tenine karşı çok mu sıcak hissediyorum?*

Çok mu sıcak? *Hayır, iyi hissediyorsun.* Sanki başka bir orgazm doruğa yaklaşıyormuş gibi tekrar titriyor. *Gerçekten iyi. Boşaldın mı?* Birleşen bedenlerimizi düşünüyor ama benim harcamamla gelen ıslak yapışkanlığı hissetmiyor.

Henüz değil, ona güvence verdim.

Beklemek zorundayım. Ne için?

Vücudunun hazır olması için. Pençelerimi onun hassas teninde hafifçe gezdiriyorum. Tohumumu alabilmen için. Önce benim ateşime sahip olmalısın, yoksa rahmini yakarım.

Yani sadece bekliyor muydun? Beni ve sert sikimi düşünüyor, vücudum onunkinin üzerine bastırıyor ve onu her yönden istila ediyor. Boğazından küçük bir inilti kaçıyor. Bu zor değil mi?

Hem de çok. Ona ne kadar derin ve güçlü bir şekilde içine sokmak istediğimi gösteren görüntüler gönderiyorum ve amcığı zevkle etrafımda sıkılıyor. Ama sen beklemeye değersin.

Veronica yine yüksek sesle inliyor. Başlayabilir miyiz? Hazır mısın?

Hazır olmak için bir ömür boyu bekledim. Yan yana uzanırken sırtımı ona yaslıyorum ve omzunun bana görünen kısmını hafifçe ısıriyorum. Tuniği hâlâ göğüslerini sarıyor ve daha önce onlarla nasıl dalga geçtiğini hatırlıyorum. Şimdi sıra bende. Öne doğru uzanıp uçlarını okşuyorum ve amcığı sikimin etrafında titriyor. Yumuşak bir çığlık atıyor, gözlerini kapatıyor ve sanki sikimi vücudunun daha derinlerine sokabilecekmiş gibi bana doğru geri itiyor.

Benim şanlı, güzel Veronica'm.

Göğüslerinin uçlarıyla alay ediyorum, sertleşip ağrıyana kadar okşuyor ve fiske vuruyorum. Zihinsel bağlantımızı seviyorum, çünkü artık hangi dokunuşların onun içten içe tepki vermesine neden olduğunu ve ellerimi nerede istediğini hissedebiliyorum. Göğüsleri ağrıyana ve o kadar tahrik olana kadar kandırıyorum ki bana sürtünüyor, boğazını kemirirken ve meme uçlarında ağzımın zihinsel görüntülerini yayılım ateşine tutarken küçük inlemeler kaçıyor.

Veronica kalçalarını benimkilere doğru sallayarak inliyor. "Lütfen, Ashtar." Ve sonra düşüncelerini duyuyorum. Lütfen, aşkım.

Beni en iyi nasıl kızdıracağını çoktan öğrenmişti. Onu yavaşça ve şefkatle alma kararlılığım toz haline geliyor ve boğazımda bir hırıltıyla içine pompalıyorum. Sevinçle haykırıyor ve aldığı zevkin zihninde patladığını hissedebiliyorum. Önceki dokunuşlarımız şimdikiyle kıyaslandığında soluk bir gölge gibi geliyor,

Zihinlerimiz birbirine bağılıydı. Enfes bir zevk ve ona sert ve kaba bir şekilde sokulurken kendimi durduramıyorum.

İçine her dalışımı sevdiğini söyleyebilirim, *hissedebiliyorum*. Amcığı beni sıkıca kavıyor ve birkaç dakika içinde titriyor, doruğun eşiğinde. Yakın, ama tam değil ve ben içine pompalarken elimi kalçalarının arasında zihinsel bir görüntüye gönderdiğinde şok oluyorum. Bana ne istediğini söylüyor. Dikkatlice, pençelerimin keskinliğine dikkat ederek, içine girerken bile klitorisini hafifçe okşuyorum.

Bir çığlıkla boşalıyor, amının iç duvarları sikimi o kadar sıkı ve o kadar zevkli bir şekilde sıkıyor ki beni de kendinden geçiriyor. Onun yumuşak bedenine vuruyorum, tohumumu onun sıcaklığına boşaltırken kendimi durduramıyorum. Sıcaklığım içine akıyor ve ben boşalırken verdiği tepkinin şaşkınlığını ve hissettiği nazik zevki hissedebiliyorum. Benim boşalmamı hissetmeyi beklemiyordu, bu şekilde değil.

Yüzümü saçlarına gömüyorum, serbest bırakılmamın gücüyle titriyorum. Onu kendime sıkıca sarıyorum, çünkü bir daha asla gitmesine izin vermek istemiyorum. *Benim eşim*.

Ben buradayım, diyor bana usulca. Seni seviyorum.

Şu anda, tam ve mutlak bir sevinç duyuyorum.

VERONICA

T Zihin bağlantısına alışmak biraz zaman alıyor, en azından benim açımdan. Uyandığımda (bir kez daha uyuduktan sonra) ve nasıl işlemem gerektiğini düşündüğümde, Ashtar yanaklarımı tokatlıyor. *Sonra ayağa kalkıyorum, Benim tembel, güzel kızım.*

Yani bu garip. Biraz sevimli ama biraz da garip. Yine de bana güzelim demesi bu durumu hafifletti. O sabah mağarada dolaşırken tuhaf bir sessizlik oluyor çünkü kafalarımızın içinde konuşuyoruz. Daha doğrusu Ashtar benim kafamın içinde konuşuyordu. Hâlâ her şeyi özümsemeye çalışıyorum.

O kadar mutlu ki. Sanki daha önce mutsuz olduğunu düşünmüyordum, ama şimdi zihninde saf bir neşe var. Zihinsel bağlantımızı seviyor. Bundan zevk alıyor. Beni düşünürken sahiplenici düşüncelerini hissedebiliyorum ve bunlar şeker kaplı mutluluk gibi geliyor. Bu kadar çok telepati, kaşlarımın arasında bir baş ağrısı belirtisiyle başımın ağrımasına neden oluyor ve bu garip bir şekilde tanıdık geliyor. Son birkaç hafta içinde birkaç kez benzer baş ağrıları yaşadım ve bunun Ashtar'ın geçmişte umutsuzca düşüncelerini bana göndermeye çalışmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum.

Bunları şimdiye kadar alamadığım için kendimi suçlu hissediyorum, çünkü zihinsel bağlantı ona büyük bir mutluluk veriyor. Bu o kadar küçük bir şey ki, belli ki onun için her şey demek.

Dün gecedan sonra biraz utangaç hissediyorum. Aptalca tabii. Adam her santimetrekaremi kendine mal etti. Bu konuda hiç garip hissetmemeliyim ama yine de her hareket ettiğimde yüzüm kızarıyor ve bacaklarımın arasında bir sızı hissediyorum. Tabii o zaman da sırtıyor ve yüzünde erkeksi bir gurur ifadesi beliriyor ki bu beni daha da utandırıyor. Bu üstesinden gelmemiz gereken bir şey. Kötü değil, sadece artık mahremiyetin olmadığını fark etmek garip... ve bununla iyi olmak.

Ashtar çayı ateşe koyuyor ve malzeme sepetlerinden birinden birkaç kök çıkarıyor, pençeleriyle kesip açıyor ve pişmesi için sıcak taşların üzerine bırakıyor. Onun için değil, düşüncelerinden anladığım kadarıyla, benim için, çünkü o şöyle düşünüyor

Onları seveceğim. Aw. Benim ejderham çok yumuşaktır. Ben uyurken bütün bunları öğrenmek için çok çalışmış olmalı.

Sana nasıl bakacağımı bilmek istiyorum, diye kabul ediyor, düşünceleri benimkilerin arasında geziniyor. Senin rahatın benim için önemli, özellikle de gençlerimiz olursa.

Genç. Aman Tanrım. Tekrar acıyan amımı, yanaklarımın ısındığını ve içime ne kadar boşalmış olduğunu düşünüyorum. O yükü tutabilecek bir prezervatif yoktu ve sonra kaba düşüncelerimden dolayı daha da kızarıyorum. Acaba o aşırı sıcak yüzücülerden biri çoktan evin yolunu mu buldu yoksa Gren ve Willa gibi günlerce sevişmek zorunda mı kalacağız?

Bunu yapmaktan oldukça mutluyum, diyor Ashtar neşeyle.

"Eminim öyledir." En azından mahremiyetimiz var, diye düşünüyorum ateşin üzerinde asılı duran çay poşetini karıştırırken. Çadırlardan başka bir şeyin olmadığı ve esintinin tüm iniltilerinizi herkesin kulağına taşıdığı sahil kampında bunları yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Geri dönmek istiyorum, çünkü burada izole bir şekilde yaşayabileceğimi sanmıyorum. Sadece...henüz değil. Bitlerimiz yerleşene kadar olmaz.

Geri döneceğiz, Ashtar bana söz veriyor. Arkadaşların olması o kadar da kötü değil.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp bakıyorum. "Bunu mu demek istiyorsun? Gerçekten mi?"

Anlıyorum. Ama artık zihinlerimiz birbirine bağlı olduğuna göre, sana yüksek sesle pek bir şey söylememi bekleme. Bu samimiyeti tercih ederim. Gözleri sıvı altına dönüşüyor ve dişlerinin üzerinde bir gülümseme kıvrılıyor. Ve sana bütün gün ve gece boyunca çiftleşme düşünceleri göndermeyi planlıyorum, böylece drakoninin eşini ne kadar istediğini bileceksin.

Sanki Ashtar'ın azgın bir köpek olmak için cesaretlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi. "Bunu herkese sikini göstererek kendini tanıtan adam söylüyor."

Herkese değil, diye düzeltiyor. Sadece sana. İlgilendiğim tek kişi sendin. Diğerleri sadece engeldi.

Aman Tanrım, sadece birkaç düşünceyle var olmayan külotumu yeniden eritiyor. Cootie'm tekrar mırıldanmaya başlıyor, şarkı hemen cesur ve talepkar hale geliyor. Bir elimi göğsüme götürüyorum, göğsümde zonkladığımı hissediyorum - ve kalçalarımın arasında zonkluyor. Willa ve Gren'in sürekli birbirlerini yırtmalarına şaşmamalı. Bir anda açlıkla doluyorum

Dostum. Evet, bir süre seyahat etmeyeceğiz. Bu ezici şehveti sistemimizden atana kadar olmaz.

Umarım tamamen sistemimizden çıkmamıştır. Ashtar'ın gözleri altın gibi parlıyor, kanı benimki kadar sıcak.

"Asla," dedim ona.

Güzel. Karnının üstüne yat o zaman. Ayağa kalkıyor ve peştamalıyı yırtıyor, zaten muazzam kalınlıkta ve sert bir horoz ortaya çıkıyor.

"Bir de romantizm öldü derler," diye mırıldanıyorum, nefes nefese battaniyeye doğru ilerleyip taytımı çıkarırken. "Bu sefer birbirimize dönük yapabilir miyiz?" Her ne kadar köpek stilini sevsem de, boşalırken onu izleme düşüncesine de bayılıyorum.

Bu onu durdurdu. Kafası tamamen karışmış bir şekilde bana bakıyor ve parçaları bir araya getirmeye çalışırken zihninde canlanan imgeleri hissedebiliyorum. *Göğüslerin yoluna çıkmayacak mı?*

Homurdanıyorum, ona gülmemek için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum. "Uh, hayır mı? Güzel olacak. Söz veriyorum." Tunığımı başımın üzerinden yırtıp kollarımı ona açıyorum.

Çok iyi. Yanımdaki battaniyeye uzanıyor. Uzandığımda, hemen benim için hareket etmiyor. Sadece beni izliyor.

Her şey yolunda mı? Diye soruyorum, çünkü bana o kadar dikkatle bakıyor ki sesime güvenemiyorum.

Şimdiye kadar yaşamış en şanslı erkek olduğumu düşünüyorum. Elini uzatıp parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor. *Gladyatör olmak için gezegenimden alındığımı ve bir şekilde üç dünyanın en iyi eşine sahip olduğumu düşünmek... Şansın ötesindeyim. Bu iyi bir hayat.*

Ve şimdi ağlayacağım, çünkü bu birinin bana söylediği en tatlı şey. O kadar harika olduğumu alçakgönüllülükle inkâr etmek dilimin ucunda ama onun düşüncelerini hissedebiliyorum. Onun gözünde gerçekten muhteşem ve kıyaslanamaz olduğumu biliyorum, çünkü bunu hissedebiliyorum. Bu alçakgönüllülük ve onun için hissettiklerimin onda birini ona gösterebilmeyi dileyerek onu öpmek için eğiliyorum.

Zihnini bana her şeyi anlatıyor. Göstermene gerek yok.

Burada bir zihin bağlantısından nefret edeceğimi düşünmüştün, diye alay ediyorum, kollarımı boynuna doluyor ve göğüslerimi sert göğsüne bastırıyorum. Ona sürtünmek çok iyi hissettiriyor.

Seni buna zorlamak istemedim, dedi bana. Elinden bu kadar çok seçenek alınmışken olmaz.

Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu - Ashtar'ım her yönden benden daha güçlü olsa da, ilk endişesi her zaman benim için ve nasıl hissettiğim. *Sana bağlı olmaktan asla nefret etmem. Asla ve asla. Mahremiyet abartılıyor. Sevginin günün her saatinde sürekli aklımdan geçmesi? Harika ötesi.*

Sevindim, diyor bana, elini yanımda aşağı yukarı kaydırarak. Sana bu kadar bağlı olmayı seviyorum. Şu ana kadar bunu ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Daha yakına eğiliyor ve alt dudağımı hafifçe ısırarak vücuduma ürperti gönderiyor. İnliyorum ve o geri çekildiğinde öne doğru bastırıp onu daha da sert öpüyorum. Onu öpmek cennet gibi hissettiriyor ve diliyle ağzımı sikmeye başladığında, tepki olarak kalçalarımı sallamaktan kendimi alamıyorum. Sanki dili ağzıma her değdiğinde zaman ve mekân kavramlarını yitiriyorum. Sadece Ashtar ve onun lezzetli, dokulu dili beni doğru şekillerde okşuyor.

Sonra daha aşağıları öpüyor, çenemi ve sonra boğazımı ısırıyor. *Bu göğüslere bayılıyorum, diyor bir tanesinin eğimini öperken ve dişlerini nazıkçe tenimde gezdirirken. Sana dokunduğumda küçük meme uçlarının bu kadar sıkışmasına bayılıyorum. Sanki ağzıma almak için yalvarıyorlar.*

Dudakları bir ucumu çevreliyor ve şimdiden patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Dilini meme ucumun üzerinde gezdirip, düşündüğümünden daha sert olana kadar alay ederken nefesim boğazımdan inliyor. Tenime değen her sürtünme sanki bacaklarımın arasındaymış gibi hissettiriyor ve ona karşı sallanarak ihtiyacımı ve hayal kırıklığımı inliyorum. "Lütfen, Ashtar. Lütfen." İri vücudu benimkini battaniyeye bastırıyor, göğüslerimle oynarken bacaklarım kalçalarına kilitleniyor. Büyük bir eliyle birini avuçlarken, ağzıyla diğerini okşuyor. Kadınlar sadece göğüsleriyle oynayarak boşalabileceklerini söylediklerinde bunun saçmalık olduğunu düşünürdüm ama bundan sonra buna inanabilirim. Boşalmaya o kadar hazır hissediyorum ki ona karşı ihtiyaçtan kıvranıyorum.

"Seni içimde istiyorum," diyorum ona, nefes nefese. "Şimdi. Hemen şimdi."

Henüz başlamadık. Daha yeni başlıyoruz. Bakışları bana kilitlenmişken diliyle göğsüme yavaşça vuruyor. Sen çığlık atana kadar bu güzel meme uçlarıyla alay etmeyi planlıyorum ve sonra saatlerce amını yalayacağım. Dilini bir meme ucunun üzerinde gezdiriyor. Saatlerce ve saatlerce ve saatlerce.

Aman Tanrım. Ondan önce öleceğim. Beni öldürecek. Orgazmla öleceğim. Onu hızlandırmanın bir yolunu bulmalıyım. Kontrolünü kaybetmesini istiyorum -ki bunu yapmaya çok yakınım- böylece içime girip beni o büyük altın sikiyle becerebilsin ve sonra ikimiz de istediğimizi alalım.

Boğazından alçak sesle hırlıyor, bu da düşüncelerimi dinlediğinin ve bunu duyduğunun bir işareti.

Güzel. Bunu duymanı istiyorum. Aşağıya uzanıyorum, kıcını okşuyorum ve sertçe sıkıyorum. Buradaki kasları kaya gibi ve hayatımda bir kayayı hiç bu kadar ısırmak istememiştim.

Ashtar bana, *seninle zaman geçireceğimi* söyledi.

Ama ya hızlı ve kirli bir sikiş istiyorsam? Onu üzerimde hayal ediyorum, sert ve hızlı bir şekilde itiyor ve nefesini emiyor. Vay canına, yani onu kaldırması için "düşünmeme" bile gerek yok mu? İşte şimdi bir şey oldu. Sınırları zorlayarak bu düşünce zincirine devam ediyorum. Zihnimde onu ellerimi başımın üzerinde tutarken hayal ediyorum, içime o kadar sert girerken göğüslerim zıplıyor ki vücutlarımız kürklerin üzerinde kayıyor. Nasıl hissedeceğimi, ne kadar ıslak olacağımı ve o içime girerken amımdan çıkan kaygan sesleri de ekleyerek zihinsel imgelerimi de kirletiyorum-

Pençeli ellerinden biri saçlarıma dolanıyor ve beni dünyanın en şiddetli öpücüğünü verirken sabitliyor. Ağzımı tahrip ederken zevkten titriyorum, düşünceleri benimkilere sıcak, ağır bir baskı yapıyor. *Seni sertçe becermemi mi istiyorsun?*

Evet, ona hevesle söyledim. Tam olarak istediğim şey bu.

O zaman ben hazır olana kadar bekleyeceksin. Beni tekrar öpüyor ve eli bedenlerimizin arasından kayarak amımı avuçluyor. Bu benim. Hazır olduğunu anladığım zaman alacağım.

Tanrım, bu çok seksi. Onun tahrip edici ağzına karşı inliyorum, kontrolüm dışında tahrik oluyorum. Nabzım kalçalarımın arasında baş döndürücü bir şekilde atıyor ve beni doldurması için can atıyorum. *Ben hazırım.*

Buna ben karar vereceğim. Parmak eklemimi göbeğime bastırıyor, benimle alay ediyor. Islaksın, ama bahse girerim dilim seni daha da ıslatabilir.

Dilini benimkine sürerken ağzına karşı inliyorum, bana aynı hareketi kalçalarımın arasında yaptığı görselleri gönderiyor. Aramızdaki zihinsel bağ sayesinde aramızda ekstra bir yoğunluk seviyesi var ve onun heyecanını ve uyarılmışlığını hissetmek sadece benimkini artırıyor.

Benim için boşalacak mısın? Bu bir sorudan çok bir talepti ve parmak eklemimi kaygan göbeğimden çıkarıp klitorisimin etrafında dolaştırdı. Bu küçük dokunuşla neredeyse kendi derimden dışarı çıkıyorum, ağzına karşı ağlıyorum.

O yavaş, çıldırtıcı daireler çizmeye devam ederken, ellerimi saçlarında sıkıyorum, beni tekrar tekrar kızdırıyor. Şimdiden boşalmaya bu kadar yakın olduğuma inanamıyorum ama o durmuyor, o küçük hareketler beni dakikalar içinde tahrik ediyor. Sertçe boşalıyorum, doruğa ulaşırken ağzına karşı nefes nefese kalıyorum.

Dediğim gibi, diyor bana, düşünceleri yoğun bir memnuniyetle dolu. *Bu benim. O zaman sahiplen.* Bacağımı kalçasının üzerinden kaydırıyorum. *Al beni. Neyin var göster bana.*

Sabırsız mıyım? Evet. Umursuyor muyum? Zerre kadar değil. Hâlâ orgazmımın gücüyle içim titriyor ama o bana doğru bastırıyor, siki kalçamda demirden bir ihtiyaç çubuğu gibi duruyor ve ben daha fazlasına o kadar açım ki içimde bir sızı var sanki. Kaşıntı henüz geçmedi. Henüz değil. Tam olarak değil.

Ashtar vahşi bir sırıtışla bana dişlerini gösteriyor ve sonra sikinin başının göbeğime bastırdığını hissediyorum.

Oh, evet. Gözlerimi kapatıyorum, sessiz bir cesaretle kalçalarımı kaldırıyorum, onu içimde daha derine itmeye çalışıyorum.

Dudakları çeneme değerken, *"Benim tatlı eşim"* diyor. *Çok açgözlü.* Ama en ufak bir itişte başını tekrar içime sokuyor.

Ona yapışarak inliyorum. *"Ashtar, eğer beni şimdi sikmezsen, bana yardım et..."*

Ne yapacaksın? Ama beni daha derine itiyor, artık bir vaat değil, gerçek, sert ve lezzetli bir şey. Ona karşı eğiliyorum ve tekrar ittiğinde eli kalçama kilitleniyor, böylece vücutlarımız birlikte hareket ediyor. İçime bir sonraki pompalaması daha derin, daha sert ve ondan sonraki daha da sert. O

İçime tekrar girerken bile beni öpüyor. *Böyle çiftleşmeyi seviyorum, diye karar veriyor. Seni becerirken göğüslerin göğsümü okşuyor ve seni sahiplenirken yüzündeki her ifadeyi görebiliyorum. Ve ağzın, diyor bana başka bir öpücükle, benimdir. Tıpkı amın gibi.*

İçime pompalarken haykırıyorum, güçlü bir itme ritmi başlatıyor. Her biri bir öncekinden daha mükemmel görünüyor ve o kontrolü ele geçirdikçe altında kıvranıyorum. Sanki sonsuza kadar devam edebilirmiş gibi, ben zaten başka bir sert orgazmın eşiğindeyken. Her mükemmel, alaycı vuruşunda beni sahiplenirken ayak parmaklarım kıvrılıyor, ta ki ben zevk içinde kaybolup tekrar boşalana kadar.

İçime girerken beni sertçe göğsüne bastırıyor, vücudu beni o kadar derinden deliyor ki yemin ederim bunu ruhumda hissediyorum. Üzerimde titrerken bana "*Benim*" diyor. *Benim Veronica'm.*

Ve ona ait olmayı seviyorum.

BİRKAÇ SAAT SONRA, dostuma sarılmış halde uyanıyorum ve bitimin sürekli, ısrarlı uğultusunun değiştiğini fark ediyorum. Hâlâ mutlu bir şekilde mırıldanıyor -özellikle de Ashtar'la ten tene olduğum için- ama ince bir fark var. Aciliyet ortadan kalktı ve doyduğunu hissediyor.

Sanırım Ashtar'ın süper ısıtılmış ejderha spermleri hedefini çok çabuk bulmuş olmalı. Gren ve Willa'nın aksine, günlerce çılgınca sevişmeyeceğiz. Bu neredeyse hayal kırıklığı. Daha fazlası olacağını düşünmüştüm ama iki iyi taşak ve ejderham beni hamile bıraktı. Ya ben gerçekten doğurganım ya da Ashtar dolu bir yük atıyor. Hah.

Düşüncelerimde bir eğlence gümbürtüsü dolaşıyor. *Hayal kırıklığına mı uğradın? Gerçekten mi?*

Willa ve Gren olayından sonra bizim için daha zor olacağını düşünmüştüm. Daha fazlası olacağını düşünmüştüm.

Burnunu boynuma sürüyor, nefesi boğazımda sıcak. *Her zaman daha fazlası olabilir, ateşlerim. Bu seninle işimin bittiği anlamına gelmiyor. En ufak bir şekilde bile.*

Öyle mi? Elimi sırtından aşağı kaydırıyorum ve sert kalçalarından birini yoğuruyorum. İşte böyle. Lanet olsun. Nefis.

Asla. Gökyüzünde yıldızlar ve kanımda ateş olduğu sürece sana aç olacağım. O ölümcül, lezzetli dişleriyle boğazımı ısırıyor. Her zaman, Veronica'm.

Bunu milyonlarca kez duyabilirim ve asla bıkmam. Asla.

EPILOG

VERONICA

"H nasıl?" Yeni kanadını test ederken hevesle soruyorum. Ellerim çenemin altında kenetlenmiş durumda ve kendimi Noel sabahı gibi hissediyorum.

Büyük ejderha burnumu çekiyor. *Henüz denemedim. Bana uçmam için bir şans ver.*

"Oyalıyorsun," diyorum ona, heyecandan neredeyse titreyerek. "Kalabalığa gösteriş yap."

Herkes izlemek için sahilde toplandı. İlk defa, benim gösterişli Ashtar'ım kasıla kasıla uçmuyor. Sadece yeni iyileşmiş kanadını açıp katlıyor ve tekrar tekrar test ediyor.

Rezonans tamamlandıktan sonra hemen ejderhamın kanadını iyileştirmeyi bitirmek istedim. Ashtar bunu bir mağarada saklanırken yapmamı istemedi, kendimi tekrar aşırı yorma ihtimalime karşı, bu yüzden uzlaştık ve sahile döndük. Diğerlerinin sadece bizim için bir çadır ayırdıklarını ve hoş bir "balayı" dokunuşu olarak birkaç deri gül çelengiyle süslediklerini görünce çok duygulandım. Kollarımızı açarak ve bir ton sataşmayla karşılandık ama geri dönmek iyi hissettiriyor. Eve dönmek gibi. Başka kimse yankılanmadı, Willa ve Gren hala mağaralarında saklanıyor ve Marisol ve Lauren hala kayıp.

Sanırım bazı şeyler değişiyor ve bazı şeyler aynı kalıyor.

Ashtar'ın şekil değiştirmesi hakkında birkaç soru vardı, çünkü bunu kimseye açıklamamıştı. Herkesin bunu bu kadar doğal karşılamasına şaşırdım ama sanırım böyle bir gezegende, son zamanlarda ortaya çıkan tüm uzaylı ziyaretçiler göz önüne alındığında, gelen darbelerle başa çıkmayı öğrenmek zorundasınız. Vektal aslında Ashtar'ın ejderha yanından çok memnun, çünkü onu kampın nihai savunması olarak görüyor. Görünüşe göre, saldırıyı seven "skyclaws" adı verilen büyük kuşlar var, ancak Ashtar ejderha formundayken, Vektal bizi rahatsız etmeyeceğini düşünüyor.

Ashtar'ın kimseye ihtiyacı olmadığına dair büyük sözlerine rağmen, önemli ve ihtiyaç duyulan biri olmayı seviyor. Vektal ile çok zaman geçiriyor ve

devriye gezmenin ve Icehome köyünü güvende tutmanın en iyi yolları. Henüz kimse köydeki diğerlerine katılmaktan bahsetmedi ve bunun nedenini anlıyorum. Orada daha çok yabancı olurduk. Burada ise kendimize bir yuva yapıyoruz. Ben de ayrılmak istemiyorum.

Tekrar yerleştikten sonra, diğer kanadını da iyileştirmesi için Ashtar'ın başının etini yemekte -öhöm, tatlı tatlı yalvarmakta- hiç vakit kaybetmiyorum. Bu sefer kendi gücümün çok daha farkındayım ve her seferinde küçük bir parça, yara izi yara, saat başı -bazen her gün- şekerleme molaları vererek iyileşiyoruz. Bu kadar yavaş ilerlemek beni heyecanlandırmıyor ama en azından sürekli bayılmıyorum. Ashtar'la uçabilseydi ne yapacağımızı ve nereye gideceğimizi tartıştık ve Vektal'in kabilesini ziyaret etmeye ve diğer şifacı Maylak'tan neler öğrenebileceğime bakmaya karar verdik. Bir tür deri eyer bile yapmaya başladım, çünkü ejderhamın pençelerinde takılmak yerine belalı bir ejderha binicisi olacağım. Eyerden henüz Ashtar'a bahsetmedim, çünkü kanadı çalışmazsa beni hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi hissetmesini istemiyorum.

Düşüncelerini duyabildiğimi unutuyorsun, ateşlerim. Eyerini bilmediğimi mi sanıyorsun?

Kahretsin. Hep unutuyorum.

Biliyorum. Çok sevimli. Saçlarımı tekrar okşuyor ve sonra kanadını bir kez daha esnetiyor. Uçamazsam seni hayal kırıklığına uğratar mıyım?

Ona sadece seni hayal kırıklığına uğratmış olacağımı söyledim.

Beni asla ama asla hayal kırıklığına uğratmadın, Veronica. Asla

böyle şeyler söyleme. Ama-

Eğer bu şekilde düşünmeye devam edersen, iki ayaklı formuma geri döner ve tüm dünyanın duyması için bir özür çiğliği atana kadar amını yalarım.

Vay be. Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. İyi, iyi. Çadırımızdan gelen gece (ve öğleden sonra ve sabah) sesleri hakkında kesinlikle çok fazla alay oldu, ama ben de bu tür şeylere alışıyorum. Alay edilmeyi umursamıyorum bile, çünkü dünyanın en yakışıklı uzaylısına sahibim ve her gece çok iyi ağırlanıyorum. Sürekli endorfin salgılayan bir durumdayken kızgın kalmak biraz zor. *Ben de sana aynısını yaparsam sen de bana yaparsın.*

Bu fikri sevdim.

Ben de öyle düşünmüştüm. Sahile döndükten kısa bir süre sonra ona gerçek, resmi bir oral seks yaptım, artık güvenle "ateşini alabilirim" ve vücudunun ısıyla yanmayacağım. Görünüşe göre kendi vücut sıcaklığım da onunkiyle eşleşecek şekilde artmış durumda, çünkü sahilde diğerlerine kıyasla daha hafif kıyafetlerle dolaşıyordum. Her neyse, artık Ashtar'a istediğim sıklıkta kafa atabiliyorum ve tadı şaşırtıcı derecede tarçın gibi olduğundan ve ona dokunmamdan hoşlandığından, bu sık sık oluyor. Ve bu çok eğlenceli. Şu anda bile dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma almayı düşündükçe içim kıpır kıpır oluyor.

Dikkatimi dağıtıyorsun, diye uyarıyor Ashtar.

"Eee?" Bridget arkamızdan sesleniyor. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Bridget'i seviyorum. Gerçekten seviyorum. Eğlenceli ve komik biri ve alaycılığına rağmen gerçekten iyimser bir tavrı var. Ama şu anda ejderhamı aceleye getirmeye çalıştığı için ağzına yumruk atmak istiyorum. Onun ne hissettiğini, kafasındaki duyguları bilmesi mümkün değil.

Aklımdan eğlence geçiyor. *Beni savunurken şiddete başvurmana bayılıyorum.*

Hazır değilsen kimsenin seni zorlamasını istemiyorum. Kimseye gösteriş yapmak zorunda değilsin.

Öyle değil mi? Hepsi beni uçarken görmek için burada toplanmış.

Haksız da sayılmaz. Kabiledeki herkes bu sabah erkenden sahile gelmiştir çünkü Ashtar'ın bir kez daha uçtuğunu görmek istemektedirler. Hamile Angie Hannah'nın koluna, Harlow da Rukh'un koluna yaslanıyor. Liz ve Raahosh kollarını kavuşturmuş, birbirlerine alçak sesle fısıldayarak izliyorlar ve büyük kırmızı adamlar - klonlar - bile ortaya çıktılar, ancak sanırım Ashtar'dan çok Angie'yi izliyorlar. İnsanların hepsi bir araya toplanmış, sanki sahildeki herhangi bir günmüş gibi battaniyelerin üzerinde oturuyor, Ashtar'ın adımlarını hızlandırmasını ve yeni kanadını tekrar test etmesini izlerken gözleri beklenti içinde. Ejder-adamım hazır gülümsemesi ve cesur alaycılığı nedeniyle kabilede popüler. Kızların hepsi onu seviyor. Erkekler onunla çok iyi anlaşıyor. Sanırım herkes onu benden daha çok seviyor ve ben lanet olası bir şifacıyım. Yine de bununla bir sorunum yok, çünkü o benim ve

Bunu bana her zaman belli ediyor.

Gergin olduğunu biliyorum. Gergin olmak Ashtar'a göre değil ama o gergin. *Siktir et onları*, diyorum ona. *Kimseye bir şey borçlu değilsin*.

Kafamın içinde daha fazla eğlence gümbürdüyor. *Hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ettiğim onlar değil. Sizsiniz*.

Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, ona şiddetle söylüyorum. *Asla. Seni seviyorum. Bir haftaya, bir yıla, bir ömre daha ihtiyacın varsa, umurumda değil. Sadece mutlu olmanı istiyorum*.

Ejderha bana doğru geri geliyor. Başını eğiyor ve bir kez daha burnunu çekiyor. *Mutluyum. Mutluluğun da ötesindeyim. Bunu biliyorsun*.

Ben yaparım. Burnunun yan tarafını şefkatle okşuyorum.

Ejderha gibi sırtarak dişlerini gösteriyor ve bir an sonra kendini havaya fırlatıyor. Kum ve çakıl taşları etrafa sıçırıyor, ben çırpınırken kalabalık da çığlık atıyor. Yine de umurumda değil, çünkü bir an sonra Ashtar'ın saf neşesi zihnimde çiçek açıyor.

Yapıyor. Uçuyor.

Gözlerimi siper edip gökyüzüne bakıyorum, sanki her zaman uçuyormuş gibi zahmetsizce yükseliyor. *Nasıl bir his?* Ona soruyorum, aynı anda hem endişeli hem de heyecanlıyım.

İnanılmaz. Biraz sertlik var ama kendi kendine düzeliyor. Aklından yine büyük bir sevinç geçiyor. Uçuyorum, Veronica. Tekrar uçuyorum.

Öylesin, diyorum ona gururla ve gözlerimdeki yaşları siliyorum. Gökyüzünde süzülüşünü izliyorum, altın bir parıltı bulutlara degecek kadar yükseliyor, sonra tekrar aşağıya dalıyor. Sahilde arkamızdaki birkaç kişi onu alkışlıyor ve havada herhangi bir kuş kadar zahmetsizce süzülüşünü izlerken heyecanlı konuşmalar oluyor. Hayatımda gördüğüm en güzel şey ve o kadar gurur duyuyorum ki bebek gibi ağlamak istiyorum. Yine de düşüncelerimi yumuşak tutmaya çalışıyorum, çünkü onun dikkatini anından uzaklaştırmak istemiyorum. Aklından geçen duygular tarif edilemez. Üzüntü ve keder, sevinç, açlık ve kendini zorlamak için duyduğu itici, huzursuz bir ihtiyaç var. Gurur ve rahatlama ve hepsinden önemlisi, tam ve mutlak bir sevinç var. Çok fazla neşe.

Sonunda yere doğru tembelce dönmeye başlıyor. Yorulup yorulmadığını sormak istiyorum ama bu anı bölmeye cesaret edemiyorum. Eğer bir süredir kullanmadığı bir kası varsa, tekrar çalışması gerekiyordur. Önemli olan uçabilmesi. Geri kalan her şey kendiliğinden hallolacaktır.

O kanatlarını açıp kalçalarını indirerek yere doğru ilerlerken ben kıpırdamadan duruyorum. Kanatlarını sertçe çırpıyor ve kısa bir mesafe ötedeki kuma çarpıyor. Gözlerimdeki kumları siliyorum ve onları açtığımda ejderham insanımsı formuna geri dönmüş, çömelmiş, ellerini kumsala dayamış, başını eğmiş. Oh. Hemen yanına doğru ilerliyorum, iyileştirme içgüdülerim alevleniyor. *Ashtar? Sen iyi misin?*

Başını kaldırıyor ve gözleri saf altınla parlıyor. Büyük uzaylının kolları belime dolanıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. *Veronica.*

İçinde kabaran duyguları hissedebiliyorum. Alnındaki boynuzlara dikkat ederek saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. *En iyi günün mü? Alay ediyorum.*

Hayır. Bana bakıyor. Seninle o zaman tanıştım.

Benimkini de.

YAZARIN NOTU

Buz gezegenine geri döndüğüm için çok mutluyum çocuklar! Çok özlemişim. Biliyorum bazen kitaplar arasında sonsuzluk varmış gibi geliyor ama benim durumumda bunu gerçekten hissediyorum. VERONICA'NIN EJDERHASI'nın yaklaşık iki ay önce çıkmasını istiyordum ama hayat araya girdi. Her neyse, artık burada! Umarım beğenirsiniz. Ashtar ve sakar arkadaşını yazmayı çok sevdim.

Birkaç temizlik notu. Facebook'ta paylaştığım parçacıklar hakkında sorular soran insanlar oldu. Ateş Kanı Ejderhaları serisindeki drakoniler başka türlü davranırken Ashtar neden başka türlü davranıyor? Çok basit - farklı yetiştirildiler. Kael, Dakh, Rast ve mürettebat yetişkin hayatlarını bir drakoni kültüründe geçirdiler. Drakonilerin iletişim kurduğu şekilde iletişim kuruyorlar ve eylemleri de bunu yansıtıyor. Ashtar küçük yaşta kaçırıldı ve köle tacirleri tarafından bir evcil hayvan ve gladyatör olarak yetiştirildi, bu yüzden eylemleri bu tür şeyleri yansıtacaktır. Gezegenindeki hayata dair belli belirsiz anıları var ama o tamamen farklı bir insan. Hala aynı fizyolojik tepkilerden bazılarına sahip olacak - sahiplenme, çabuk öfkelenme, eşiyile zihin bağlantısı kurma ihtiyacı - ancak diğer drakoniler gibi sessiz ve düşünceli olmak yerine flörtöz bir geveze çünkü (eski) bir köle olarak olmayı öğrendiği şey bu.

Ayrıca bana Ashtar'ın Ateş Kanı Ejderhaları serisindeki drakonilerin muzdarip olduğu delilikten muzdarip olup olmadığı da soruldu. O çekmiyor. Yarıktan geçmediği için mi? Dünya'nın atmosferi yüzünden mi? Her iki durumda da, o yine onlardan ÇOK farklı, tıpkı ırkları aynı olsa da bizim sa-khui'nin mesakkah'dan farklı olması gibi.

Bana da Dünya zaman çizelgemiz hakkında sorular soruldu. İnsanlar Ateş Kanı Ejderhaları serisinde büyük bir kıyamet olduğunun farkındalar mı? Cevabım: Tam olarak farkında değiller, ancak bu kitapta da belirtildiği gibi, alınan köleler için belirgin bir tarih kesintisi var. Umarım bu soruyu Ruby'ninki gibi dolambaçlı bir şekilde yanıtlamışımdır.

Zaman çizelgelerinden bahsetmişken, adanın Veronica ve Ashtar'ın hikayesinde hiçbir faktör olmadığını fark edeceksiniz. Çünkü bu hikaye Lauren ve Marisol'un adada olduğu zaman aralığında geçiyor. Bunu LAUREN'İN BARBARISI ile paralel olarak düşünmeyi seviyorum ve BARBARIDAN ÖNCE

NOEL, şimdiye kadarki iki Icehome kitabından sonra gerçekleşiyor. Umarım mantıklıdır. Yemin ederim kafamda her şey mantıklı, yine de bir noktada bir akış şemasına ihtiyacınız olabilir.

Icehome'da sırada WILLA'NIN CANAVARI var. Yassssss. Lauren ve Veronica'ya olanlarla aşağı yukarı paralel olacak, çünkü onlar geldiğinde her şey bir anda patlayacak. Bundan sonra, kıyıdaki kabilelerin birleşmesini yakalayacağız ve ardından hikayeyi ilerleteceğiz. Bazılarınızın ilerlemediğim için bana karşı sabırsız olduğunu biliyorum ama her çiftin hakkını vermek istiyorum. Eğer bu, hikayenin bir süre daha sürünmesi anlamına geliyorsa, sürünsün. Çılgınlığımın bir yöntemi var, yemin ederim! Buz gezegenini yakın zamanda terk etmeye hazır değilim, bu yüzden ne kadar kitap gerekiyorsa o kadar sürer diye düşündüm. Willa ve Gren'den sonra Marisol'e geri mi döneceğiz yoksa ada kabileleri geldiğinde sahilde meydana gelen bazı yeni rezonanslarla devam mı edeceğiz henüz karar vermedim.

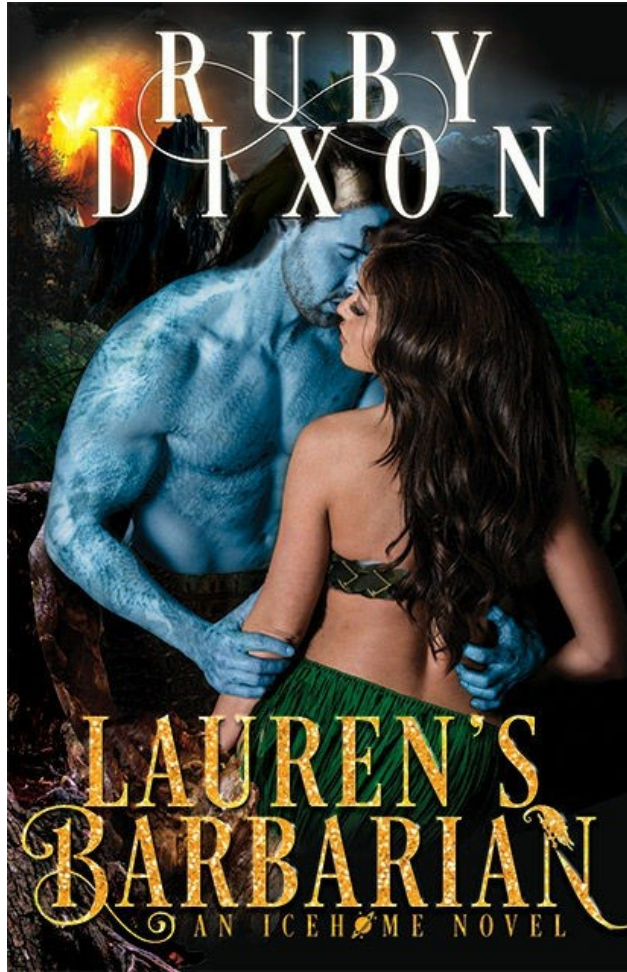
Ruby için bir sonraki yayın ne olacak? Şu anda onun... BİR ŞEYİ YANIYOR üzerinde çalışıyorum. Henüz ne olduğundan emin değilim ama içinde y a n a n bir şey var (ha). Bir sonraki Fireblood Dragons. Nisan ayında bitmesi gerekiyordu ama ben bunu yazarken Mayıs ayının sonundayız ve evet. Bir şeyler oldu. Ejderhalardan sonra planladığım birkaç hikaye var ama sıralamadan %100 emin değilim - Korsanlar #4, Marlene'in IPB'deki hikayesi, Gail'in hikayesi, Willa'nın hikayesi, vs. Lütfen herkese ulaşacağımdan emin olun! Hiçbir karakter geride kalmayacak!

Çok

sevgiler,

Ruby <3

LAUREN'IN BARBARI

Buzlu bir gezegende yemyeşil, tropik bir ada hiç mantıklı değil.

Yine de uyandıktan ve kendimi yatakta değil de uzaylıların yaşadığı garip bir dünyada bulduktan sonra artık pek bir şeyin anlamı kalmadı. O andan beri, artık hiçbir şeyin normal olmadığını öğrendim ve her şeyi sineye çekmek zorundayım. Yine de bununla başa çıkabilirim. Güçlü ve yetenekliyim.

Tropik bir adaya mı düştün? Hallettim. Grubumdaki diğerlerinden ayrıldım mı? Halledildi.

İngilizce konuşamayan ama vücut dili harika olan acımasız ama lezzetli bir uzaylı adamla yalnız mı kaldınız? Evet, halledildi.

Buna bir de cootie'min -hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum bir ortakyaşar-iri yarı uzaylı arkadaşımı kader ortağım olarak seçtiği gerçeğini ekleyin. Şöyle diyelim, halledilmesi gereken *tek* şey bu durum değil.

Ancak çok geçmeden tropik ada cennetinin bir ölüm tuzağı olduğunu ve hem uzaylılar hem de insanlar olarak hepimizin büyük bir tehlike altında olduğunu öğreniyorum. Bu durumdan kurtulmak için cazibeli adamımın bana yardım etmesine ihtiyacım olacak... Neyse ki dört tane var.

Bu romans, Buz Gezegeni Barbarları serisinden beklediğiniz tüm macera, mizah ve topluluğu içeriyor, ancak kendi başına duruyor. LAUREN'S BARBARIAN'ı okumak için diğer serileri okumanıza (veya takip etmenize) gerek yok. Keyfini çıkarın!

Ödünç almak veya satın almak için tıklayın!

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Her şeyin nasıl başladığını bilmek ister misiniz? Şef Vektal'ın hikayesini mi okumak istiyorsunuz? Büyük mavi uzaylılara bağımlı mısın? Diğer kitaplarımı da denemelisin dostum! Her zaman olduğu gibi, hikayelerimi Kindle Unlimited'ta okumak ücretsiz!

ÖDÜNÇ ALMAK VEYA SATIN ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI 1. KİTAP

UZAYLILAR TARAFINDAN KAÇIRILMANIN BAŞIMA GELEBİLECEK EN KÖTÜ ŞEY OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRSÜNÜZ. VE YANILIRDINIZ. ÇÜNKÜ ŞİMDİ, UZAYLILARIN GEMİLERİNDE SORUN VAR VE BEN DE DAHİL OLMAK ÜZERE INSAN KADINLARDAN OLUŞAN KARGOLARINI BİR BUZ GEZEĞENİNDE BIRAKTILAR.

VE TANIŞTIĞIM TEK YERLİ SAKIN? BÜYÜK, BOYNUZLU, MAVİ VE GERÇEKTEN BANA KARŞI BİR ŞEYLER HİSSEDİYOR.

KARAKTER KADROSU

Yeni Gelenler (Icehome Kabilesi)

Lauren/Lo - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a benziyor.

Marisol - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai'ye benziyor.

Hannah - Vektal'ın kendini asistan ilan etmiş hali. Sahil kampındaki kadınlardan biri. Ada kabileleri geldiğinde yankılanır.

Angie - Plaj kampında yetişkin kadın. Gizemli bir bebeğe hamile. İkiz hayranlığının odağı.

Willa - Güneyli tınısı olan yetişkin bir kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren tarafından çalındı... teorik olarak. Gren'e yankılanıyor.

Gren - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırıyor. Willa'yı kamptan kaçırıyor... yoksa kaçırıyor mu? Willa'ya yankılanıyor.

Veronica - Gezegendeki en yeni şifacı. Geldiğinde Ashtar'a bağlandı. Biraz sakar, onun dışında mülayim.

Ashtar - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Bir ejderha olarak 'savaş formuna' dönüşebilen ve telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip Drakoni erkeği. Veronica ile hemen rezonansa girer. Damızlık.

Vordis - Kırmızı 'ikizlerden' biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Thrand'ın klonu.

Thrand - Kırmızı 'ikizlerden' biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis'in klonu.

Tia - Plaj kampındaki genç.

Nadine - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri.

Callie - Plaj kampındaki yetişkin dişilerden biri.

Bridget - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı.

Steph - **Plaj kampındaki** yetişkin kadınlardan biri.

Raven - Sahil kampındaki yetişkin kadınlardan biri.

Penny - Plaj kampındaki yetişkin dişilerden biri. **Devi** -

Plaj kampındaki geveze yetişkin kadın. Eski bilim

insanı. **Flordeliza** - Sahil kampındaki yetişkin dişi.

Samantha - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri.

Eski Kabileden (Croatoan)

Vektal - Croatoan kabilesinin reisi. Georgie (insan) ile çiftleşmiştir ve iki kız babasıdır.

Rokan - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Lila'dır.

Bek - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Elly.

Raahosh - Croatoan kabilesinin avcısı. Boynuzları berbat. Liz ile çiftleşti ve köyde kızları var. Genelde etrafta olmak hoş değildir (eşi hariç).

Liz - Raahosh'un huysuz insan eşi. Çocukları Croatoan'a geri döndü.

Salukh - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Tiffany.

Ereven - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Claire.

Hassen - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Maddie.

Zolaya - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Ariana. Veronica'ya babalık ilgisi duyuyor.

Pashov - Croatoan kabilesinin tek boynuzlu avcısı. Eşi Stacy.

Cashol - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Megan.

Rukh - Croatoan kabilesinin avcısı ve eski yayıncı. Eşi Harlow ve oğlu Rukhar Croatoan köyüne geri döndü.

Harlow - Rukh'un eşi, Rukhar'ın annesi. Mardok'a kırık gemilerden çalınan/yağmalanan teknoloji konusunda yardımcı olur. Çok hamile.

Farli - Az sayıdaki sa-khui dışısından biri. Mardok ile çiftleşmiştir ve Chompy adında evcil bir dvisti vardır.

Mardok - Eski asker kim var seçilmiş içinkalır üzerinde ve buz Gezen. Teknoloji gurusu. Farli ile çiftleşti.

Aehako - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Kira.

Ada Klanları ***(Bu kitapta yok)***

Güçlü Kol Klanı

K'thar - Hunter, Güçlü Kol'un fiili lideri, Lauren/Lo'ya yakınlık duyuyor

J'shel - Güçlü Kol'un Avcısı, Hannah'ya sesleniyor

N'dek - Güçlü Kol Avcısı, yakın zamanda bir kaari saldırısında bir bacağını kaybetti

I'chai - merhum dişi, Z'hren'in annesi

Z'hren - Güçlü Kol'un yetim çocuğu

Şişman Bir/Kki - klanın gece kuşu evcil

hayvanı

Uzun Boynuz Klanı

R'jaal - Uzun Boynuz'un Klan Lideri

T'chai - Uzun Boynuz Avcısı, Marisol ile yankılanır

M'tok - Uzun Boynuz Avcısı, kitabın sonunda

yankılanır **S'bren - Avcı**, M'tok'un kardeşı

Gölgeli Kedi Klanı

I'rec - Klan lideri

O'jek - Avcı

A'tam - Avcı, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir

U'dron - Avcı

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları ya da Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' ya da [yeni çıkan bültenime abone](#) ol.

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

